

Anastasia Novych

**S E N S E I
ze Šambaly**

Kniha III

Praha 2014

Všechny osoby a události jsou smyšlené. Jakákoli podobnost jmen, příjmení hrdinů s reálnými jmény živých nebo zemřelých lidí a také událostí, které se kterékoli z postav staly, je čistě náhodná a zcela neúmyslná.

Člověk tíhne **ke Světlu**. **Čisté světlo** v sobě **nese Počátek**, To, z čeho bylo stvořeno. Protože to je Prvotní Světlo, které vychází ze **Zdroje**. Ale člověk často vnímá světlo Odražené jako světlo Prvotní. Je jím oslepený a touží po Pravdě, přitom ale nechápe, že to je pouze její zkreslení. Jen skutečné **Oko je schopné uvidět** podstatu!

Kniha byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události léta roku 1991.

Poprvé vydalo v roce 2005
OLMA-PRESS, Moskva

Copyright © Anastasia Novych, 2003

Z ruského originálu СЭНСЭЙ. ИСКОННЫЙ ШАМБАЛЫ
přeložila Hana Prchliková
Obálka KRM Advertising s. r. o.
Jazyková korektura Jitka Pixová
Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.,
jako svou 4. publikaci

ISBN 978-80-904796-3-0

Prolog

Temnota obklopovala Bytost ze všech stran. A jen znějící hlas a záblesky plamenů táboráku vytvářely iluzi její přítomnosti.

**Na příchod temnoty čekají lidé ve strachu,
přání uhodnout, kdy přijde konec, sílí.
Ďábel byl zrozen spolu s nimi v mraku
jejich myšlenek a citů, co Boha uvěznily.**

**Jsou-li ve vězení dveře na petlici,
ten, kdo tmu vidí, už o světle neví.
A jeho duch se v tom souboji nevěřících
slévá s tmou, zákaz si volí.**

**Myšlenky se točí jak mlýnské kameny,
polní zrno se mění v prach.
Tma nám rýsuje bezchybné idoly,
věčné hodnoty pokrývá jen mrak.**

**Ale ten, kdo díky duši všemocné,
spatří uvnitř světlo, strhne závoj tmy.
Najde věčnost ve víře jednotné
a dveře otevře v jiné světy.**

**Boží rukou je napsáno tajemství,
to však před lidskými zraky skryli.
Jen ten, kdo vyslyší posvátné poselství,
pozná velikost Jeho síly.**

**Tajemné znamení prostupuje naším časem
a jeho překotný běh se zrychluje.
Poslední šance byla dána člověku darem,
Soudce je na Zemi, konečnou bilanci shrnuje.**

**Chvěje se duše a jiskří v ní vůle,
Pochodeň od svíce, jež nikdy nezhasíná.
Dává jí světlo, kdo rodí se ve Svobodě,
paprsky do osudů staletí vysílá.“**

Podivuhodný je tento svět, jeho každý okamžik je nepředvídatelný a každý krok v něm je krokem do neznáma, protože nevíme, co po něm přijde. Můžeme snít, plánovat si budoucnost, ale život všechno stejně upraví podle sebe, ať už to chceme nebo ne. Jako bychom hráli nějakou hru s četnými zkouškami. Když projdeme všemi zkouškami – dosáhneme svého snu. Ale nabízí se otázka, jestli tento sen stojí za všechny tyto útrapy a strádání. Otázkou je, o čem jsme vlastně snili.

I když se to může zdát divně, jakoby se podle nějakého tajemného zákona u mnohých lidí opakuje pořád ten samý smutný osud: pokud jsou lidské sny na úrovni bytí, pak poté, co na cestě k vytouženému cíli zdoláme celou řadu zkoušek, zjistíme, že nás z jakéhosi neznámého důvodu náš splněný sen vůbec neuspokojuje. Víc než to, postupem času se pro nás stává prázdným a nepotřebným. Ale síly k jeho dosažení jsme už vydali a nejlepší léta jsou pryč. Člověk znovu upadá do beznaděje a znovu vynakládá všechny své síly na dosažení nového cíle existence, i když ve skutečnosti stoupá pořád na stejné hrábě. A tuto prázdnou hru hraje až do samotné smrti. Nakonec přichází smutná bilance života: prohrál všechno, co mohl, životní síly jsou ztracené a všechno kolem se mu zdá jako nesmyslné opakování stejných,

hloupých chyb. A nakonec přichází kostnatá stařenka Smrt a stejně jako krupiér v kasinu komentuje s falešným úsměvem naši totální prohru: „Promiň, člověče, ale dnes jsi neměl svůj den.“ A vždyť nejpodivuhodnější je to, že každý myslí v tuto chvíli na sebe, že jen on sám je takový smolař. A ani ho nenapadne, ubožáka, že je ve skutečnosti jen zrnkem písku mezi miliardami jemu podobných, kteří se stejně jako on ocitli kvůli svým hloupým snům v globálním systému podvodu, jehož reklamním heslem je: „Žili jako všichni a zemřeli jako všichni.“

Ale v životě jsou také jiné cesty, díky kterým se můžeme vyhnout tlamě požírající existenci, jejichž průvodcem jsou duchovní cíle. To neznamená, že vytoužená cesta bude hladká a pohodlná. Spíše naopak, celý náš život provázejí samé hrbolky a výmoly, samé zkoušky a prověrky našeho přání dosáhnout jediného vytouženého snu – přijít k Bohu jako vyžralá bytost. Cesta je těžká. Ale pokud se soustředíme na vnitřní víru, den ze dne jej budeme upevňovat, pak se stane zázrak: překonání těžkostí se změní na zábavné hledání, nepřijemnosti na varování před nebezpečím na cestě životem, nečekaná setkání a události na ukazatele správného směru. Pak zjistíme, že je všechno velice jednoduché! Je jen nutné, abychom se nepoddávali hloupým snům našeho bytí a nezabočovali na jejich široké cesty, které nás vedou do pastí globálního podvodu.

I když se to může zdát divné, lidi, kteří se všemi myšlenkami snaží dosáhnout duchovních cílů, také potká stejný osud: se ctí a důstojností prožijí roky svého života, uchovají si i přes životní peripetie lásku k Bohu a získají tajemnou božskou sílu, duševní uspokojení a vnitřní klid. Nebojí se žít svůj Život, není pro ně hrozná ani Smrt. Protože Život je pro ně jen dočasným útočištěm pro Duši, protože Smrt je pro ně Bránou do života věčného, do světa Božího. Duchovní lidé nejenže věří v existenci vyššího světa, oni o ní také vědí. Ti, kteří nacházejí útěchu v myšlenkách na bytí a přitom zůstávají v systému

globálního podvodu, tomu dokonce ani nejsou schopni uvěřit, protože nejenže nevidí za závojem bytí skutečnou realitu, ale nemohou si ani uvědomit celou pravou hodnotu svého vlastního života. Ostatně každý na tomto světě zaslouží to své: kdo si co vybere, to také dostane.

* * *

Probudili jsme se kolem poledne. Slunce už bylo celkem vysoko. Nebe bylo čisté. Na moři zavládlo bezvětří. Po včerejší bouřce vypadal břeh působivě. Bylo to zvláštní, ale ta část souše, na kterou se s takovou nebývalou zuřivostí vrhl včerejší živel, byla nejen perfektně čistá, ale dokonce v určitém smyslu také jako nová. Toto její obnovení se táhlo po klikaté hranici, kterou vyznačilo samotné moře a kterou tvořily bouřkou vyvržené mořské řasy, úlomky a všelijaký odpad civilizace. Jako by si moře z lidí udělalo dobrý den, když celou souši zavalilo jejich odpadky. Moře se přece jen umí bránit, chránit své pobřeží. Stačí jen jedna pořádná bouřka a jaký je tu najednou pořádek. Prostě panenská čistota!

Souše, která nebyla vodou zasažena, nabízela celkem lítostivý pohled, a to včetně místa, kde se nacházel náš tábor. Tento chaos ale nebyl nic ve srovnání se zážitky ze včerejších událostí. Můj organizmus, který vybočil z obvyklého režimu spánku a bdělosti, byl úplně zničený, jako auto po nějaké nehodě. K tomu se mi navíc také zasekly myšlenky, přehrávala jsem si pořád dokola včerejší Senseiovy ukázky a vyprávění. Tyto dojmy spolu s celkovou nemohoucností těla byly natolik pestré, jako by se to všechno odehrálo právě teď. Jako bychom vůbec neprospali hodiny, které nás dělily od podivuhodné reality Senseiova světa.

Zřejmě jsem nebyla jediná, kdo byl pod vlivem včerejších dojmů. Protože první věc, o které začali kamarádi mluvit po „ranní“ procházce, byly události, ke kterým došlo včera navečer. V této směsici různých zážitků jsme

se pustili do úklidu tábora, předtím jsme ale v rychlosti snědli svačinu. Práce bylo hodně. Ale díky družné organizaci pod vedením Senseie nám to šlo dobře od ruky. Starší kluci se pustili do důkladného upevňování stanů, snažili se také uvést auta do patřičného stavu. Ostatní uklízeli odpadky v táboře, prali a na slunci sušili své věci, které se staly obětmi včerejší bouřky. Bouřlivě jsme se pustili do domácích prací, natáhli jsme mezi stany šňůry a rozvěsili na ně své věci. Náš tábor se začal podobat cikánskému.

„Bzučelo“ to u nás jako v neklidném úlu. Hned tu a hned tam byly slyšet rozhovory a údiv z toho, co jsme včera viděli a slyšeli od Senseie. A protože jsem během uklizení tábora byla chvilku vedle jedné skupinky a pak zas vedle jiné, měla jsem možnost vyslechnout jejich dojmy.

„To je neuvěřitelné, jakou sílu má ve skutečnosti myšlenka!“ zamýšlel se Kosťa, který spolu s námi čistil část pláže, zasažené bouřkou.

„Jo, Sensei nám včera ukázal nejvyšší třídu!“ ozval se Andrej.

„To ano!“ kývnul Ruslan. „Jak to... Seděli jsme a najednou bum, taková bouřka! Myslel jsem si, že přišel konec světa! Promokl jsem do poslední nitky.“

Andrej se zasmál.

„No, ty jsi ale egoista, jako bys zmokl jenom ty, zatímco všichni ostatní zůstali suší.“

„Ne, myslel jsem tak, no, obecně,“ rychle se opravil Ruslan.

„Ale co jsou naše zmoklé věci ve srovnání s takovým, s takovým...“ nadšeně se snažil vyjádřit své pocity Jura, ale nemohl najít vhodná slova.

Když Kosťa uklízel pláž, zvedl suchou větvičku a ochutnal ji. Ale hned se zašklebil a vyplivnul ji.

„Fuj, to je ale hnus!“ vyhodil ji na hromadu odpadků, zamračil se a řekl: „A jak se Sensei podařilo, aby byl z hořkého pelyňku sladký?“

Andrej se podíval na jeho mimiku, rozesmál se a ve-sele řekl:

„Měl jsi to zkusit, když jsi měl možnost, a nevybočovat.“

Košta ignoroval kamarádův posměch a zaraženě se snažil dobrat k samé podstatě.

„Já to nechápu. Možná se mi jen zdálo, že byl sladký.“

„No jo!“ ironicky se rozčílil Andrej. „A mě se to taky zdálo a ostatním se to zdálo taky. Promiň, ale jsem ještě schopný odlišit cukr od pepře.“

„No jo, ale jak to udělal?“ nemohl se Košta vůbec uklidnit, zřejmě se zmítal mezi svou nevírou a tím, co včera na vlastní oči viděl a dokonce i zkusil.

„Jak, jak?“ parodoval jeho intonaci Andrej. „Co ses na mě nalepil jak žvýkačka? Tam je Sensei, zeptej se jeho.“

Andrej odnesl další hromadu odpadků do rákosí. Když se vrátil, Košta mu znovu vyložil svoji „geniální domněnku“.

„Možná to byla hromadná hypnóza?“

„Ale ne, ještě bych chápal, že je možné zhypnotizovat nás. Ale moře? To by se na to mohlo vykašlat, vždyť je to moře!“ hned rozdrtil jeho další hypotézu Andrej.

„Jo, moře kašlat umí,“ dodal Ruslan, když uslyšel poslední slova, a vytahoval odpadky na hromadu.

Všichni se zasmáli a Andrej živě pronesl:

„A vůbec, měli jsme všichni obrovské štěstí, že jsme potkali Senseie. Za jediný večer jsme se toho dozvěděli a viděli tolik, kolik bychom toho neviděli za celý život!“

„No, řekněme, že jsme se ani tak nedozvěděli, spíš jsme to jen viděli,“ vyvrátil to Košta. „Já jsem například nepochopil, jak to udělal.“

„No, to jsi mi ale ‚Filosof‘! Na co tu svoji hlavu máš!“ dělal si z něho legraci Andrej. „Nic si z toho nedělej, až vyrosteš, tak to pochopíš.“

„A tys určitě něco pochopil,“ jedovatě poznamenal Košta.

„Teoreticky ano. Teď už zbývá jenom to, abych si to osvojił prakticky,“ rozesmál se Andrej.

„Ne, našemu Andrejovi zatím praktickou část svěřit nemůžeme,“ vesele oznámil Ruslan. „Jemu se totiž podaří začít, ale zastavit ho pak nikdo nemůže.“

Všichni se zasmáli. Když jsem dokončila svou práci, šla jsem pomáhat Taťáně. Pomalu uklízela prostor vedle stanů, které připevňovali starší kluci – Žeňa a Stas. Jak se ukázalo, rozhovor kluků se nesl ve stejném duchu. Ale povídali si tiše, snažili se, aby na sebe neupozorňovali.

„Řeknu ti, když si vzpomenu na tu bouřku, ještě se klepu,“ rozpačitě říkal Žeňa Stasovi a natahoval další lano od stanu. „Jak dlouho Sensei držel v ruce hrnek s mořskou vodou? Minutu?! A jaká bouřka pak přišla! Abych pravdu řekl, myslél jsem si, že nás to tady všechny spláchne. I s blízkými jsem se v myšlenkách stihl rozloučit.“

„Nejsi jediný, který se rozloučil,“ poznamenal Stas.

„To už není žádná legrace. Je to ohromná síla... Víš, až teď jsem si uvědomil, jak důležité je všechno to, co nám povídá Sensei a co se nás snaží naučit. Dovedeš si představit, co je to za zodpovědnost mít takové znalosti?“

„No jo, kdyby se dostaly do špatných rukou...“

„Do rukou by to tolik nevadilo, ale hlavně ne do hlavy,“ pronesl Žeňa. „Hlava je příčinou všeho neštěstí. Musíme ještě víc zapracovat nad svojí hlavou, abychom z ní dostali všechnen ten odpad. Protože všechno se může zdát v pořádku a najednou se ti do ní dostane zlá myšlenka.“

„Přesně tak, ať se hlídáš jakkoli, stejně se občas vynoří nějaký nepodařený nápad.“

„Takže se k tomu musí přistupovat důkladněji. Duchovní práce je mnohem důležitější, než celý tenhle malicherný život.“

Žeňa se odmlčel a zatloukal do pisku kolík s lanem. Potom se podíval směrem k moři a zamyšleně pronesl:

„Dneska jsem vůbec nespál. Pořád jsem před očima viděl tu vlnu. No, pokud by Sensei v tu chvíli moře nezastavil, jen si to představ, nic by tu nezůstalo.“

„Přesně tak,“ smutně přikývl Stas. „Prostě, když si představíme, co by se mohlo stát, tak je to opravdu děsivé.“

„Ach jo,“ těžce vzdychnul Žeňa a odešel se Stasem k jinému stanu.

Spolu s Taťánou jsme se během úklidu nepozorovaně přibližovaly k autům, u kterých stál Sensei, Nikolaj Andrejevič, Volod'a a Viktor. Všichni čtyři se snažili přivést volhu Nikolaje Andrejeviče do patričního stavu, hrabali se v motoru.

„Nikolaji Andrejeviči, proč ses ji rozhodl v noci nastartovat?“ zeptal se se smíchem Volod'a.

Na to mu Nikolaj Andrejevič s úsměvem odpověděl:

„Když jde o přežití, člověk udělá cokoli.“

Muži se začali smát. A když smích utichl, Volod'a pronesl:

„No, měli jsme prostě nezapomenutelný večírek.“

„Hlavně že máme tolik zážitků!“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

Sensei si zapálil cigaretu. Viktor využil chvílky klidu a rychle se chtěl podělit se Senseiem o své myšlenky.

„Do rána jsem nemohl usnout. Celou dobu jsem přemýšlel. Jak se něco takového vůbec může stát, že lidé, kteří byli vedle Svatého, přičemž vedle samotného Agapita, tak jednoduše měnili jeho Učení na tuhle všednost,“ Viktor se pohrdavě rozhlédl do stran a s citem pronesl, „na tenhle binec?! Vždyť je to všechno pomíjivé! Je to jen okamžik! Je to něco podobného, jako když vyměníme momentální nasycení za věčný hlad. Ne, já to prostě nechápu... a jak se lidé mohli uchýlit k takové nízkosti a měnit Boží svět na tuto iluzi existence?“

„No, co bys chtěl,“ s jakýmsi smutným úsměvem řekl Sensei. „Lidé jsou lidé. Zpochybňují dokonce i samotnou existenci Boha a ty tu mluvíš o Věčnosti. Proto si

vybírají to, co vidí, a ne to, co cítí ve své duši. To jsou lidé... Někdy klidně třikrát za den mění svůj názor. A ty mluvíš o nějaké jejich globální volbě. Život lidí se podobá zrnkům písku v proudu vody: na jakou stranu teče voda, tam je proud zanáší...“

Najednou se ozvaly hlasité výkřiky na břehu. Tam za smíchu ostatních Stas pronásledoval Žeňu s tím hrnkem, se kterým včera Žeňa šel pro mořskou vodu. Chlapec utíkal za svým kamarádem a se smíchem křičel:

„Vždyť je to tvůj oblíbený hrnek!“

A Žeňa, který před ním hbitě kličkoval, volal:

„Dej ho ode mě pryč! Jsem na tenhle hrnek alergický. Řekl jsem, dej ho pryč! Nebo ti ho někam nacpu a ulomím mu ucho!“

Sensei se usmál, když pozoroval tento výjev, típnul nedokouřenou cigaretu, znovu zalezl pod kapotu a zabýval se motorem. Rychle se k němu připojili ostatní. Začala jsem naslouchat jejich mumlání, snažila jsem se zachytit pokračování tamtoho rozhovoru. Ale zpod kapoty vycházely jenom technické termíny, které se týkaly možného poškození auta. Když jsem pochopila, že žádné pokračování nebude, znovu jsem se pustila do úklidu.

O něco později jsme společně začali připravovat oběd. Naše mladá parta – Andrej, Koťa, Slávek, Taťána a já – dostala za úkol oškrabat brambory. Nikolaj Andrejevič se Senseiem dál opravovali auto. A ostatní – Žeňa, Stas, Viktor, Jura, Ruslan v čele s naším speciálním agentem Volodou – se vydali pro klestí na oheň a zároveň se chtěli pokusit najít nafukovací člun, který zřejmě v noci odnesl víchr.

Škrábat brambory v pěti lidech – to je samozřejmě úkol nelehký. Těm, komu se to nedařilo kvůli nedostatku každodenní praxe, se je samozřejmě škrábat nechtělo. Ale zároveň se také nechtěli shodit před svými kamarády. Proto jsme našli kompromis v legraci.

Všechno začal náš Koťa. Nedostal taky svou předzívku Filosof pro nic za nic. Nejdřív se čestně a svě-

domitě snažil zbavit nepoddajnou bramboru slupky (vybral si přitom tu největší). Ale u třetí v pořadí se jeho entuziazmus nějak rychle vyčerpал. Vytrvalost se změnila na apatii a na zkoumání nejzdeformovanějších brambor s bizarními výhonky. A najednou se na Filosofo nečekaně snesla inspirace. Začal vytvářet pomocí nože hotové obrazce z těchto brambor, jako by byl hotový mistr. I když je pravda, že je spíše kreslil v naší fantazii. A tak se objevila Venuše Tavričeská, jednooký pirát, který se po další úpravě Košova nože proměnil ještě navíc v jednohého s dřevěnou protézou, a příšera v podobě kosmického přivandrovalce. Pak začal modelovat portrét Andreje ve stáří. Andrej na to reagoval tím, že vyřezal z brambory přibližný vzhled Kosti, který se podle jeho slov určitě stane v blízké budoucnosti skutečností, pokud bude Košta dál dělat hlouposti. Ale Koštu to ještě víc vyprovokovalo a s entuziazmem začal zpodobňovat „portréty“ každého ze spolusedících. Přičemž Andrej měl se svým „sochařským zpodobněním“ ještě štěstí. Další „umělecká díla“ Košta výřečně spojil s našimi údajnými minulými nebo budoucími životy. Přičemž se vynasnažil vybrat takové mrzáčky, že jsme řečníka málem zasypali nahnílymi bramborami i se slupkami. A kdyby nebylo procházejícího Nikolaje Andrejeviče, Košta by se opravdu podobal obrazu, který vyřezal Andrej.

„No nazdar!“ zasmál se Nikolaj Andrejevič, když se díval na bramborové slupky, které se válely kolem Kosti. „Dali jsme to tu do pořádku a teď zase děláme binec?!“

„My to hned uklidíme,“ odpověděla Taťána za ostatní.

„Chápu, bitvy regionálního významu,“ poznamenal psychoterapeut.

„Ale ne, to jsou prostě jen preventivní opatření,“ s úsměvem pronesl Andrej.

„Preventivní opatření,“ s úsměškem se pitvořil Košta. „Jak se ti podařilo v té tvé hlavě najít tak chytrá slova.“

A za tuto poznámku jeho směrem přiletěla od Andreje ještě jedna pořádná hrst slupek. Košta se smíchem uhnul a pak oznámil Nikolaji Andrejeviči:

„Jsem úplně jako Nostradamus, vyložil jsem jim celou pravdu o jejich budoucnosti. A oni hází na svého proroka shnilé brambory!“

„To nic, Košto,“ povzbudil ho Nikolaj Andrejevič. „Nostradamus zažil i horší chvíle.“

„No jo, pronásledování je prostě osudem Velkých!“ s patosem oznámil Košta.

„Nezávid' Velkým,“ utahoval si z něho Andrej. „Budeme tě pronásledovat, i když mezi ně nepatříš.“

Všichni se znovu rozesmáli a pak pokračovali ve svých povinnostech. Brzo přišli i starší kluci. Nafukovací člun se našťestí našel. Sice v něm chyběly dva polštářky, ale to není žádná hrůza. S klestím to ale bylo horší. Po včerejší bouřce ještě skoro nic neuschlo.

„S takovou zásobou si neuvaříme ani polévku,“ zhodnotil situaci Viktor, když se díval na ubohou hromádku suchého klestí. „Škoda, že je náš vaříč rozbitý...“

„Budeme muset ale asi koupit vaříč nový,“ z legrace pronesl Žeňa.

„A neoloupané brambory ještě zůstaly?“ zeptal se Viktor a kývnul na vědro oškrabaných brambor.

„Zůstaly,“ řekla jsem a dívala jsem se do pytle.

„Dobře. Zahrabeme je teda pod oheň do písku. Pokud se nedovaří na ohni, třeba aspoň z těchto něco bude.“

To jsme taky udělali. I když musím říct, že jsme jídlo tolik neřešili. Díky včerejšímu výletu na trh a doplnění zásob jsme se mohli obejít i bez teplé stravy, na které spíš trval Nikolaj Andrejevič. Zřejmě se strachoval o naše zdraví. Rozdělali jsme oheň, pod který jsme nejdřív zaryli neoloupané brambory, a začali jsme vařit polévku. Už jsme se vzdali naděje, že s takovou zásobou klestí uvaříme z brambor hlavní jídlo.

Během těchto docela komických příprav dlouhého procesu, kdy naši polévku strážili Košta a Taťana, kdosi

zpozoroval krásnou bílou jachtu, která velkolepě plula po moři rovnoběžně se břehem, relativně blízko nás. Všichni se přestali věnovat svým povinnostem, shlukli se na břehu a pozorovali tento sněhobílý zázrak na pozadí modrého nebe a temných mořských vod. Jenom Sensei a Nikolaj Andrejevič se zaujatě skláněli pod kaptu Volhy.

„To se někdo má,“ závistivě pronesl Ruslan. „Na jachtách se lidi vozí.“

„A kdo ti brání v tom, aby ses vozil taky?“ pokrčil rameny starší sempai Viktor. „Tam máš nafukovací člun, běž se povozit.“

„No né, tohle je jenom člun, ale tamto je jachta!“ protáhnul Ruslan, jako by si vychutnával samotné slovo „jachta“.

„Jo, na takové bych se i já svezl,“ nečekaně s ním souhlasil Žeňa.

„Je nádherná,“ přikývl Stas.

Košťa založil ruce a taky vyjádřil svůj názor:

„Takovou jsem neviděl ani v televizi.“

Voloďa se podezřívavě díval tím směrem a pronesl:

„To je divné, kde se v těchto končinách vzala?“

„Asi nějaký vlastenec, ruský zbohatlík chce upoutat pozornost,“ pousmál se Žeňa.

„Jak by to mohl být ruský zbohatlík?!“ zažertoval Voloďa. „Podle jachty to bude minimálně šejk, který vlastní několik rafinerií.“

„Ano,“ vzdychnul Viktor. „Nám není souzeno takhle žít. A jestli ano, tak jenom na chvíli. No, dobře, jdeme. Podívali jsme se a teď do práce. Proč bychom se měli zabývat nesplnitelnými sny? Stejně bude horizont za deset minut zase čistý a nebe jasné.“

Ale jen co jsme se na radu Viktora chystali rozejít, jachta se nečekaně zastavila přímo naproti táboru. To znovu přilákalo naše zvědavé pohledy. Lidé na jachtě začali pobíhat. A podle všeho na levoboku spustili na vodu člun, protože za několik minut se zpoza jachty vy-

nořila stejně krásná lodička, která byla velice neobyčejná, s vyřezávanými okraji a vesly, zřejmě byla vyrobená podle starého stylu. Bylo v ní šest lidí, přičemž jeden z nich, oblečený v bílém obleku se sněhobílým kloboukem na hlavě, neseděl jako ostatní. Stál v loďce a díval se na přibližující se břeh. Když loďka připlula o něco blíž, mohli jsme si podrobněji prohlédnout její posádku.

Na přídi loďky, zády k nám, seděl muž v černém hábitu se směšným tenounkým copem na napůl plešaté hlavě. Seděl jako mumie, nehýbal se a ani neotáčel, jako by ho vůbec nezajímalo to, co se dělo na břehu. Uprostřed loďky byli čtyři námořníci u vesel ve slavnostních bílých uniformách s modrými ozdobami. Na druhém konci loďky stál onen muž v bílém elegantním obleku, podle všeho to byl majitel jachty. Oblečení zvýrazňovalo jeho atletickou postavu. Bílý klobouk byl posazen do očí, skrýval je v tajemném stínu. Hlava lehce nakloněná na bok. Sako měl frivolně rozepnuto. Ruce v kapsách kalhot. Muž stál pevně v loďce, absolutně se nestaral o to, že by mohl přepadnout přes okraj.

S údivem jsme pozorovali tento výjev, nechápali jsme, co se to děje. Jediný Voloďa adekvátně zhodnotil situaci, když pronesl:

„Nějak se mi to nelíbí. Musíme zavolat Senseie.“

Když přišel Sensei s Nikolajem Andrejevičem, loďka už byla docela blízko břehu.

„Sensei, kdo by to mohl být?“ zajímalo Stase, který tak vyslovil otázku nás všech.

„No, my jsme tu, dá se říct, na návštěvě,“ poněkud smutně odpověděl Sensei a utíral si umazané ruce do nějakého hadříku.

Senseie tato návštěva narozdíl od nás vůbec nepřekvapila. A jak se mi zdálo, postavil se k této události normálně, jako by k nám takové luxusní jachty připlouvaly každý den.

„Jak jako na návštěvě?“ opřel si Žeňa ruce v bok a načepýřil se.

„Na území chráněné oblasti?“ upřesnil otázku Nikolaj Andrejevič.

„No, něco takového,“ řekl Sensei, který se pozorně díval chvíli na přibližující se loďku, chvíli na proces čištění svých rukou.

„Ale tahle chráněná oblast je chráněná jenom na papíře! Vzpomeňte si, kolik jsme minuli stanů s turisty na začátku výběžku,“ namítnul Viktor, který se zaměřoval na právo. „Kdo teď potřebuje tenhle kousek písku? Kdo ho bude chránit, utrácet peníze za tento liduprázdný kout?“

„To je pravda,“ souhlasil s ním Volodča. „No, a vůbec, jestli se někomu podařilo tento výběžek odkoupit, copak by jezdil na tak drahé jachtě? Ne, to určitě není inspekce.“

„Kdoví,“ pokrčil rameny Sensei.

„Já vám říkám, že je to nějaký ruský zbohatlík!“ znovu připomenul svou verzi Žeňa, který pozoroval muže stojícího v loďce.

„Co asi potřebuje v této divočině, mezi námi domorodci?“ podivil se Košta. „Kdybych měl takovou jachtu, zůstával bych jenom v těch nejvyhlášenějších rezortech.“

„No, my tu máme přece taky exotiku!“ zasmál se Andrej.

Otočila jsem se a pomyslela si: „To je přesné, exotiku tu máme přímo neskutečnou.“ Nejen to, že byl všude kolem zmatek po včerejší pohromě, navíc byl celý tábor ověšen našimi teplými věcmi a kalhotami, úplně jako útulek pro bezdomovce.

„No ne, opravdu, co potřebují?“ nevydržel to ani Jura.

„Co, co... Došel jim benzin,“ jako vždy zažertoval Žeňa. „Vidiš, jak se plahočí, veslují.“

Všichni se zasmáli.

„A tak je to s tím bohatstvím u nás ve všem,“ usmál se Nikolaj Andrejevič. „Kupujeme jachty, pořádně je zapijíme a ráno už nemáme na benzin.“

„To je přesné,“ kývnul Voloďa a smál se spolu s námi.

Když loďka připlula až k nám, dva námořníci skočili do vody a vytáhli ji ke břehu na písek. Posádka vystoupila.

Navzdory našim očekáváním muž v bílém obleku, jak se říká, bez okolků a bůhvíjakých představ jako první vykročil naším směrem. Mohlo být mu asi čtyřicet let. Byl středně vysoký, sympatického zevnějšku. Rysy jeho mužného a zároveň okouzlujícího obličeje byly, dá se říct, dokonale pravidelné. Bílý elegantní oblek, který mu precizně seděl, byl zřejmě ušit na míru, skvěle ladil s krásným opálením jeho obličeje a rukou. Na prostředníčku pravé ruky se blýskal masivní zlatý prsten s obrovským dlouhým rubínem, po krajích ozdobený modrými kameny. Spolu s jistotou a klidem vyzařoval celý zevnějšek neznámého nějakou neviditelnou převahu. Už z dálky k nám zavála neobyčejně příjemná vůně, zřejmě jeho pánského parfému.

Zleva od něj cupital v úctyhodné vzdálenosti jako stín menší muž v černém čínském kimonu. Zřejmě pocházel z východu, vypadal spíš jako Číňan nebo Mongol. Oči úzké, čelo široké. Polovinu hlavy a temeno měl pečlivě vyholeny a tato lysina se blýskala jako vyleštěná. Vlasy černé jako uhl, které zůstaly po bocích, měl zapletené na zátylku do pečlivého, tenoučkého copánku. Přívětivě se jakoby z povinnosti usmíval, ale jeho oči byly chladné a nedávaly najevo žádné pocity. Muž, narozdíl od svého šéfa, se tiše pohyboval, šlapal po horkém písku bosýma nohama.

Když přišel majitel jachty blíž a spatřil mezi námi Senseie, zešíroka se usmál. Měl okouzlující, sympatický úsměv. K našemu nepopsatelnému překvapení přistoupil tento muž k Senseiovi a pozdravil ho jako dávný známý tím tajemným, melodickým jazykem, který se podobal zpěvu ptáků. Sensei mu také něco odpověděl a tiskl mu ruku se zdvořilostním úsměvem. Zdálo se mi, že mu setkání velkou radost nepřineslo. Pomyslela jsem si, že to bude asi spojeno s ne příliš dobrými novinka-

mi, které zazněly v jazyce, kterému jsme nerozuměli. Každopádně, tento nepříjemný pocit bylo možné vnímat jen v jakési intuitivní rovině, protože Sensei si s oním mužem něco říkali s úsměvem.

Když prohodili několik nesrozumitelných frází v melodickém jazyce, muž nečekaně začal mluvit se Sensei-em v ruštině, kupodivu bez nejmenšího přízvuku.

„Vidím, že jako vždy nejsi sám. Copak se mládež pořád zajímá o Východ?“ pronesl a s přívětivým úsměvem si prohlížel naši skupinku pohledem trochu jízlivým, trochu pronikavým a trochu zkoumavým.

„Jak vidíš,“ odpověděl Sensei.

Neznámý muž se pousmál.

„To už přece není dávno moderní. Dnes udává módu Západ.“

„No, jak pro koho.“

„Ostatně, to není až tak důležité,“ nezvaný host udělal pauzu a teatrálně doplnil: „Už jsem si všimnul, že v této zemi každá móda nezapustí kořeny.“

„Přesně tak.“

Muž se znovu zběžně podíval na naši skupinku a zastavil pohled na Taťáně a mně.

„Tak mě seznám se svými přáteli.“

„A jak tě mám představit?“ mnohoznačně se zeptal Sensei s úsměvem.

„Ano, máš pravdu,“ živě kývnul muž a znovu se zešíroka usmál. „Můj titul je teď velice dlouhý. Proto se obejdeme bez nadutostí, formalit a dlouhých předmluv. Existuje takové přísloví – Stručnost je sestra Talentu...“

A najednou mi úplně nečekaně podal ruku a představil se:

„Ahriman. Ale říkejte mi prostě Ahrik!

Úlekem jsem trochu poodskočila.

„Nasta,“ chraplavým, nepřírozeným hlasem jsem zamumlala a zkazila jsem tak ten nejdůležitější okamžik.

A potom následovala velice komická situace. Začala jsem pevně tisknout jeho ruku, jak jsem byla zvyklá,

a zároveň jsem se snažila zbavit chvění ve svém těle, které vzniklo z úleku. Muž se ale současně snažil zvednout mou ruku ke rtům a políbit ji. Zřejmě ho ale taková neomalenost zmátla. Nakonec se mu podařilo pevným stiskem zafixovat moji lomčující ruku v křečovitém stisku a přiložit k ní své rty. Projev takového galantního chování mě úplně vykoledil. Cítila jsem, jak mně vzplanuly nejen tváře, ale také špičky uší. Rychle jsem sklopila zrak a tolik jsem se styděla za vlastní chování, že jsem byla ochotná propadnout se do země, lépe řečeno do písku.

S Taťánou se mu to podařilo mnohem jednodušeji a půvabněji. Ta se po mém neúspěšném tisknutí ruky stihla na jeho přivítání připravit. Když se muž začal seznamovat s mužskou částí skupiny, jako první mu nečekaně podal ruku náš neúnavný šašek Žeňa a i tentokrát překvapil. Chlapec udělal pukurle a jako vážená dáma mu podal ruku k polibku, zřejmě naznačoval naší ženské části, jak se to má dělat. Přitom koketně dodal tenkým hláskem:

„Žeňa.“ Hned se narovnal a přemístil ruku do jiné polohy. Změnil podání ruky k polibku na stisknutí ruky a mužským hlasem dodal: „Ale pro Vás jsem prostě jen Žeňka.“

Po takové scéně se všichni vesele rozesmáli, a to včetně Senseie a Ahrimana. Dokonce i Čiňan si poprvé za celou dobu dovolil ukázat upřímný úsměv. Žeňův výstup trochu uvolnil atmosféru po úvodních těžkostech a zmatcích.

Když se Ahriman seznámil se všemi, Žeňa důležitě pronesl směrem k luxusní jachtě:

„Dobrá loďka.“

„Mně se taky líbí,“ zasmál se Ahriman. Přejel pohledem břeh a řekl: „Vidím, že jste tu měli pořádnou bouřku.“

„Ano, přinesla nám sem spoustu všelijakého bince,“ kývnul Sensei.

„Půl dne jsme to uklízeli,“ přidal se k rozhovoru Viktor, který stál vedle.

„Copak vás včerejší bouřka nezastihla?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Včerejší?“ zeptal se Ahriman znovu, jaksi zvláště pohlédl na Senseie a odpověděl: „Ne. Nezastihla. Byl jsem daleko odsud.“

„To je škoda,“ najednou ho „politoval“ Žeňa. „Bylo by zajímavé, kdybychom zjistili, jestli tahle loďka vydrží takový živel.“

Ahriman se zasmál a hrdě pronesl:

„Co si pamatuju, vydržela i bouřky v Atlantiku, natož pak takovou kr...“, jako by chtěl říct nějaké slovo, ale zřejmě si to rozmyslel a pronesl směrem k moři, „bouřku na této kaluži.“

„Hm, to musí být ale stabilní kocábka,“ uznale pokýval hlavou Žeňa.

Najednou jsem ucítila, že se vzduchem začal šířit protivný zápach něčeho spáleného. Ostatní si zřejmě taky něčeho všimli, ale nemohli hned určit jeho zdroj, proto se ze všech sil snažili dávat najevo dobré vychování a nevšímat si zvláštních vůní. Nakonec to Ahriman nevydržel a řekl:

„Poslechněte, myslím, že se vám tu něco připaluje.“

„Polévka!!!“ najednou si vzpomněla Tatána a běžela s Kostou k naší nepodařené polévce na ohni.

Žeňa při tom udělal důležitý obličej, jako by se nic takového nestalo, a hlasem pohostinného gentlemana oznámil:

„Nechtěli byste s námi poobědvat?“

Někteří z nás to nevydrželi a vyprskli smíchy, bylo jasné, že náš oběd byl, jak se říká, v tahu. Ahriman také ocenil jeho vtip a vesele odpověděl:

„Pěkně děkuju. Ale mám jiný návrh. Zvu vás, abyste společně se mnou poobědvali u mého stolu. Budu rád, když mi svou přítomností prokážete tu čest.“

„To my, prosím, vždy s obrovským potěšením,“ živě odpověděl Žeňa za všechny a pokusil se stejně vznešeně poděkovat: „My vám takovou čest s radostí prokážeme.“

Protože pro nás je taky čest vyjádřit vám čest svou ctí a společně s vámi poobědvat u vašeho stolu.“

Po této slovní hříčce se všichni znova začali chechtat. A Žeňa se ke všemu tomu ještě s majestátností sobě vlastní ukláněl před „váženými hosty“. Ahriman, který se smál spolu se všemi, rozhodil rukama:

„No, copak můžu obstát před plamennou řečí takového rozeného řečníka?! Jsem rád, že jste s takovou důstojností přijali můj návrh.“

Všichni se znova rozesmáli, považovali jsme to za další vtíp. Ahriman se mezitím podíval směrem k Číňanovi a tiše pronesl:

„Veliare, zaříd to.“

Když jsem uslyšela Číňanovo jméno, trochu mě to zaskočilo. Vůbec se nehodilo k jeho vzhledu. Možná spíš Šing Chu, Čan Ši, to by ještě šlo. Ale jméno Veliar by mě pro takovou tajemnou a zamračenou osobu, jako byl on, nenapadlo ani ve snu.

Když Číňan dostal úkol, uctivě se Ahrimanovi uklonil a rychle se vzdálil směrem k loďce. A zatímco dával nějaké příkazy námořníkům, kteří tam čekali, Viktor se zeptal Ahrimana:

„Váš přítel se asi taky zabývá východním bojovým uměním, když se tak dívám na otlaky na jeho ruku.“

„Ano, je to výborný mistr,“ hrdě pronesl Ahriman.

„Jakému stylu se věnuje?“ zajímalo Viktora.

„No, tak od všeho něco,“ vyhýbavě odpověděl Ahriman a začal se rychle zajímat: „Copak se chcete protáhnout?“

„Možná,“ skromně odpověděl Viktor a pokrčil rameny.

„Chceme, chceme!“ ozval se vesele Žeňa, který vyslechl jejich rozhovor. „Moc chceme!“

„Jestli tak moc chcete, pak to není problém,“ zasmál se Ahriman.

Podívala jsem se směrem, kde se nacházela loďka. Námořníci dostali příkazy od Veliara a k mému překvapení vytáhli z loďky závěsný motor, připevnili ho na loď-

ku a rychle se vzdálili od břehu. Číňan se znovu rychle vrátil jako oddaný pes ke svému pánovi. Ahriman mu začal něco rychle vysvětlovat v cizím jazyce.

„Jů?!“ podivil se Žeňa a tiše se zeptal Senseie. „Jakou řečí to brebentí?“

„To je wu – jeden z dialektů čínštiny,“ odpověděl Sensei.

„Ahá,“ protáhl chlapec, jako by to věděl, ale zapomněl.

„A co mu říká?“ zajímalo Voloďu, který stál vedle.

Sensei mu chtěl něco odpovědět, ale Ahriman se zrovna otočil k naší skupince a zdvořile se omluvil.

„Promiňte. Nerozumí všem ruským slovům. Musel jsem mu to vysvětlit v jeho rodném jazyce... Tak co, rozcvičíme se?“

„Co? Hned teď?“ podivil se Žeňa.

„Samozřejmě, na co budeme čekat? Veliar taky hoří touhou,“ s úsměvem odpověděl Ahriman a možná z legrace, možná vážně dodal: „Než se připraví oběd, pogratulujeme vítězi.“

Tuto myšlenku všichni aktivně podporovali, protože jejich pravidlem bylo využít každou příležitost k boji, tím spíš pak s neznámým partnerem. Poodešli jsme kousek stranou od našeho tábora. Kluci se začali rozcvičovat. Žeňa, který zřejmě ze všech nejvíc hořel touhou bojovat, přistoupil k Senseiovi a Ahrimanovi, kteří si v té

chvíli o něčem povídali stranou. Prohlížel si své mozoly na pěsti, která byla možná jen o trochu menší než Veliarova hlava, a zeptal se Ahrimana:

„Nebude vadit, když mu nechtěně natluču?“

A chlapec s krivým úsměvem zlehka kývnul směrem k Veliarovi. V porovnání s urostlým Žeňou Číňan opravdu vypadal jako trpaslík.

Ahriman se zasmál a kývl:

„Jen do toho, v Číně je jich ještě plno.“

Veliar popocházel sem a tam, čekal na svého prvního protivníka. Zlehka potřásl rukama, jako by si je

uvolňoval. Když se na něj Žeňa ptal Ahrimana, Čiňan zřejmě něco cítil. Protože když se spokojený chlapec začal znovu rozcvičovat, Veliar vyslal jeho směrem několik nepřijemných jizlivých pohledů.

Chlapci se rozehráli a seřadili kolem improvizovaného písečného ringu. Jako první vystoupil Žeňa, kterého šířila netrpělivost. Ve Veliarových očích vzplanul darebácký oheň, jako by byl Čiňan rád, že je právě Žeňa jeho sparing partnerem. Když provedli běžné rituální poklony, začali po Ahrimanově tlesknutí bojovat.

Žeňa si byl zřejmě tak jistý svým vítězstvím, že se s Čiňanem ani nechtěl moc dlouho párat. Stál proti němu úplně jako medvěd proti mrštnému tchoři. Pokusil se ho chytit jednou rukou, aby ho zřejmě druhou mohl připlácnout jako mouchu. Ale to se nestalo. Chlapci se podařilo chytnout svého hbitého protivníka jen za kimono na hrudi a Veliar hned obratně škusbnul jeho rukou k sobě a dolů, přehodil Žeňu jako peříčko, a to tak, že Žeňa udělal ve vzduchu salto. Všichni překvapením skoro sborově vykřikli. Žeňa upadl, ale podle naučené taktiky se rychle překulil a vyskočil. Ale i když jeho tělo reagovalo automaticky, on sám, soudě podle jeho zaraženého výrazu, nemohl uvěřit tomu, že jakýsi malý Čiňánek tak hbitě přemohl jeho velkou Pýchu.

Tato skutečnost Žeňu ještě víc podráždila. Roztáhl ruce jako rybářské sítě, utíkal s přikrčenýma nohama cik cak a začal se tak přibližovat k Veliarovi. Ten ale začal trochu ustupovat, jako by se bál Žeňových spárů. Pak se ale Čiňan rychle vymrštil, vyskočil, naznačil při tom nohama v letu několik přesných úderů do hlavy a přistál, okamžitě poodstoupil stranou do bezpečné vzdálenosti. Jeho údery byly tak blízko cíle, že Žeňa, který takovou drzost nečekal, přišel do určitých rozpaků, přičemž ztratil cenné okamžiky boje. Čiňan neztrácel čas, znovu k němu přiskočil a z otočky ho nohou pořádně podrazil, navíc na jeho výšku tak nepřírozenou

silou, že Žeňa okamžitě spadl na záda a vyhodil nohy nad hlavu. Veliar využil této pozice svého vzdorovitého protivníka a hravě plácnul Žeňu po jeho sedacím svalu. Za smíchu všech chlapec vyskočil jako opařený, třel si spěšně tuto část těla. Takovému ostudné plácnutí bylo pro něj zřejmě horší než facka. Podle jeho nasupeného výrazu se dalo odhadnout, že už se přestal balamutit hloupými představami o brzkém vítězství a soustředil se na opravdový boj.

Do následujícího úderu se Žeňa vynasnažil vložit celou svoji sílu, ale Veliar rychle změnil techniku na aikido, využil sílu protivníka, odmrští chlapce a nakonec mu ještě dal jako ponaučení kopanec pod zadek. To už se nikdo nesnažil zadržovat smích. Žeňa vyskočil a znovu se hrnul do boje, přičemž chtěl kopnout Čiňana svým silným Movaši do hlavy. Ale Veliar si rychle přidřep, srazil ho dalším podražením. Chlapec se znovu svalil na záda. A Veliar pak navíc simuloval úder nohou do slabin, a to tak věrohodně, že se v mužské části obecnosti ozval soucitný vzdech: „Aů!“

Pro Žeňu to byla asi poslední kapka v poháru trpělivosti. Vyskočil a provedl celou řadu chvatů. Ale ať se snažil jakkoli, i když ze sebe vydal maximum, jeho ruce a nohy nikdy netrefily cíl, protože Čiňan se nepochopitelně vyhýbal doslova o milimetry ničivým Žeňovým pěstem. Víc než to, nehledě na bleskovou rychlost protivníka, se Veliarovi dařilo nejen uhýbat před údery, ale také efektivně sázet odvetné rány. Nakonec bylo všem jasné, že kdyby to byl opravdový boj, Žeňa by neměl žádnou šanci. Ale Žeňa se pořád dral do boje, nevěnoval pozornost jasné prohře. Ahriman se nad ním už ale zřejmě slitoval, tlesknul do dlaní, a tím přerušil boj. Žeňa byl tak rozčilený, že se vydal k nám s hlavou skloněnou studem a ani neprovedl rituální poklony. Veliar se mu naopak úplně beze zloby, zdvořile a uctivě poklonil. A pak také Ahrimanovi, jako by to bylo to nejvelkomyslnější a všeodpouštějící stvoření v celém světě.

Po takovém zápase naši bojovníci trochu znejistěli. Číňan skutečně virtuózně ovládal jak svoje tělo, tak i chvaty. Jeho technika byla úplně jiná než ta, kterou nás učil Sensei.

Jako druzí se přihlásili Stas a Viktor, dva proti jednomu. Ale Veliara tato skutečnost zřejmě jenom vydráždila a dostal ještě větší chuť bojovat. Po rituálních poklonách se chlapci umístili přibližně pod úhlem devadesáti stupňů k Číňanovi. Ten k nim stál bokem tak, aby měl v zorném poli oba protivníky. Po tlesknutí začal boj. Viktor jako první napadnul Veliara přímým úderem cki. Veliar rychlým pohybem chladnokrevně odrazil útok právě v tu chvíli, kdy dal Viktor do úderu sílu a už nemohl změnit jeho směr. Číňan přitom nejenže odrazil útok, také jej přesměroval na Stase, který zrovna přiskočil k nim. Naši bojovníci se nečekaně srazili, spadli oba najednou, jak velí fyzikální zákony. Veliar spokojeně poodstoupil, ani se jim nesnažil vsadit další rány. Prostě jenom posměšně sledoval, jak se chlapci snaží co nejrychleji rozmotat, stejně jako je pozorovalo ostatní posmívající se publikum. Chlapci se zvedli a oba současně do kříže zaútočili na Veliara. Ten rychle přešel do obrany a odskočil stranou. Neztrácel čas a hned je napadl tvrdým protiútokem. Užil při tom jakési nesrozumitelné ostré výkřiky, které buď svou hlasitostí nebo spojením hlásek, vyvolávajícím nepříjemný zvuk, úplně omračovaly dokonce i samotné diváky. Nejenže nás zastrašily, ale vyvolaly také velmi nepříjemné pocity někde v oblasti břišní. Naši kamarádi zřejmě nečekali takový doplňkový zvukový útok, stejně jako publikum, které bylo z těchto výkřiků vyděšené. V dalším okamžiku boje se kvůli rozhodným Veliarovým útokům naši chlapci znovu ocitli vleže, jeden na druhém. Tentokrát už nebylo do smíchu ani divákům, ani našim bojovníkům.

Zatímco Veliar vítězoslavně založil ruce za záda a pozoroval, jak se Stas a Viktor zvedají, chlapci si zřejmě

stihli vyměnit několik slov, protože pak se taktika jejich boje úplně změnila a začala být mnohem důslednější a profesionálnější. Veliar zpočátku přešel do defenzivy. Ale když minul několik důležitých úderů do trupu a do hlavy, hned změnil svoji techniku. Číňan zaujal jakýsi zvláštní postoj, přičapnul si velmi nízko. Z této pozice začal provádět agresivní a prudký protiútok. Jeho tělo se přitom pohybovalo tak hbitě, plynule a zároveň bleskově, jako by to ani nebyl člověk, ale jakýsi temný víchř. Zdálo se, že to všechno provádí jedním dechem. Každým svým prudkým protiútokem Číňan simuloval provedení několika úderů do smrtelně nebezpečných míst, a to včetně očí, hrtanu, slabin, srdce. Vypadalo to, že si prostě hrál s jejich životy.

I když měli chlapci dobrou přípravu, ať se snažili jakkoli, stejně s Veliarem prohrávali jak v technice, tak i v taktice. Boj byl tak tvrdý, agresivní a maximálně se blížil bojovým podmínkám, až se zdálo, že se vzduch zelektrizoval od tohoto napětí. Byla jsem jako na jehlách, prožívala jsem to spolu s kluky. Vždyť Veliar používal hlavně zakázané chvaty, které nedotahoval do konce a vysmíval se tak svým protivníkům. I tak bylo všem stejně jasné, že stačí jeden jeho neopatrný pohyb a smrt jeho protivníků je zaručena. Očividně to chápali i naši bojovníci, protože narozdíl od Veliara museli vynaložit velké úsilí na to, aby udrželi obranu.

Diváci trnuli napětím: někteří to prožívali za své kamarády a někteří byli viditelně nadšení z takového boje.

„Vidiš to, to je ale technika!“ Andrej lehce štouchnul Kostu do boku. A pak dodal směrem k Senseiovi, přičemž nespouštěl oči z Veliara: „To je paráda! Sensei, co je to za umění?“

„Copak to je nějaké umění?“ znechuceně řekl Sensei, který byl v nějakém nepřírozeném napětí a pořád udržoval v zorném poli naše chlapce, kteří se snažili odrazit agresivní útok Číňana. „To je škola asasinů. Styl nin-džucu.“

„To je teda účinná škola!“ nadšeně pronesl Andrej, uchvácený touto podívanou.

„Velice podlá škola,“ ostře odpověděl Sensei.

„Ale proč jsi tak kategorický? Každý má svoje priority,“ vstoupil do rozhovoru Ahriman, který uslyšel nelichotivé Senseiovy komentáře. „Tím spíš, že nepobýváme jenom ve vaší přátelské zemi, ale i v celkem nebezpečných místech po celém světě,“ pronesl tak, jako by ospravedlňoval Veliarovo jednání. A zřejmě, aby definitivně uvolnil atmosféru, nečekaně sám vyzval ostatní k souboji: „Pokud tento styl Senseie tolik rozčiluje, pak můžu já osobně předvést styly, které jsou pro vás obvyklejší. Ať si Veliar trochu odpočine.“

Ahriman tlesknul do dlaní a ukončil boj. Snad z úcty k Senseiovi vyhlásil výsledek souboje jako remízu, i když bylo jasné, kdo ho vyhrál. Bojovníci provedli rituální poklony. Veliar zamířil k Ahrimanovi, který mu dával znamení. Naši kluci těžce oddychovali, byli zpotení a měli na těle spoustu oděrek. Šli k nám a snažili se za chůze intenzivně masírovat pohmožděná místa. Volodža s Žeňou je pochvalně poplácali po rameni. Starší kluci začali tiše hodnotit boj. Když Žeňa nestranně nahlížel na Veliarovo umění, už nevypadal tak deprimovaně jako po své prohře. Naopak, trochu se vzmužil, zřejmě si uvědomil, že se sám pokusil přemoci takového silného protivníka. I když prohrál, získal prý zkušenost.

Veliar mezitím stál bez známky únavy a dokonce bez jakéhokoli zadýchání u Ahrimana jako starostlivý sluha. Vzal mu klobouk, sako a kravatu, které si Ahriman sundal, když se připravoval k souboji. Číňan se svým neměnným úsměvem vyzařoval takový klid, jako by neabsolvoval těžký souboj, ale jen přínosnou, hlubokou meditaci. Ahriman se sotva zmatelným úšklebkem pozoroval nadšenou debatu našich kluků a vyhrnoval si rukávy své sněhobílé jemné košile. Ani si nesundal hodinky a velký zlatý prsten s rubínem, které byly už od pohledu velmi drahé, vstoupil do ringu a vyzval všechny

zájemce bez omezení věku, aby se účastnili tohoto souboje.

Musím říct, že svým sněhobílým a čistým vzhledem nejdřív přivedl trochu do rozpaků naše kluky. Protože i když třeba Veliar bojoval dobře, přece jenom se nevyhnul otočkám a kotrmelcům v písku. Měl ale černé kimono, které otřepal, a stopy pádu nebyly téměř vidět. Ale Ahriman? Jednoduše nás překvapil. Starší kluci mlčeli, nevěděli, co mají od Ahrimana očekávat po ukázce Veliarovy techniky, mladší se neskrývavě podívali.

„Možná byste si měl sundat hodinky,“ navrhnul Ruslan a kývnul na luxusní Ahrimanovy rolexky. „Co když se vám náhodou rozbijí?“

Ahriman se zasmál, díval se na své hodinky a pronesl:

„To je maličkost! I když..., přivedli jste mě na zajímavou myšlenku. Zkusíme můj úkol ztížit. První útočník, který mi dokáže zasadit ránu, a to jakoukoli, prostě zásah do cíle, dostane tyto hodinky jako dárek. A ten, kdo mi podrazí nohy, tomu dám navíc i támhletu jachtu a k tomu i všechny loďky, které k ní patří,“ ledabyly mávnul Ahriman směrem ke své luxusní lodi.

V naší skupince se rozhostil úžas.

„Platí!“ nadšeně vykřikli Ruslan, Kosťa a Andrej skoro sborově.

Kluci hned skočili do ringu a chamtivě se přitom dívali na krásné hodinky.

Když Ahriman viděl, že starší kluci trochu váhají s rozhodnutím, pronesl:

„Slibuji vám, že budu bojovat čestně a použiji jen ty styly, které znáte. Nebudu provádět žádné zakázané údery. Když klasika, tak klasika! Můžete na mě útočit podle svého uvážení, jak budete chtít.“

„Mně se to nějak nelíbí,“ řekl ostražitě Viktor Voloďovi. „Zdá se mi, že je v tom nějaká past.“

„Zkusíme to,“ tiše řekl Voloďa svým hlubokým hlasem. „V každém případě nám další zkušenost neuškodí.“

Starší kluci se seskupili, prohodili mezi sebou něco šeptem a vstoupili do ringu, společně s nimi taky Viktor a Stas, kteří se nedávno účastnili souboje.

„Můžeme proti vám útočit ve skupince?“ zajímalo Voloďu.

„V jakékoli sestavě a v libovolné kombinaci,“ zdůraznil spokojený Ahriman.

Žeňa se podíval na sněhobílou jachtu, s chutí si odplivnul do písku a varovně pronesl:

„Takže, Ahrimane! Domů odsud půjdeš pěšky.“

„S radostí,“ ozval se Ahriman s úsměvem.

Starší kluci zpozorněli, když viděli takový stoický klid svého soupeře, a mladší se naopak uvolnili. Zřejmě předpokládali, že když bude Ahrimanova pozornost odlákána útokem profesionálů, pak oni jemu určitě zasadí tu vytouženou ránu, která má hodnotu hodinek Rolex. Proti Ahrimanovi nastoupilo do ringu devět lidí, takže mezi diváky jsem zůstala já s Taťánou, Sensei, Nikolaj Andrejevič a Veliar.

Chlapci obklopili Ahrimana v kruhu, Stas a Viktor si stoupli naproti němu, Voloďa a Žeňa z boku. Žeňa stál dokonce trochu vzadu, aby nebyl v zorném poli svého soupeře. A všichni ostatní – Ruslan, Andrej, Košta, Slávek a Jura – za Ahrimanem. Zřejmě to považovali za nejvýhodnější pozici k dosažení svých cílů. Provedli rituální poklony a po Senseiově tlesknutí začal souboj. Voloďa, Stas a Viktor se začali prakticky současně přibližovat k Ahrimanovi lehkými, neznatelnými krůčky, při tom dělali klamavé výpady proti svému soupeři. Ale Ahriman klidně stál, díval se někam za ně, jakoby do prázdna. Jak jsem pochopila, chlapci se snažili svými prudkými klamavými výpady upoutat pozornost soupeře na sebe, dráždili přitom jeho periferní vidění. Když našli vhodný okamžik, vyrazili do opravdového útoku, přičemž Stas ve skoku Mae Tobi Geri mířil na hlavu, Voloďa a Viktor se snažili zasadit ránu do Ahrimanova trupu. Zároveň s tím se Žeňa, který dosud stál, vrhnul

Ahrimanovi zezadu pod nohy. Teoreticky použili takovou taktiku, se kterou nemohli prohrát. Protože pod takovým náparem by při obraně Ahriman určitě poodstoupil dozadu a samozřejmě by zakopl od Žeňu, který mu skočil pod nohy. Takže jachtu by měli kluci zaručenou. Ale navzdory všem očekáváním udělal Ahriman s lehkostí salto vzad. Dopadnul za Žeňou a jen co se jeho nohy dotkly písku, prudce vykročil dozadu a vpravo, uvolnil tak cestu houfu kluků, kteří vytrhli spolu se staršími do boje. V důsledku takového prudkého a nečekaného přesunu Ahrimana starší kluci zakopli o Žeňovo statné tělo, svalili se na chlapce a na ně se setrvačností útoku upadli ti, kteří se snažili zaútočit na Ahrimana ze zadu. Vznikla tak velká hromada krouťících se těl. Všechno se to odehrálo prakticky v jediném okamžiku. Slávek, který zůstal stranou od útočících kamarádů, se ocítl za Ahrimanem a zůstal s ním tak jeden na jednoho. Samozřejmě se nerozpakoval a pokusil se mu zasadit úder do zad. Ale Ahriman se zlehka potočil, hbitě mu sevřel ruku a vymrštil chlapce tak, že Slávek spadl na všechny čtyři. Ahriman mu ani nedal možnost, aby se vzpamatoval, chytil ho za límec trička a pásek kraťasů a hodil ho na hromadu. Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří pozorovali tuto živou hromádku, se smáli tak, že nakazili svým smíchem i nás. Dokonce i Veliar si dopřál široký úsměv, hrdě se díval na to, co se děje.

Kluci se začali vyhrabávat z této ostudné hromady. Jako poslední se zvedl celý pomačkaný Žeňa a plival písek na všechny strany. Měli byste vidět jeho obličej! Podobal se písečné masce nějakého domorodce, se dvěma štěrbinami místo očí. Když se zvedl, z neznámého důvodu masku neoklepal hned, ale začal nejdřív hledat toho, kdo ho jako první zatlačil do písku. Zřejmě ale pochopil, že nikoho takového nenajde, protože lisem byla v tomto případě celá jejich bojovná skupinka, začal se tedy snažit rychle se dát do pořádku. Setřásl z obličje

písek, pokoušel se vystrnadit tuto přízemní skřípavou ohavnost také ze své kštiny a jeho účes tak dostal podobu číra. Bojovně pohlédl na Ahrimana, který se sotva držel, aby se nesmál, a zahřměl jako armádní trubka, přičemž do svých slov vložil celou svou křivdu:

„No, teď je ale konec! Jachta bude naše!“

A chlapec jako první vyběhl do boje. Za ním se zmateně řítily i ostatní. Ale Ahriman se jako toreador grandiózně vyhýbal útočníkům a předváděl nám tak klasiku bojových umění. Pohyboval se velice rychle, prakticky nepozorovaně, nezasazoval rány a používal jen odrážení ze stylu aikido. Z toho vznikl dojem, že kluci dělali kotrmelce jen kvůli tomu, že se k němu přiblížili do určité vzdálenosti. Všechno tohle Ahriman prováděl tak lehce, nenuceně a elegantně, že to u nás opravdu vyvolávalo okouzlené nadšení.

Jen co naši bojovníci pochopili, že je živelný útok zbytečný, znovu s pomocí starších kluků změnili taktiku a začali útočit organizovaně. Chlapci obklíčili Ahrimana v půlkruhu ve třech řadách, rozestavěli se šachovnicově. Rozmístili se tak, aby byli silní bojovníci ve všech třech řadách. V první čtveřici byli po krajích Volodja a Viktor, ve druhé trojici byl uprostřed Žeňa a v poslední dvojici byl Stas. Takto se začali pohybovat směrem k Ahrimanovi, tlačili ho k moři. Když skončil pás suchého písku, Ahriman se zastavil. A vtom se vyřítily. Andrej a Ruslan, kteří šli v první řadě, vyrazili do útoku jako první. A jen, co se jim Ahriman začal věnovat, Žeňa nabral rychlost a s bojovým výkřikem „Ki-ja-ja!“ vyskočil do kopu Yoko Tobi Geri. Letěl opravdu krásně, úplně jako ve filmu. Ale Ahrimanovi, který se zbavil dalšího útočníka, se podařilo nejenom snadno uhnout před Žeňovým kopem, ale také ho plácnout po zadku hřbetní stranou dlaně pravé ruky, a zrovna prstenem. Žeňa okamžitě změnil svůj pokřik „Ki-ja-ja!“ na ječivé „Uj-ja-ja!“, přeletěl nad Ahrimanem a spadl do vody. Zvedl se z vody celý mokrý, nasupený a bezradný,

intenzivně si třel místo, které se stalo obětí jeho dobrého nápadu. Žeňa začal pomalu vycházet z vody, obešel bojovou zónu, kde naši kamarádi bez přestání dělali kotrmelce po Ahrimanových výpadech. Chlapec kulhal na levou nohu. Když se dobelhal k nám, nepřestával si třít naražené místo, v očích měl slzy, zřejmě ho to velice bolelo. Ale i tak se snažil vydržet a nedávat najevo svůj vnitřní stav. Když chlapec přišel blíž, Nikolaj Andrejevič se ho z legrace zeptal:

„Žeňo, snad se nevzdáváš?“

„Já?! Nikdy v životě! Ale tak si říkám..., na co mi bude jachta, tím spíš ve městě?“

Začali jsme se smát tomuto chlapcovu rozhodnutí, který po Ahrimanově plácnutí velmi rychle změnil své přání. Za ním začali postupně odcházet z boje ostatní, už asi měli dost kotrmelců a najedli se dosyta písku. Jejich prvotní entuziazmus se rychle vyčerpал, tím spíš, že Ahriman, který se s nimi snadno vypořádal, vypadal svěže a v plné síle, úplně jako by právě vstoupil do ringu. Naši odpadlí bídní bojovníci neměli ani sílu zvednout se z písku po takové letecké akrobacii. Jak je známo, podle nepsaných pravidel, do „ležících“ se už nekope. Proto se ani nikdo nesnažil vstát z písku. Jen mlčky soucítily se svými kamarády, kteří úporně pokračovali v útoku na Ahrimana. Čím míň bojovníků zůstávalo, tím se s nimi Ahriman vypořádával okázaleji a elegantněji. Jeho pohyby, rychlost i technika nebyly o nic horší než umění Senseie. Nakonec zůstal jenom Voloďa.

Ahriman obcházel protivníka a vesele si z něho utahoval.

„Copak ty chceš tolik vyhrát hodinky a jachtu?“

„A na co mi budou? Já bojuju za čest své země.“

Ahriman se zasmál.

„Tak co, vzdáváš se?“

„Rusové se nikdy nevzdávají,“ pronesl Voloďa hlubokým hlasem.

Ahriman vzdychnul a s úsměvem pronesl:

„No jo, zase ti Rusové! Tak dobře...“

Voloda podnikl zuřivý útok, zřejmě do něj vložil poslední síly. Se svištěním prorážel vzduch a máchal rukama a nohama. A pokud by aspoň jeden z jeho úderů zasáhl svůj cíl, pak by se z toho Ahriman zřejmě nedostal. Ale jak se říká, osud tomu nechtěl. Ahriman se překvapivě rychle vyhýbal a hravě odrážel jeho útok. A pak už konečně využil chvílky a vyhodil Volodu do vzduchu tak, že chlapec udělal několik kotrmelců, prudce letěl hlavou dolů, přičemž hrozilo, že si zlomí vaz. Ale Ahriman ho hbitě přidržel, díky čemuž Voloda měkce a přesně dopadl do písku, aniž by utrpěl nějaký úraz. Ahriman mu nejen pomohl úspěšně přistát, navíc k němu taky přidřepnul a zajímal se:

„Tak co?“

Voloda se lehce kymácel, přesunul se z lehu do sedu, zamžoural a potřásl hlavou:

„Tak, a teď už je úplný konec!“

„Když konec, tak konec,“ vesele pronesl Ahriman.

Kamarádsky ho poplácal po rameni. A pak zřejmě ze zdvořilosti vstal a sám provedl rituální poklonu směrem ke svému poslednímu soupeři a Senseiovi.

Naše nadšené publikum začalo bouřlivě tleskat tomu, co jsme viděli. Ahriman svým mistrovstvím, galantností, mírností a také ohleduplnou technikou jednoduše ovládl srdce mladých bojovníků. Rozhořela se vášnivá debata, během které se začali všichni dávat do pořádku.

„To bylo super!“ byli pořád u vytržení naši účinkující. „Kdybychom se naučili takhle pracovat. Ahriman si nezašpinil ani košili. To je opravdové mistrovství!“

Ahriman si pomalu uvázel kravatu, oblékl sako a klobouk, i když bylo horko.

„Super! Vaše technika je stejná jako ta Senseiova,“ poznamenal Stas a obrátil se k Ahrimanovi.

„No tak... Měli jsme stejného Učitele.“

Toto Ahrimanovo prohlášení vyvolalo nefalšovaný zájem v celé naší skupince, protože jsme poprvé slyšeli

informaci o Senseiově Učiteli. Starší kluci se na sebe podívali. A Viktor se zeptal Senseie:

„Sensei, ty se s Ahrimanem nechceš utkat?“

Sensei se zasmál a díval se při tom na Ahrimana.

„Už dávno po tom toužím. Kolikrát jsem mu to navrhoval, ale on pořád odmítá a odmítá.“

Všichni se v němém úžasu podívali na Ahrimana.

„Ale ne,“ odpověděl Ahriman s úsměvem a popravoval si kravatu, „děkuji. Pro mě je to samozřejmě čest, ale... každému na tomto světě přísluší něco.“ A zřejmě abychom toto téma dál nerozvíjeli, rychle pronesl: „No co, jak říkají Němci, válka je válka, ale oběd se musí podávat včas. Jak se tak dívám, je už všechno připraveno. Dámy a pánové, raďte k obědu.“

Naše skupinka se s údivem otočila tam, kam nás gestem zval Ahriman. V zápalu boje jsme na oběd úplně zapoměli. A abych pravdu řekla, Ahrimanovo pozvání na tuto událost jsem já osobně považovala za vtipnou reakci na Žeňovu šaškárnu. Ale pokud by moje představitivost vůbec připustila realizaci této myšlenky, pak bych předpokládala, že tam bude nějaký stůl, na kterém by byly chlebičky, salámy, nápoje, v krajním případě ovoce, přivezené z jachty. Abych tak řekla, byla to celá má zásoba dojmů, kterou jsem načerpala z filmů o šetrných bohatých lidech. Ale to, co jsme uviděli, nás jednoduše zarazilo. Předčilo to všechna naše očekávání.

Nedaleko našeho tábora se objevila komfortní stavba v podobě obrovského nataženého stanu z hedvábí meruňkové barvy, který byl postaven přímo na břehu. Vrchní část tohoto stanu měla lesklou stříbrnou barvu, jako by byl pokrytý nějakou tenkou fólií. Za poloprůsvětným hedvábím prosvítal velký bílý stůl, prostřený jakýmsi pestrobarevnými jídly. Nevěřili jsme svým očím. Taková krása nám vyrazila dech. Jediný, koho celá tato situace nepřekvapila, byl Sensei. Jen vzdychnul, díval se na stan a s úsměvem řekl Ahrimanovi:

„No jo, to je ti podobné.“

Ahriman se usmál, zřejmě byl spokojený s dojmem, který to udělalo na naši skupinku a se smíchem odpověděl Senseiovi:

„Co naděláš, je to takový můj zvyk.“

„Všechno je to samozřejmě skvělé, děkuji, ale... Ale přijel jsi bohužel nevhod. Jak jsi věděl, že mám dnes očistný den?“ řekl Sensei napůl v žertu.

„Ano? To je mi velice líto,“ pronesl Ahriman s úsměvem. Zlehka zvednul ruce, jako by se vzdával, a dodal: „Jak tě znám, ani tě nebudu přemlouvat. Ale aspoň se zúčastni hostiny, ať ostatní ochutnají moje pohostění. Jsem si jistý, že nic podobného v životě ještě nezkusili!“

„To je přesné!“ zasmál se Sensei, pokrčil rameny a pronesl: „Není pro mě problém tam být... A oni už jsou přece dospělí, mají právo rozhodovat se sami za sebe.“

Ahriman se znovu spokojeně usmál. Zběžně se podíval na naši užaslou skupinku, která poslouchala tento rozhovor, a rychle začal mluvit, jak se mi zdálo, schválně nahlas.

„Neboj se, uvážil jsem všechno, alkoholické nápoje tam nebudou.“ Pak už se obracel na kluky a možná z legrace, možná vážně pronesl: „Abych pravdu řekl, jsem moc rád, že jsem konečně narazil na abstinenty. Už jsem totiž unavený z těch nekonečných prezentací, banketů, pozvání na obědy a pracovních večerí. Ani si nedovedete představit, jak se mi zvedá žaludek, když se dívám na břicháče, kteří se opíjejí až do němoty, na tu salónní elitu, která umírá nudou. K této otázce se dobře vyjádřil Alexandr Sergejevič Puškin v sedmé hlavě svého románu Evžen Oněgin.

„...Jenomže všude slyší plytký,
jalový, nesmyslný tlach...
šedř nudy na lidi se lepší,
nudné jsou dokonce i klepy...
v pustině žvástů, v tmoucí tmě
těch třesků plesků nesvitne
jiskřička myšlenky, blesk žertu

roznítit srdce neumí,
hřejivý vtip mdlé rozumy
bezděčně nevyпустí ze rtů...
Už ani směšně hloupou lež,
ty světe frází, nesvedeš.‘

Hm, to, co bylo tehdy a co je dnes, nic se v tomto prostředí nezměnilo... Takže obědvat ve vaší společnosti, přátelé, nebudete tomu věřit, je pro mě velkou ctí a obrovskou radostí.“

Ahriman nás svými slovy, jak se říká, dostal. Dokonce mi začalo být určitým způsobem líto tohoto muže, který se tak nasýtil vysokou společností, že ho láká dočkat se toho nejobyčejnějšího života. Ale v tom nejvrcholnějším momentu našeho okouzlení Ahrimanovými slovy Žeňa pronesl další hloupost. Obřadně kývnul hlavou, mnul si ruce a s patosem pronesl:

„A proč bychom s vámi nepoobědvávali? Obědvat, tím spíš na cizí účet, je vždycky radost.“

Naše skupinka znovu vybuchla smíchem spolu se Senseiem a Ahrimanem.

Najednou se z jachty začala ozývat krásná, osvěžující hudba, ve které hrály hlavní melodii housle. Jako lehký, hravý větřík se začala nést po celém pobřeží.

„Ó?! Mozartova Malá noční hudba,“ s úsměvem pronesl Sensei a podíval se úkosem na Ahrimana.

Ahriman rozhodil rukama a řekl, jako by se omlouval:

„Uběhlo už dvě stě let a pořád je to, jako bych ji slyšel poprvé. Chápu to, klasika!“

Pohnuli jsme se směrem k zářícímu stanu, ke kterému vedla cesta kolem našeho tábora. Ve srovnání s touto vzdušnou, přepychovou stavbou vypadal náš tábor jako útulek pro bezdomovce. Rozvěsili jsme v něm totiž naše svetry a kalhoty, aby nám uschly, a ležely tu také Kosťovy „atributy civilizace“. Začala jsem se stydět a zřejmě jsem nebyla sama. Ostatní taky zažívali jakýsi pocit trapnosti, buď se dívali do země nebo dopředu,

snažili se nevšímat si našeho chudobného, ubohého tábora. Ten kontrast samozřejmě bil do očí.

Když jsme překonali ostudnou chvíli, došli jsme do té, jak se vyjádřil Kosta, „mimozemské základny“. U vchodu stáli dva námořníci proměnění na číšníky, kteří drželi v jedné ruce velký džbán a v druhé ručník a flakónek s tekutým aromatickým mýdlem. Každý se mohl osvěžit, umýt si ruce a utřít je do hebkého sněhobílého ručníku.

Musím poznamenat, že bylo docela horko, zrovna ten největší pařák. Ale jakmile jsme vstoupili do stanu, ovál nás příjemný chládek. Zřejmě byla vevnitř nějaká tichá klimatizace. Uprostřed stál dlouhý obdélníkový stůl, pokrytý sněhobílým ubrusem. Jak se potom ukázalo, stůl se skládal z několika plastových rozkládacích stolků. Kolem něj byla ozdobná křesílka v barvě slonové kosti, vyrobená ze stejného materiálu jako stůl. I písek byl pokrytý nějakými zvláštními, zřejmě také rozkládacími průhlednými deskami, které vytvářely zajímavou vzorovanou podlahu. U velkého stolu byla ještě jedna malá skříňka, a jak jsme později zjistili, byla to minilednička.

Jak velký, tak i malý stůl byly doslova přeplněny vybranými jídly. Oči nám přecházely z takového množství dobrot. Bylo tam prostě všechno! Jídla z masa, ryb, nějaké nářezy, saláty z mořských plodů, miniaturní chlebičky. Hned několik druhů kaviáru. A to nejen červený a černý, ale i velkozrný tmavě šedý, bordó, oranžový s červenými záblesky v jednotlivých zrnkách a také zcela neobyčejný stříbrný, který byl ve zlaté skleničce. Uprostřed se úplně jako nějaká useknutá pyramida tyčila celá hora obrovských červených raků, ozdobených šťavnatými čerstvými bylinkami a také ozdobnými plátky citronů, uvnitř kterých byla černá nebo zelená kolečka oliv. No, prostě nejenom tahle jídla, ale i vše ostatní bylo jednoduše dokonale upraveno: od nádherných květin po celá ztvárnění přírody, okouzující ornamenty, vytvořené ze zeleniny, ovoce, bylinek a různobarevných

omáček díky mistrovské fantazii kuchaře. Všechno to vypadalo tak chutně, že když jsme se dívali na stůl, pokrytý těmito pokrmy, začaly se nám sbíhat sliny.

V naší skupince se ozývaly nadšené reakce: „To je teda něco!“, „O něčem takovém se mi ani nezdálo!“, „Super!“ I když byl Žeňa určitě také překvapený úpravou a různorodostí jednotlivých jídel na stole, narozdíl od ostatních ale nijak udiveně nevypadal. Díval se na to velké množství kaviáru a důležitě zamlaskal:

„No jo, je tu všechno, jenom zámořský lilkový kaviár chybí,“ začal napodobovat hlas popa a soucitně pronesl: „Zchudlo nám panstvo, ach, zchudlo...“

Veliar bral asi jeho slova vážně, tázavě se podíval na Ahrimana a byl připravený vyrazit, aby splnil hostovo přání. Ale Ahriman ho zastavil.

„Nedělej si starosti. To je takový lidový vtip v téhle zemi,“ vysvětlil mu. „Teď u nich probíhá přestrojka, proto mají v obchodech jenom ‚kaviár‘ z lilku.“

Čiňan překvapeně vykulil oči, zřejmě se podívil takovému zvláštnímu stravování tohoto národa, který se při celé své bídě existenci snaží vystavět si světlou budoucnost a udržuje své bytí jenom „kaviárem“ z lilku. Asi zcela nepochopil, v čem spočívá vtip, zdvořilostně se usmál, uctivě se uklonil a poodstoupil dozadu.

„To není pravda!“ se smíchem namítnul Žeňa, cítil, že je pokořována jeho národní důstojnost a hrdě oznámil: „Máme navíc taky tykvový!“

Všichni jsme se rozesmáli Žeňově vlasteneckému humoru a na Ahrimanovo pozvání jsme si začali sedat ke společnému stolu. Jako vždy jsme se rozesadili kolem Senseie, jako bychom zaujali defenzivu v kruhu. Ahriman se trochu zdržel, protože dával nějaký pokyn Veliarovi, odebral se ke stolu jako poslední, takže si sedl na volnou židli naproti Senseiovi. I když si už všichni našli své místo, Žeňa se pořád nemohl nijak pohodlně usadit. Stas se zasmál, když se díval na to, jak se jeho kamarád snaží najít na křesilku vhodnou polohu, a zeptal se:

„Co se tu tak vrtíš?“

„Vyšla na mě nějaká tvrdá židle,“ odpověděl Žeňa.

„Tak vstaň,“ nabídnul mu kamarád s úsměvem.

„Správně,“ souhlasil Volodža, který seděl na druhé straně od Ženi a radil mu, „tak se toho do tebe vejde víc.“

Stas se podíval na chutná jídla, která byla vedle nich na stole, a pronesl:

„Ale ne. Radši ať sedí a nevrčí se.“

Tiše se začali smát a Žeňa, který si nakonec našel pohodlnou polohu – dal si nohu přes nohu a opřel se loktem o pravou opěrku – se uklidnil a místo odpovědi se na chlapce „zašklebil“ nahraným úsměvem, po čemž se kluci začali smát ještě víc.

Ahriman jako správný hostitel začal vychvalovat pochoštění, naháněl všem chutě, které byly už i tak rozbourené. Představoval různé druhy jídel, odpovídal na otázky užaslého publika.

„A co je to za kaviár?“ zajímalo Viktora, před kterým byl tmavě červený kaviár.

Byl v křišťálové vázičce. Samotná vázička se skládala ze čtyř částí, v jedné z nich byla kysaná smetana, ve druhé máslo, ve třetí strouhaný sýr a ve čtvrté kaviár.

„To je kaviár ze pstruha. Má slanou chuť, proto je lepší, když ho budete jíst se zakysanými výrobky.“

„A tady ten?“ kývnul Viktor na oranžový hrubozrný kaviár s červenými žilkami, který byl u kaviáru ze pstruha.

„To je kaviár z lososa. Je nejchutnější a nejkvalitnější ze všech druhů lososového kaviáru,“ pronesl Ahriman a po krátké pauze dodal: „Ale zvláště bych vám doporučil tady tento.“ Ukázal na stříbrný, perlově šedý hrubozrný kaviár ve zlaté skleničce. „Je to velmi vzácný a drahý kaviár. Kaviár z bílého jesetera. K jeho získávání se využívají běluhy, jejichž stáří dosahuje až sto let. Kvůli své cennosti se prodává v takovýchto skleničkách z čistého zlata s ryzostí 995 tisícín. Ochutnejte, má velmi zvláštní, jemně ořechovou chuť. Současní gurmáni

potvrzují, že je to nejchutnější kaviár na světě.“ Ahriman se odmlčel a s lehkým úsměvem pozoroval, jak se naše pohledy vpily do dosud nevidané skleničky z čistého zlata, navíc ještě s takovým drahým kaviárem. Pak chlubivě dodal směrem k Senseiovi: „I ten jsem přivezl! Nevím, čím bych tě mohl ještě překvapit. Možná přeci jen ochutnáš toto pohoštění?“

Sensei se usmál a znovu zdvořile odmítl:

„Ne, děkuji. Všechno to vypadá opravdu velice lákavě...“

„...a chutně,“ zdůraznil Ahriman.

„Nemám o tom nejmenší pochyby. Ale bohužel nemůžu... Očistný den... Vždyť mě znáš.“

Ahriman strojeně vzdychnul.

„Škoda, tak jsem se snažil,“ s úsměvem pronesl buď k nám, nebo sám k sobě. „To je ale železná vůle! Když řekl ‚ne‘, tak to znamená ‚ne‘... A já jsem ten kaviár přivezl až z Persie...“

„Z jaké Persie?!“ zasmál se Sensei, asi ho chtěl usadit.

Ahriman se na něho s údivem podíval a vzpomatoval se.

„Řekl jsem z Persie? To je ta moje skleróza. Samozřejmě, že jsem myslel z Íránu!“ A když se se Senseiem zasmáli, Ahriman si postěžoval: „No jo, takový krásný název měla země po dvě a půl tisíciletí! A najednou, v roce 1935 změnili tento nádherný název Persie na Írán. To mi ale byli velcí reformátoři! Kýros Veliký by se obracel v hrobě, kdyby se takovou novinku dozvěděl.“

„A kdo to byl Kýros Veliký?“ zajímalo Kostu.

„No, to jsme se teda dožili doby,“ znovu se zasmál Ahriman. „Mládež už nezná, kdo to byl Kýros Veliký. Kdysi byl Kýros Veliký jedním z nejmocnějších vládců na Východě. Vytvořil První perskou říši dynastie Achaimenovců, zničil Médskou říši, když získal velkou část Malé Asie, a to včetně mocného Babylonu (ke kterému patřily také země Palestiny, Sýrie); ovládl značnou část Střední Asie. Měl velké charisma, chápu to! Mimocho-

dem, pamatujete si, že je v Bibli zmíněna Baltazarova hostina? Během hodování Belšaccara (biblická podoba tohoto jména je Baltazar), syna posledního císaře Babylonu Nabonida, se na palácové zdi objevil ohnivý nápis „mene, mene tekel, ufarsin“, který předpovídal pád Babylonu ještě téže noci. A Baltazar opravdu zemřel roku 539 před naším letopočtem, konkrétně při ovládnutí Babylonu Peršany, tedy vojsky Kýra Velikého.“

„A odkud bychom se o tom měli dozvědět?“ Viktor se se smíchem omlouval za všechny. „Potřebovali bychom se spíš vyznat ve své vlastní historii.“

„Je to v určitém smyslu část vaší historie,“ pronesl Ahriman. „Vždyť odkud se Peršané jako národ vzali? Z árijských kmenů, které od roku 2000 před naším letopočtem začaly migrovat z jižních oblastí nynějšího Ruska do těch oblastí. A vůbec, váš oblíbený prorok Zathuštra, který žil v první polovině 6. století před naším letopočtem, pochází také z těch míst. Takže Persie ve své době značně přispěla ke zřízení a změnám ve světě. A navíc, jak říkal Marcus Tullius Cicero, historie je pouhým životem paměti.“ A se smíchem dodal: „Takže necháme být naši historii a vrátíme se ke krásné přítomnosti.“

Všichni se znovu rozesmáli. Ahriman udělal pauzu, zaposlouchal se do další Mozartovy melodie, která se nesla z jachty a harmonicky doplňovala tento sváteční oběd. A potom se znovu obrátil ke všem, zlehka pohnul rukou a naznačoval tak, z jaké široké nabídky můžeme zvolit.

„Nabídněte si, nestyďte se. Užijte si přítomnost, využijte ji, dokud je ještě tolik mladá a krásná. Kdy budete mít ještě takovou šanci?! Tady si dejte jesetera s bešamelovou omáčkou, nadívané křepelky, foie gras s koňakovou omáčkou, sugatha sushi ...“

„Cože?“ nerozuměl Žeňa a díval se na neznámý, krásně nazdobený podnos, na kterém byly jakési originální, souměrné kousky ve tvaru ryby.

„Sugatha sushi je jeden z druhů sushi, jídlo japonské kuchyně. Skládá se z makrely, je naplněné vařenou rýží

a nakrájené na kousky. Dejte si k tomu sojovou omáčku. Je to vynikající! Doporučuji vám, mimochodem, jíst tento pokrm výhradně s pomocí dřevěných hůlek. Jsou vyrobeny z přírodního materiálu. Nenarušují prý energetiku pokrmu. Snažte se, abyste z jídla získali nejen fyzické uspokojení, ale v první řadě také estetické a duchovní. Jako Japonci. Vždyť hlavní filozofií japonského stolování je přiblížení se ke kráse přírody a přebývání v ní v plné harmonii...“ chvíli se odmlčel a zarecitoval:

„Bílé kapky rosy
nestékají, kolébá se
Hagi podzimní keř.“

Ahriman přednesl tyto zvláštní verše s takovým řečnickým nadšením, že se všichni bezděčně zaposlouchali. Přejel spokojeným pohledem naši okouzlenou skupinku a znovu začal mluvit.

„Určitě souhlasíte, že Macuo Bašó..., tento velký japonský básník ze 17. století napsal krásné hokku. A jak se vám líbí toto jeho trojverší?

„Vál svěží vánek,
S plesknutím vyskočila ryba...
Rituální očista v řece.“

Znovu udělal pauzu, zřejmě proto, aby posluchači ocenili smysl toho, co řekl. Ale když se Ahriman podíval na naše zaražené obličejy, podle kterých bylo na první pohled jasné, že jsme nerozuměli ničemu z japonské poezie, neznatelně se usmál. Přenesl pohled na Senseie, zřejmě na jediného, který chápal, o co tu jde, a znovu pokračoval v povídání s námi.

„Japonci jsou v mnohém podivuhodný, tajemný národ s nádhernými tradicemi. Jejich filozofie je stejně jako jídlo lehká a sytá zároveň... Mimochodem, před jídlem bych vám doporučil využít aroma oshibori,“ nabídl Ahriman po krátké pauze.

Začali jsme civět na stůl, očima jsme hledali oshibori. Mysleli jsme si totiž, že je to některé z jídel. Ahriman si zřejmě všimnul našich pohledů, které se rozbíhaly do

všech stran a hledaly to, o čem mluvil, a neznatelně se zasmál. Předstíral, že si nevšiml našich zmatených výrazů a pokračoval jakoby nic ve svém vyprávění:

„Oshibori jsou vlhké ubrousky, které leží před vámi. Také odpovídají už zmíněným japonským tradicím. Oči sta rukou před jídlem je považována za způsob jak se zbavit negativní energie. Aroma zesiluje chuť. Jídlo je pak mnohem chutnější a prospěšnější.“

Konečně jsme si všimli oshibori, které jsme měli přímo pod nosem, a začali jsme si se spokojenými úsměvy utírat ruce těmito sněhobílými vlhkými ubrousky, které měly velmi příjemnou, jemnou východní vůni. Musím říct, že jsem tehdy poprvé v životě uviděla nejen spoustu exotických jídel, ale také takovou v té době nevídanou drobnost, jakou byly tyto vlhčené ubrousky.

„Doporučuji vám, abyste ochutnali tyto pokrmy z lanýžů,“ Ahriman dál vychvaloval svůj stůl.

„Lanýže jsou houby nebo co?“ ptal se tiše Ruslan Stase, který seděl vedle něj. Ale uslyšel ho i Ahriman.

„Lanýže nejsou jenom houby,“ odpověděl místo Stase hostitel tohoto „banketu“. „Jsou to nejdražší a nejlepší houby na světě. Tady tento pokrm je připraven s bílým piemontským lanýžem, kterému se také říká Bílý briliant... A tady tento pokrm je připraven z černého perigorského lanýže, kterému se zase říká Černá perla. Když je ochutnáte, zjistíte, jak jemné je aroma, které dokáže pobláznit každého pravého gurmána. Tyto dva druhy lanýžů jsou oblíbené v těch nejšípičkovějších kuchyních...“

Podle toho, jak Ahriman vychvaloval exotická jídla nejvyššího kulinářského umění, která jsme dosud neviděli, začali jsme se nejdřív nesměle, ale pak už stále sebejistěji sklánět nad jídlem. Veliar stál nedaleko Ahrimana, dával svým jazykem příkazy dvěma číšníkům a zároveň bedlivě sledoval, aby na talíři hostů bylo v mžiku to jídlo, na kterém zastavili své toužebné pohledy.

Během toho, co většina z nás ochutnávala pokrmy (kromě Senseie, Nikolaje Andrejeviče a mé osoby, která

Fragment kresby Anastasie Novych
Veliký Affix

trpěla nepochopitelnou nevolností), se začaly dít všelijaké věci. Například Košta, který seděl nedaleko mě, chtěl ochutnat mořské plody, které měl před sebou. Naložil si na talířek několik kousků jakýchsi „masitých“ trubiček, které vypadaly jako tlustý prst a na jejichž konci byla pevná blána. Pak se podíval na trojnožku s podnosem, naplněným ledem. Na kostkách ledu byly v kruhu krásně rozloženy uzavřené lastury ústřic a uprostřed této mísy se skvěl květ z tenkých plátků citronu. Košta se rozhodl, že si neodřekne takové potěšení, rychle si vzal dvě ústřice, aby je mohl ochutnat. Hned k němu přiskočil číšník a přidal mu na talíř několik plátků citronu. Košta se na něho rozpačitě podíval a vyměnil si několik tázavých pohledů s Andrejem. Ale ten jen zlehka pokrčil rameny, asi se to prý tak dělá. Náš Filozof samozřejmě nechtěl dávat najevo svoji neznalost v této delikátní záležitosti a rozhodl se, že nejdřív sní ústřici a asi až potom citron, když už mu ho tam naložili. Ale najednou měl před sebou nové dilema: jak má otevřít ústřici? Košta s ní zatočil v rukou, zaštoural do ní vidličkou a zaraženě ji vrátil zpátky na talířek. I s tímto problémem mu pomohl číšník, který snadno zvládl jednoduchý úkol. Jakmile byla ústřice otevřená, Košta podezřívavě pohlédl na rosolovitý obsah lastury a ostřeji se vyzbrojil vidličkou. Ale jen co se náš Filozof dotkl ústřice, leknutím odskočil a ohromeně vykřiknul: „Vždyť je živá!“ Tato zpráva nejdřív způsobila menší rozruch v naší skupince, ale pak jsme se rozesmáli.

„Samozřejmě, že je živá,“ s úsměvem odpověděl Ahri-man. „Takto je mnohem chutnější než v jakékoli jiné úpravě. Vymáčknete na ni šťávu z citronu. Vidličkou oddělte nožku ústřice. A pak ji směle vysajte z lastury spolu se šťávou z citronu. Pocítíte neobyčejnou blaženost.“

Košta se znovu podezřívavě podíval na živého tvora na svém talířku. Ahri-man si zřejmě všiml nejenom ústřic, ale také oněch „tlustých prstů“ a slavnostně oznámil:

Fragment kresby Anastasie Novych
Veliký Affix

„Ó, ano. Konstantin si zvolil výborně, tak, jak by to určitě udělal nějaký vytríbený gurmán a estét! Vždyť mezi vším tím jídlem si vybral samotného vilejše stvolnatého! Také jej označují za mořské lanýže. Jsou to ty nejdražší korýši podtřídy svijonožci, protože je velmi těžké je získat. Vyskytují se pouze na určitých těžko dostupných místech, na skalách, kde je silný příboj... A ústřice jsou nepohybliví hermafroditní měkkýši, kteří přirůstají...“

Zatímco náš hostitel vyprávěl o způsobu života těchto měkkýšů, snažil se Košta udělat to, co mu radil Ahri-man. Křečovitě polknul, vzal si plátek citronu, který ležel vedle ústřice, a to tak opatrně, jako by mu měl ten měkkýš ukousnout půl prstu. Začal plátek skládat napůl a tím z něho vymačkával šťávu. Měl přitom tak soustředěný pohled jako nějaký chemik, který provádí pokus s výbušninami. Když se v citronu nahromadilo dost šťávy, jedna kapka dopadla na měkkýše a ten se znovu reflexivně stáhnul. Košta se po této reakci droboučkého organismu zlehka zavrtěl na své židli, ale tentokrát už nekričel jako minule.

Pokračoval v této, pro něj zřejmě nepříjemné proceduře, udělal všechno tak, jak mu Ahri-man poradil. A se znechuceně kyselým výrazem v obličeji, jako by musel spolknout kilogram slimáků s horou citronů, najednou vysál tuto nešťastnou ústřici z lastury. Co se dá dělat, jak se říká, když ses dal na vojnu, musíš bojovat. Musel hrát roli vytríbeného gurmána až do konce. Po této trýznivé proceduře Košta rychle svraští obličej. Andrej potají sledoval polykání ústřice a s úsměvem tiše podpořil kamaráda:

„To nic, to nic, co ti vlezlo do žaludku, to ti bude k užítku.“

„No jo,“ tlumeně pronesl Košta, „vždyť se mi to plazilo přímo po jícnu.“

Andrej se zasmál a zažertoval černým humorem:

„A co sis myslel? Spolkl jsi celého tohoto nešťastného živočicha, teď tě bude tohle monstrum užírat zevnitř.“

„To se nikdy nestane,“ jedovatě poznamenal Košta. „Mám pevný nervový i trávicí systém.“

Po této trýznivé proceduře začal chlapec rychle zajídat „požitek z této chuti“ saláty, přičemž polykal pokrmy prakticky nerozkousané.

„No, tak jak?“ s posměchem se tiše zajímala Taťána, která seděla mezi námi.

Košta zapil jídlo jakýmsi nápojem a taky tiše, sotva slyšitelně odpověděl:

„Kdybych ještě někdy tohohle... nehybného hermafrodita ochutnal...“

„Chápu,“ zasmála se Taťána.

Mezitím se k němu obrátil Ahriman a zeptal se s příjemným úsměvem:

„Chutnala vám, Konstantine?“

Chlapec hned nasadil šťastný obličej a rychle odpověděl:

„Ano, ano, bylo to velice dobré! Nikdy jsem nic takového neochutnal. Prostě skvělá chuť!“

S Taťánou jsme se sotva držely, abychom se nezačaly smát této nenadále proměně Koštova obličejce z kyselého a mrzutého na spokojený, roztomilý. Zdálo se, že kdyby neseděl, ale stál, určitě by se klaněl až k zemi. Když si Ahriman začal povídat s chlapci, Košta vrhl vražedný pohled na druhou ústřici, která se skvěla na jeho talířku. Najednou ale ožil a navrhl Andrejovi s jedovatým úsměvem:

„Chceš zkusit? Je to velice dobré!“

„Ale ne, díky. Já se nepovažuji za mučitele zvířat,“ s posměchem odpověděl Andrej.

V tu chvíli na sebe Žeňa obrátil pozornost všech, kteří seděli za stolem. Okusil několik jídel a zřejmě se už v ochutnávání definitivně osmělil. Ukázal na velké raký, kteří leželi na obrovském podnosu uprostřed stolu, a zeptal se Ahrimana:

„Tady tihle raci budou asi z Černobyly, že? Nebo je to nový obrovský druh?“

Ahriman se zasmál.

„Ne, to jsou langusty. Doporučuji. Mají velice jemné maso.“

Letmo pohlédl na Veliara a ten se o to rychle postaral. Číšník položil langustu na samostatný talířek na podnosu se speciálním příborem a podal ho Žeňovi. Ten se úkosem podíval na celou tuto sadu a otevřeně oznámil:

„Na co potřebuju tento chirurgický nástroj? Nejsem přece sadista a ani zubař. Nechystám se trýznit toto mrtvé zvíře. Copak jsem nějaký maniak?!“ Neohroženě přendával rukou langustu k sobě na talířek, při té příležitosti si ho prohlížel a dodal: „Tím spíš, že podle jeho červené barvy se už ve všem přiznalo vašemu kuchaři.“

Všichni se zachichotali. Ahriman se taky zasmál, souhlasně kývnul na číšníka, který zůstal stát trochu rozpačitě po takovém neslýchaném zacházení s podobným pokrmem. Asi ho zajímalo, jak se Žeňa vypořádá s langustou bez pomoci nástrojů, protože kousek poodešel a se zvědavostí začal sledovat tohoto směšného chlapce. Žeňa, kterého jeho chování naopak vůbec nezarazilo, začal bojovat s langustou podle svého a soustředil celé své umění na dolování toho jeho jemného masa‘.

Když jsem poslouchala pochvalné ódy na pokrmy, taky jsem si nejdřív stejně jako ostatní naložila na talířek nějaký salát z mořských plodů, který stál vedle, a samozřejmě také lžičku tolik vychvalovaného stříbrného kaviáru. Mimochodem, i talířky byly docela zvláštní. Lehké, porcelánové, se zobrazením poloobnažených nymf. A podle talířků mých nejbližších sousedů u stolu, byl námět malby na každém z nich jiný, ale zároveň zaměřený na stejnou tematiku.

Jakmile se můj talířek zaplnil tolik chutným jídlem, hned jsem se ho chystala taky ochutnat. Ale najednou jsem pocítila takovou nevolnost a špatný vnitřní pocit, že jsem málem omdlela. Rychle jsem odložila vidličku zpátky na stůl a podívala jsem se na podlahu. Ale křiv-

ky průhledné podlahy jako by před mýma očima ožily a začaly se nejdřív pomalu a pak stále rychleji kroužit do nějakého znaku, z čehož se mi udělalo ještě hůř. Hlava se mi zatočila, dech se zrychlil. Zakryla jsem si oči a přilepila jsem se do plastového křesílka, co mi síly stačily. Bála jsem se, že ztratím vědomí. Hlava se mi okamžitě přestala točit. Využila jsem této dočasné úlevy a snažila jsem se soustředit na oblast sluneční pleteně, na svůj lotosový květ. Tato jednoduchá meditace, kterou nás kdysi naučil Sensei, pro mě byla zvláštní první pomocí v extrémních situacích. Ještě mě nezklamala. A opravdu, doslova během minuty, kdy jsem prováděla meditaci, se můj stav více méně normalizoval, dech se zklidnil a dokonce i nevolnost se mi podařilo trochu utlumit. Otevřela jsem oči. K mé radosti si prakticky nikdo nevšiml moji dočasné indispozice. Všichni se věnovali jídlu a rozhovoru s Ahrimanem. Jediný Sensei se na mě s konejšivým pohledem otočil, po čemž jsem se uvnitř ještě víc zklidnila. Ale hned odvrátil pohled, žertovně komentoval jakýsi další Žeňův vtip. S úlevou jsem vydechla a pohodlněji se usadila do křesla, snažila jsem se nedívat ani na jídlo a ani na podlahu, nechtěla jsem pokoušet ty své ‚přízraky‘ v organizmu.

Ahriman si zřejmě všimnul Senseiova pohledu mým směrem a nečekaně se zeptal:

„Proč nejíš? Ochutnej, je to velice dobré.“

Jeho slova způsobila, že na mě všichni zaměřili pozornost, z čehož mi bylo celkem trapně.

„Opravdu je to dobré,“ potvrdila Tařána, která seděla vedle a cpala se malým kouskem masa z obrovského žraloka, které Ahriman také vychválil.

Když jsem se podívala na to maso, moje nevolnost začala znovu sílit. Bála jsem se, že zase odpadnu, snažila jsem se nedívat na jídlo a pronesla jsem:

„Ale ne, děkuji, není mi nějak dobře. Radši jenom tak posedím.“

„Nedala by sis dezert?“ zeptal se starostlivě Ahriman.

Jen co to dořekl, Veliar lusknul prstem. Jeden z číšníků vytáhl z ledničky porci zmrzliny v krásné misce a hbitě ji postavil přede mne rychleji, než jsem stihla cokoli říct. Celá skupinka užasle civěla na tuto pochoutku. Tehdy jsme takovou zmrzlinu viděli poprvé. Byla tříbarevná, politá voňavým sirupem medové barvy, ozdobena čerstvými jahodami, jakýmisi exotickými ořechy, kousky tmavé čokolády a ještě dvěma miniaturními ozdobnými plážovými deštníčky.

„Nestyď se,“ povzbudil mě Ahriman s úsměvem.

Po takové přehnané pozornosti k mé osobě jsem upadla do rozpaků.

„Děkuji. Ale já...“

Vtom mě zachránil nevyčerpatelný humor našich kluků, který upoutal pozornost celé skupinky na Stase a Žeňu. Stas viděl, že se Žeňa natahuje pro další langustu a začal si z něho docela hlasitě utahovat:

„No, ty sis tyhle členovce nějak oblíbil!“

Žeňa se na něho udiveně podíval a odpověděl:

„Nevím, na co by se tak mohli členit, ale jsou opravdu velice dobří.“ Celá naše skupinka se začala smát a chlapec jakoby nic pokračoval ve své slovní hříčce. „Stasi, to ti povídám, musíme zajet do Pripjatě k Černobyli a pokusit se tam ulovit tyhle chutné mangusty.“

„Ale ne mangusty, ty troubo, langusty,“ opravil ho Stas.

„Ále,“ mávnul rukou Žeňa, „jaký je mezi tím rozdíl!“

„Velký,“ zasmál se Stas. „Mangusty jsou draví suchozemští savci v takovém kožešinovém kabátku. A langusty jsou holí bezobratlí členovci, kteří žijí pod vodou.“

„No to jsou věci!“ pronesl Žeňa za všeobecného veselí. „Nejen to, že se člení, na co to jde, ale ještě je někdo taky svlékl. Dovedeš si představit, jak chudáci žijí, každý den s holým zadkem a navíc ve studené vodě! Hrůza!“

A při těchto slovech se Žeňa strojeně naježil. Naše skupinka dostala další záchvat smíchu z této soucitné chlapcovy řeči. A pak se všechna pozornost stočila na zábavné příběhy o racích.

„No jo! Mimochodem, o racích existuje taková anekdota,“ zasmál se Viktor. „Návštěvník restaurace se ptá číšníka při pohledu na přineseného raka: ‚Proč má rak jen jedno klepeto?‘ Číšník odpovídá: ‚Porval se v hrnci s ostatními.‘ Ale zákazníka to nijak nezarazilo a řekl: ‚Tak mi přineste vítěze!‘“

Zatímco se všichni rozveselovali vyprávěním příběhů, já jsem se úspěšně zbavila jak pozornosti všech, tak i neodbytně pozorného hostitele a lehce jsem odsunula zmrzlinu. I když vypadala opravdu chutně, v mém organismu vyvolávala úplně jinou reakci, stejně jako předtím i ostatní jídlo.

„Proč to nechceš?!“ tiše se podivila Taťána.

„Dáš si?“ stejně tiše jsem jí nabídla, našla jsem záchranu ze vzniklé choulostivé situace.

„Tak jo.“ Přisunula si zmrzlinu k sobě a poznamenala: „Asi ti bude opravdu špatně, když nechceš ani svůj oblíbený pamlsek.“

Jenom jsem jí kývnutím odpověděla, sama jsem se divila tak nesmlouvavému odmítnutí zmrzliny, navíc ještě takové, jakou jsem nikdy neviděla a neochutnala. Ale cítila jsem stejně nepochopitelnou revoluci ve svém organismu a jinak jsem jednat prostě nemohla.

„A vy, proč neokusíte pohoštění?“ zeptal se Ahriman se zájmem Nikolaje Andrejeviče poté, co se zasmál dalšími vtipy. „Nebo byste si přál něco zvláštního? Můj kuchař dokáže velmi zručně připravovat pokrmy. Vyplní každou vaši objednávku.“

Nikolaj Andrejevič se do té doby jaksi sklesle díval na to, co mu číšníci naložili na talíř, teď ale trochu ožil a zdvořile odpověděl:

„Ále, nedělejte si starosti. Všechno je to určitě výborné a chutné. Prostě... přepadla mě gastritida. Znam se, teď bych se radši měl od jídla držet dál.“

„Mohl bych vám na to dát prášek. Mám velice dobré tablety. Bolest odezní hned, jako mávnutím kouzelného proutku.“

„Děkuji vám za starost. Ale přesně před vašim příjezdem jsem si vzal své léky. A jejich užívání se nedoporučuje kombinovat s jinými přípravky nebo nějakým jídlem. Nic se neděje,“ vesele dodal, „budu se snažit přežít takový nadbytek.“

„Sensei, cos to s lidmi provedl,“ s úsměvem pronesl Ahriman.

„A kdo by to byl řekl,“ odpověděl mu Sensei ve stejném tónu a oba se zasmáli tomuto vtipu, který zřejmě chápali jen oni sami.

Musím říct, že i když Ahriman všemožně vkusně chválil jídla, sám se jich prakticky nedotkl. Zřejmě ho zajímala stejně, jako nás naše obvyklá, každodenní strava. Lépe řečeno, nezajímala. Zdálo se mi, že jeho pozornost je v této chvíli spíše zaměřená na Senseie a jeho okolí.

Ahriman hodně žertoval, vyprávěl jakési veselé příběhy, které se mu přihodily, když cestoval na své jachtě. Podle jeho vyprávění pobýval na mnohých místech zeměkoule. Proto se všichni jednoduše zaposlouchali do jeho historek. Aby ne! Co jsme věděli o světě my? Vlastně jenom omezené útržky toho, co nám naservírovala televize. A tady je živý svědek, který pobýval nejen v zahraničí, ale v různých zemích a navíc ještě ve společnosti světově proslulých lidí.

Bohužel jsem se zpočátku ani nesnažila zapamatovat si, o čem Ahriman povídal, byla jsem zaujatá myšlenkami na to, co se mi to stalo. Vždyť už druhý den můj organizmus projevoval příznaky ‚poruchy‘, které mu nebyly vlastní. A navíc i náš psychoterapeut si podezřele stěžoval na žaludek. Nakonec jsem svalila všechno na to, že jsme nejspíš s Nikolajem Andrejevičem včera přes den snědli nějaké jídlo, které se na slunci zkazilo. I když, na druhou stranu, zřetelné příznaky otravy jsme neměli. Když jsem se pak zapletla ve svém ‚věštění z kávové sedliny‘, rozhodla jsem se, že se přestanu zabývat touto nedůležitou záležitostí a zbavím se tohoto neve-

selého vnitřního stavu. Zaposlouchala jsem se do toho, o čem s velkým zájmem vyprávěl Ahriman.

„Na Maledivách jsou samozřejmě krásná místa, ale nuda je tam strašná. Kdyby se nedalo zabavit potápěním... Při potápění je přeci nejdůležitější co?“

Ahriman udělal pauzu, hleděl na nás s úsměvem.

„Krása podmořského světa a jeho obyvatel,“ vesele pronesl Stas.

„To ne. Při potápění je nejdůležitější, aby počet ponořů odpovídal počtu vynoření.“

„Ááá, tak to je jasné,“ souhlasil chlapec a smál se spolu se všemi.

„To je samozřejmě vtip,“ pokračoval Ahriman. „Ale potápění taky časem začne nudit. Protože brzo už ty útesy znáte celé a prakticky i všechny manty, murény, napoleony i místní žraloky začínáte poznávat podle ‚tváře‘.“

„Jak podle ‚tváře‘?“ nepochopil Ruslan.

„Ále,“ mávnul rukou Ahriman. „Místní instruktoři plavání nepozorovaně tyto ryby krmí, aby přilákali více turistů. Rybám se to samozřejmě líbí, lovit nemusí, jídlo jim, dá se říct, samo padá z nebe, přičemž pořád na tom samém místě a ve stejnou dobu.“

„Úplně zadarmo!“ doplnil jeho slova Žeňa, který zpracovával další langustu.

Všichni se znovu přátelsky rozesmáli.

„Je to sice zábavné, ale pro místní obyvatele je to obchod,“ poznamenal Ahriman.

„A kde ty Maledivy leží?“ tápal v zeměpise Ruslan.

„V Indickém oceánu, 640 kilometrů od Srí Lanky.“

„Rozumím,“ mnohoznačně pronesl chlapec, vypadal, že pochopitelně ví, kde leží ta Srí Lanka.

„Potápění je samozřejmě skvělé,“ pokračoval Ahriman. „Dřív jsem velmi rád dělal extrémní sport: horolezectví, létání s rogalem, surfing, rafting...“

„Rafting? A co to je?“ udiveně řekl Andrej.

„To je sjíždění horské řeky na loďkách. Představte si bouřící vodu, ledově studené peřeje. A vy jste uná-

šení mezi tím vším obrovskou rychlostí, sotva se vám daří manévrovat mezi balvany, vaše vytřeštěné oči se zabodávají do další skalnaté překážky. Až to bere dech! Je to samozřejmě skvělé, ale už jsem toho měl po krátké době dost... Co jsem všechno ve svém životě zkusil! Jak motocyklistiku, tak automobilový sport. Je to úplně jako nevléčitelná nemoc. Jestli někdo opravdu vyzkoušel některý z těchto druhů sportu, pak mu určitě propadl. Odsud cesta nevede. Bude vás to jako narkomany vždycky táhnout k rychlosti, k řevu motorů. Budete o tom pořád snít ve dne v noci, dokud si znova nesednete za volant a nepocítíte ten nezapomenutelný adrenalin, který se vám dostane do krve... Mimo chodem, rychle jsem si s touto svojí „nemocí“ poradil. Pak jsem se dlouho zabýval lovem. Nejdřív safari v Africe, pak podmořské „safari“ v Austrálii...“

„Spolu s Žeňou se taky zabýváme tímto druhem sportu,“ pochlubil se Stas.

„Ano,“ přikývl Žeňa. „I když je pravda, že jsme se do Austrálie zatím nedostali. Je příliš vzdálený tento bod zeměkoule od naší velké a mocné vlasti. Máme taky svá zajímavá místa, kam se ještě ani matka příroda nepodívala. Je tam tak exotická fauna, že by strčila Austrálii i s jejími piraňami do kapsy.“

Stas, který seděl vedle, jej zlehka šťouchnul do boku a tiše poznamenal:

„Co to povídáš, Žeňo, piraně žijí v Amazonce a Amazonka je v Jižní Americe.“

„Tím spíš tu Austrálii nepotřebujeme,“ nahlas prohlásil chlapec, když tam ani piraně nemají?!“ A pak důležitě dodal: „A vůbec, myslím si, že takové státy, jako je Austrálie, jsou na mapě proto, aby zvýraznily velikost a zdroje takové obrovské oblasti jako je ta naše, v tolik bohaté a široké zemi.“

Všichni se rozesmáli a Ahriman žertem poznamenal:

„Netrpíte náhodou národní megalomanií?“

Žeňa na něho vytřeštil oči a pronesl:

„Já netrpím ničím. S národnostmi mám všechno v pořádku: v mém rodě je jich celá řada. A s mrkáním mám taky všechno OK: nervový tik mě neovládl. Takže moji Mánii absolutně netrápí,“ zasmál se a upřesnil, „kvůli takovým maličkostem.“

Všichni se znovu rozesmáli. A Stas si začal utahovat ze svého kamaráda:

„Jeho mánie nakonec přece jenom našla důstojný účel.“ Všichni jsme se zasmáli a on se vrátil k tématu, které bylo přerušeno: „Ano, s podmořským rybolovem se u nás opravdu moc nezabavíte. Dovádíme buď na skromných místních říčkách anebo někdy tady, u moře. Ale voda je tu skoro neprůhledná.“

„Ani se tomu nedá říkat moře, je to spíš zakalená louže,“ soucitně pronesl Ahriman a s nakažlivým nadšením dodal: „Ale nedovedete si představit, jak je u Austrálie voda průzračná, jaké je tam velké množství různých ryb.“

„Aby ne!“ závistivě vzdychnul Stas.

„A co teprve velké bariérové útesy! Je to prostě neuskutečný přírodní svět. Ten pravý rybolov s nebezpečím i dobrodružstvím!“ Všichni jsme se nadšeně dívali na Ahrimana, ponořili jsme se do jeho podmanivého vyprávění. „Všechno je to samozřejmě zajímavé, když to vidíte poprvé. Ale abych řekl pravdu, časem toho máte dost. Takže můj zájem o podmořský rybolov plynule přešel k rybaření. Ale s rybařením je to podobné, je to jen zesílení odpočinku. Mimochodem, co se týká rybaření,“ obrátil se Ahriman na Senseie, „naposledy jsem rybařil ve Finsku na souostroví Alandy v Baltském moři. Líbilo se mi tam. Se třpytkou jsem vytahoval nějakých 30, 40 kusů za hodinu, navíc ještě takových parádních. Tak tomu říkám rybolov. Ale má to jeden háček... I když toho sice chytíte hodně, s sebou si můžete vzít jen jedinou rybu. Ostatní jsem musel pustit zpátky na svobodu,“ s úsměvem řekl Ahriman a rozesmál se spolu se Senseiem. „Co se dá dělat, na těchto ostrovech je po-

volený jenom sportovní rybolov. Ale když se na to zase podíváme z druhé strany, obyvatelé těchto ostrovů jsou velice mazaní. Dobře si to vymysleli, jen co je pravda. Hlavu mají jako kalkulačku, proto také žijí v takovém bohatství. Umí šetřit!“

Po kratší pauze Ahriman znovu pokračoval ve svém vyprávění:

„Ano, ano... Prostě odpočívát se musí chytře. Nejhorším odpočinkem je nicnedělání. A to nejsou má slova, to už v předminulém století zjistili vědci, kteří se nyní pyšní čestným ‚titulem‘ neurofyziologů. Lidská psychika je zařízena tak, že nejlepším odpočinkem je pro ni přechod aktivity z jednoho druhu činnosti na jiný. Pokud nenaplánujete svůj odpočinek dobře, pak nebudete mít ani nové síly, ani zážitky, ani další efektivní práci. Musím říct, že v poslední době se mi nejvíc líbí klidný odpočinek, cestování po světě.“

„Ano, taky bych neodmítnul nějaký zájezd,“ zasněně pronesl Košta.

Ahriman se usmál.

„To ne, zájezdy jsou moc šablonovité. Je to zpravidla všechno předvídatelné, hromadně se klusá na ta stejná místa s prohnanými průvodci. Turisté si pořizují stejné fotky na pozadí stejných památek, a to všechno s jediným cílem – pochlubit se před příbuznými a přáteli, že tam byli. Ne, mně se víc líbí zážitky z duchovních a kulturních center civilizace, uspokojení z poznávání cizího života, setkání se zajímavými lidmi. Zpočátku jsem o těchto místech jen hodně četl, ale když jsem tam byl osobně... Ukázalo se, že je velký rozdíl mezi tím, co přečteme, a tím, co vidíme. Jedna věc je, když čtete, nebo například od někoho slyšíte,“ při těchto slovech Ahriman lehce kývnul směrem k Senseiovi, „o daném místě nebo významném člověku. A úplně jiná věc je to, když sami navštívíte tato místa a popovídáte si s lidmi, o nichž mluví celý svět. Nejenom že získáte informace, osobně se setkáte s historií, s mocnou energií těch míst

Fragment kresby Anastasie Novych
Veliký Affix

a lidí. Myslím si, že to hodně znamená pro osobní duchovní růst. Navštívil jsem mnoho duchovních center. Dospěl jsem k názoru, že fakticky každé významné náboženství vyrůstá ze zrněk pravých znalostí. Tato zrnka znalostí jsou jako kapky z různých potůčků. Ale zdrojem těchto vod je jediný pramen.“

Ahriman udělal mnohoznačnou pauzu, abychom mohli patřičně vstřebat tato slova a proniknout do jejich podstaty. A pak pokračoval:

„Měl jsem tu čest mluvit s mnoha zajímavými lidmi, význačnými osobnostmi lidstva. A to včetně světových duchovních vůdců. Tak například Dalajláma. Říkám vám, že jsou to dvě úplně odlišné situace: jedna věc je číst o něm někde v časopisech nebo knihách a něco úplně jiného je osobně strávit s Dalajlámou několik večerů, kdy si s ním můžete promluvit v nenucené atmosféře, povídat si o tématech, která vás zajímají. V Indii jsem měl například možnost povídat si celý týden se Satjou Sáí Bábou – s touto legendární osobností současného Východu. Pro mnohé lidi je něco jako Bůh. Zajímavý člověk, i když nikdy nečetl žádné knihy, bez problémů cituje svaté hinduistické spisy, bibli, korán a také díla některých dávných i současných filozofů. Snadno čte myšlenky různých lidí. Může klidně proměnit jeden předmět na jiný. Ale nejvíc se mi líbilo, jak zhmotňuje předměty. Jen si to představte, udělá tohle, mávne rukou ve vzduchu a objeví se mlha.“ Při těchto slovech Ahriman mávnul rukou ve vzduchu. A najednou se úplně nečekaně ve vzduchu opravdu objevil lehký modrobílý obláček jako kouř z cigarety. Ztuhli jsme. Ahriman pokračoval ve svém kouzelném vyprávění. „A pak do ní zasune ruku a vytáhne z ní sušenku.“

A Ahriman začal překvapivě vytahovat z mlhy sušenky jako z nějaké neviditelné kapsy. Úplně jsme údivem zamrzli, báli jsme se pohnout. Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaké kouzlo, že Ahriman třeba tyto sušenky nepozorovaně vytahuje z rukávu své bílé košile. Ale

když ze vzduchu vytáhl tolik sušenek, že zaplnily celou misku, byla jsem úplně zmatená. Jak by mohl mít v ruku tolik sladkostí?

„Jak to děláte?!“ Ruslan vyjádřil všeobecné nadšení a díval se při tom na druhého žijícího „Satju“ očima, které hořely zvědavostí.

Ahriman byl spokojený s tím, jak to na nás zapůsobilo, vytáhl poslední sušenku, slavnostně ji položil na samotný vrcholek hromádky a poslal misku dokola. Všichni ohromeně začali ochutnávat, přičemž zjistili, že sušenky mají různé příchutě: citronovou, meruňkovou, broskvovou. Ahriman během předávání misky odpovídal na otázku Ruslana.

„No, je to velice složité. Samotný Sái Bába mě celý týden učil, jak se to dělá.“ Ahriman se zasmál, pokrčil rameny a pronesl: „I když... Možná prostě jen tak pomalu se učím ...“

Podíval se na naši nadšenou skupinku. V té chvíli miska došla k Nikolaji Andrejevičovi. Ahriman viděl, jak se Nikolaj Andrejevič zlehka zamračil, zřejmě kvůli bolesti v žaludku, a hned řekl:

„Těm z vás, co jsou na dietě, to nedoporučuji kvůli vašemu zdravotnímu stavu.“ Záludně se podíval na Senseie a dodal, jako by se ospravedlňoval: „Je to totiž moučný výrobek.“

Sensei se usmál a Nikolaj Andrejevič s úlevou podal misku dál. Já jsem se taky chystala ochutnat tento sladký „zázrak“, který se tak znenadání objevil. Ale jakmile přišla miska se sušenkami ke mně, začalo se mi k mému velkému rozhořčení zase chtít zvracet. Musela jsem je rychle předat Taťáně, aby se nestalo nic nepředvídatelného. Když všichni zájemci ochutnali sušenky, Ahriman pokračoval ve svém vyprávění:

„Takže, přátelé, poslouchat verše a vidět realitu – to jsou dvě velmi rozdílné věci. Například jedete do Itálie a s turistickou skupinou navštívíte na kopci Monte Vaticano místa dostupná širokým masám, ve svých myš-

lenkách budete velebit papeže až do nebe. A něco jiného je, když se s ním osobně setkáte u šálku čaje v jeho kabinetě, do kterého nemají přístup ani všichni členové jeho družiny, pokládáte mu otázky a posloucháte jeho svatý názor...“

„Setkal jste se se samotným papežem?!“ udiveně pronesl Ruslan a zakoulel očima.

„Ano,“ odpověděl Ahriman jakoby nic. Chvilí se odmlčel a pak dodal: „Když si s ním promluvíte, tak je vám hned jasné, že je to opravdu velký člověk! Od ostatních se odlišuje nevšedním talentem a charizmatem. Pak už nepochybujete o tom, že nese pečeť blahoslavení od samotného apoštola Petra. Je to člověk, který se má velmi rád a moc si sám sebe váží, proto si ho váží i ostatní a také jej mají rádi. Takže když osobně navštívíte taková místa a setkáte se s těmi nejskvělejšími lidmi, na spoustu věcí se začnete dívat jinak.“

„Je super být přímo ve Vatikánu!“ vyjádřil své nadšení Ruslan. „A jaké to tam je?“

Ahriman se pousmál a přitom se díval na chlapce, který hořel zvědavostí.

„Skvělé,“ zasmál se. „Vatikán je jedním z míst, která navštěvuji ze všeho nejraději. Ani si nedovedete představit, jaké kulturní a umělecké poklady jsou tam soustředěny. Jakou cenu má jenom samotný chrám Svatého Petra (který mimochodem patří mezi největší křesťanské chrámy na světě) a jeho hlavní ozdoba – Pieta – truchlící matka Marie, která oplakává ztrátu syna, a samozřejmě bronzová socha Svatého Petra. A Sixtinská kaple?! Je to skutečné umělecké dílo nejlepších děl mistrů z období renesance. Je to skutečná virtuozita, pravý antropocentrismus, který byl pro tehdejší dobu revoluční, a pak také odvážná řešení na freskách Michelangela. Jsou tam také Pokoje Borgiů s Raffaellovými pokoji. Ani to všechno nemůžu vyjmenovat. Ve Vatikánu je obrovské množství památek: palácový komplex, spousta muzeí. Je se na co dívat. Ale je to pouze malá viditelná část

toho, co se ve skutečnosti ve Vatikánu nachází. A to, co je před očima veřejnosti skryto, věřte mi, přátelé, je mnohem cennější a zajímavější.

A jak je krásné náměstí Svatého Petra! Je to ta pravá vatikánská vizitka. Představte si to, obrovská elipsa obklopená kolonádami, na kterých stojí 140 obrovských soch svatých a kde je také umístěn erb papeže Alexandra VII., který byl vlastně iniciátorem vytvoření tohoto náměstí. V samotném středu náměstí je obelisk ve tvaru jehlanu.“

„Ve tvaru jehlanu?“ podivil se Viktor. „A k čemu tam je?“

Ahriman odpověděl trochu neochotně.

„No, je to spojeno s historií doby Caliguly, kdy samotný Caligula přivezl egyptský obelisk ve tvaru jehlanu do Říma. Neron jej zpočátku umístil do svého cirku. A jeho cirk se nacházel právě tam, kde teď stojí bazilika Svatého Petra. V roce 1586 kamenný jehlan umístili přímo na tom místě, kde se dodnes na náměstí nachází.“

Ahriman se zřejmě nad něčím zamyslel, nechal se unést vyprávěním a zdůraznil poslední slova, čehož využil Nikolaj Andrejevič a hned zadal další otázku:

„Na jakém místě?“

Ahriman se vzpamatoval, ale jakmile chtěl něco říct, místo něho odpověděl Sensei.

„Na tomto místě byl ukřižován Petr, navíc hlavou dolů.“

Při těchto slovech se Sensei podíval na Ahrimana.

„To je ten, který se třikrát zřekl Krista?“ chtěl se ujistit Viktor.

„Ano.“

Sensei pronesl své „ano“ unaveně, zato Ahriman naopak hned přebral iniciativu a prohlásil s poněkud zvýšenou intonací.

„Ano! Je to právě ten Petr, který během celého svého dalšího života dokázal oddanost Kristovi a Jeho Učení. Je to ten samý Petr, který byl velkým světcem, pravým

kamenem víry, na kterém je vystavěna a dosud stojí celá katolická církev. Je to ten samý Petr, který byl prvním římským křesťanským biskupem!“ Udělal menší pauzu a klidnějším tónem, i když už bez nadšení, dodal: „Zkrátka, Vatikán je prostě Vatikán! I když už jsem tam byl několikrát, nepřestávám žasnout nad velikostí tohoto Věčného města, velikosti tohoto státu. Vatikán je mimochodem nejmenším státem na světě, má rozlohu jen zhruba 0,44 kilometrů čtverečních a žije v něm asi tisíc obyvatel.“

„Jenom tisíc?“ podivil se Andrej.

„Ano, jsou to hlavně kněží a nunciové...“

„Kdo?“ zeptal se Stas. „Nunciové?“

„Představitelé diplomatických misí Vatikánu,“ vysvětlil Ahriman.

„Ahá, vel... vyslanci, teda,“ z legrace koktal Žeňa, jako by to Stasovi vysvětloval.

Všichni se zasmáli. Ahriman si po Žeňově vtipu dovolil jen shovívavý úsměv a poznamenal:

„Tito velvyslanci jsou jedni z nejchytřejších lidí. Díky jejich neustálé práci a práci vůbec všech, kteří jsou svatě spojeni s Vatikánem, tento malý stát ovlivňuje svět tak, že mu to může závidět kterýkoli velký přední stát.“

„Chápu,“ pronesl zmučeným hlasem Nikolaj Andrejevič, kterého zřejmě neopouštěla bolest žaludku. „Vatikán je přece mezinárodním centrem katolicizmu. Sídli v něm samotný papež.“ A s úsměvem se zeptal: „Vy jste asi katolík, že?“

„Já?“ podivil se Ahriman. „Ne. Nepatřím ani k jednomu světovému náboženství. Ale k papeži cítím velkou úctu. A vůbec katolicismus je jedno z mých nejoblíbenějších náboženství. Ani si nedovedete představit, kolik toho pro svět udělala katolická církev ve své minulosti! A nejen v minulosti. Dodnes má na svět významný vliv. Katolická církev rozmísťuje po celém světě obrovskou přísně disciplinovanou armádu duchovních, početně

mnišské řády, misionářská společenství, přidružují se k ní politické strany z různých zemí, různá společenská sdružení, která jí zajišťují solidní příjmy od věřících. Víc než to, Vatikán disponuje investicemi ve velkých mezinárodních monopolech, a to například v USA, Velké Británii, Švýcarsku, Francii, Španělsku, v zemích Latinské Ameriky. A také je spolujatelem celé řady velkých koncernů. A to už nemluvím o tom, že je Vatikán významným majitelem pozemků v Itálii, Španělsku, Německu a jiných zemích a získává z nájmu obrovský zisk. Teď se vliv katolické církve aktivně rozšiřuje na Východ. Jsem prostě nadšený z jejich dovedného vedení, metod, kterými dobývají svět.“

Zatímco jsme pozorně poslouchali, Ahriman udělal mnohoznačnou pauzu, jaksi významně se podíval směrem k Senseiovi a znovu se vrátil k započatému tématu, přičemž zdůraznil:

„Takže, přátelé, když v této společnosti něco znamená, pak se vám otevírají všechny dveře. Kdybych byl prostým dělníkem, copak bych měl možnost, aby mě přijaly tak vysoce postavené osoby? Samozřejmě, že ne. Bohužel všechno na tomto světě rozhodují peníze. Přece jenom měl Phillip II. (otec Alexandra Makedonského) pravdu, když řekl, že neexistuje pevnost, přes kterou by nemohl přelézt osel, naložený zlatem. Peníze otevírají možnosti a je to pravda, včetně možnosti duchovního zdokonalení. Kdo jsi bez peněz? Nikdo. A nikdo k tobě ani nebude vzhlížet. Abyste byli zdraví, potřebujete peníze, abyste měli kde bydlet a co jíst, potřebujete peníze. A abyste měli možnost seznámit se s duchovními znalostmi, potřebujete také nemalé peníze, jen tak můžete všude být osobně a všechno vidět. I k tomu, abyste o tom měli aspoň nějakou představu, potřebujete také nějaké množství peněz, třeba už jen na to, abyste si koupili levnou knížku.“ Ahriman se usmál a pronesl: „V našem světě dávají zadarmo bohužel jen sýr do pastičky na myši.“

Nikolaj Andrejevič pokrčil rameny a pronesl:

„Zdá se mi, že všechno záleží jen a jen na člověku. Pokud má hlavu tam, kde ji má mít, pak si vždycky může vydělat.“

„Správně,“ podtrhnul Ahriman. „Ale otázka zní, kolik může vydělat.“

„No co,“ vstoupil do rozhovoru Ruslan, „na knížku to určitě bude stačit.“

Ahriman se vítězoslavně zasmál a oznámil:

„To vám stačí teď, protože jste ještě mladí, rodiny jste si ještě nepořídili. A jak se oženíte a budete mít rodinu, pak pochopíte pravou hodnotu peněz.“

„Ne, ne,“ vyvracel Ruslan. „Já umřu svobodný.“

Ahriman mávnul rukou.

„To je jen mladická kuráž. Prostě jste ještě ve svém životě nepotkali takového člověka, kvůli kterému byste hned zapomněli na všechny své sliby o mládeneckém životě. Osamělý člověk vždycky tíhne k rodině, stejně jako člověk s rodinou k samotě. Taková je realita života.“

„Ano, v určitém smyslu máte pravdu, na všechno potřebujeme peníze,“ smutně pronesl Viktor a prohlížel si stan.

Stas zachytil jeho pohled a s posměškem řekl:

„Nám není souzeno žít tímhle způsobem,“ strojeně vzdychnul a dodal: „I když bychom chtěli.“

„A kdo vám v tom brání?“ namítnul Ahriman. „Ve vaší zemi se vám teď otevírají velké možnosti jak vydělat pořádné peníze. Byl by hřích nevyužít takovou šanci.“

„To ano, ale jak je máme vydělat?“ bezradně promluvil Viktor.

„Je spousta způsobů, jak můžete vydělat velké peníze. Jen o nich málokdo ví,“ potměšile zdůraznil Ahriman.

Žeňka si odkašlal.

„No, ano, a kdo ví, ten mlčí. A nejen, že mlčí, ale mlčí z chamtivosti, aby si nevytvořil konkurenci.“

Fragment kresby Anastasie Novych
Ahriman

Při těchto slovech se chlapec šibalsky podíval úkosem na Ahrimana. Ale ten odpověděl filozoficky, jako by se ho tato poznámka vůbec netýkala.

„Pokud je člověk rozumný, pak na to dříve či později přijde. Ale pokud nemá podnikatelského ducha, pak mu můžete vysvětlovat, co chcete, a stejně z něj nic kloudného nebude. Jak říkal Gavrila Romanovič Děržavin:

„Osel zůstane jen oslem,

I když ho kdovíjak pozlatíte;

Kde se má jednat rozumem,

Tam nic než jeho plácání nevidíte.“

Ahriman to pronesl s takovým výrazem, že se všichni museli po jeho slovech chtít nechtít smát. Když smích utichl, Ahriman řekl zcela vážně:

„Vlastním obrovské korporace. A ty stojí výhradně na chytrých a talentovaných lidech, kteří ve své době pochopili podstatu toho, co jsem jim radil, a proto dosáhli výšek. Takže, přátelé, já jsem člověk štědrý...“

„Kdo by o tom pochyboval,“ s úsměvem tiše pronesl Sensei.

„Jestli chcete, můžu se s vámi podělit o zkušenosti, když už jste měli to štěstí a potkali mě,“ navrhnul Ahriman.

„Chceme!“ s úsměvem hned vyjádřil „názor všech“ Viktor.

Ahriman se spokojeně zaklonil do křesla, soucitně pohlédl na Senseie a odpověděl Viktorovi:

„Žádný problém. Samozřejmě si na toto téma promluvíme, jenom trochu později. A teď dezert, který je mojí specialitou...“

Musím poznamenat, že během vyprávění Veliarovi pomocníci vyměnili na stole pohoštění. Všechna předchozí jídla byla vynesena ze stanu a byla předána námořníkům. Ti zase podávali pomocníkům jakési bílé krabice. Během našeho rozhovoru se na stole objevil luxusní čajový servis s neobyčejnými malbami, které navazovaly na tematiku jídelního servisu, a také všemožné

moučné výrobky, bonbony, ovoce. Takže když Ahriman přestal vyprávět, na stole se už skvěly nové dobroty. Těžce jsme vzdychli, když jsme se dívali na takovou hojnost sladkostí. Každý kulinářský výrobek byl elegantně nazdoben, takže vypadal jako skutečné mistrovské dílo. Očima bychom snědli všechno, ale jak se říká, žaludek už nám to nedovoloval. Takže k důkladnému ochutnávání vzorků se odvážili jen naši jedlíci „těžké váhy“ – Viktor, Volodža, Stas, Žeňa, Ruslan. Ostatní si dopřáli pouze šálek čaje se zákuskem, který podle nich vypadal nejlákavěji.

Já jsem se pořád na sebe zlobila za to, že se mému organizmu stala taková „nemilá příhoda“ v tu nejhorší dobu. Předě mnou stály hotové zázraky cukrářského umění! A já jsem se nemohla dotknout ani šálku čaje, jak mi bylo špatně.

Ahriman se podíval, jak se Andrej s chťicem natáhnul k míse se zákusky, která stála nedaleko něj. S úsměvem dobrotivého hostitele pronesl:

„Skvělý výběr,“ podpořil chlapce. „Tento zákusek Napoleon je mimochodem připraven podle starého receptu a obsahuje koňak, který je uleželý víc než 120 let. Právě v této podobě byl podáván na královské stoly.“

Po takové reklamě se značně zvýšil počet zájemců, kteří chtěli ochutnat tento zákusek.

„Tak co?“ zeptal se Andreje, když dojedl zákusek.

„Velice dobré!“

„A asi jsou taky neuvěřitelně drahé,“ poznamenal Stas, když se díval na chutné moučné výrobky.

Ahriman se zasmál.

„Samozřejmě! Kdybych nebyl bohatý, copak bych je mohl ochutnat?“

Když se už všichni pustili do ochutnávání, Ahriman se otočil k Senseiovi, kývnul na jeho netknutý šálek čaje.

„Sensei, to ti bude chutnat. Tento zelený čaj je velice kvalitní.“

„Vůbec o tom nepochybuju,“ souhlasil Sensei. „Děkuji... Ale, bohužel.“

„Odmítat takový čaj,“ s úsměvem zavrtěl hlavou Ahri-man.

„Co naděláš, cvičím svou sílu vůle.“

„A čeho bys v tomhle směru chtěl ještě dosáhnout?!“

„To mi nikdy neuškodí,“ řekl vesele Sensei.

Rozesmáli se. Senseiova odpověď mě trochu povzbudila. Vždycky je přece příjemné připojit se k silné osobnosti s pevnou vůlí.

„Někdo má štěstí,“ se smíchem pronesl Žeňa a díval se na Senseie. „A já sílu mám.“ A demonstrativně stisknul pěst. „Vůli mám.“ Nabral vzduch do plic. Ale hned vydechnul, jako vyfouknutý balonek a pronesl: „Ale sílu vůle ne.“

Za smíchu ostatních chlapec usrknul čaj a natáhnul se pro zákusek Napoleon. Když se pokochal touto chutnou cukrovinkou, dodal:

„A peníze taky nemám. Je fajn, že jsou na světě dobří lidé.“ A dál už Žeňa promlouval k zákusku: „Jinak bych tě nikdy neochutnal. Tak promiň, Napoleone Bonaparte...“

A s těmito slovy hned ukousl skoro půl zákusku, čímž opět pobavil všechny kolem.

„Ano,“ zamyšleně pronesl Viktor. „Ať děláte cokoli, na všechno potřebujete peníze.“

„A kdo tyhle papírky vymyslel?“ pokrčil rameny Andrej a rozbaloval další bonbon, který se mu zalíbil.

„Číňané,“ bezstarostně pronesl Ahri-man.

„Číňané?“ podivil se chlapec.

„Ano. Čínský císař z dynastie Tan dal v roce 650 do oběhu první papírové peníze. Byly vytištěny na velmi kvalitním papíře, lehce se přepravovaly, vždycky je bylo možné vyměnit za měděné peníze. Proto si lidé tento druh peněz rychle oblíbili. Pak tuto módu převzali Peršané, Japonci, a tak se peníze rozšířily do celého světa.“

„A předtím se používaly měděné peníze?“ zajímalo Kostu.

„Různé: měděné, stříbrné, zlaté. Zkrátka kovové,“ odpověděl Ahriman.

„A kdo vynalezl mince?“ začal se ptát náš Filozof.

„Zase Čiňani. První mince se u nich objevily ve 12. století před naším letopočtem. Byly lité. A pak se už za nějakých pět století ve starořeckých koloniích objevily ražené mince.“

„No jasně, Čiňani jsou chytrí, vůbec o tom nepochybují,“ pronesl sarkasticky Žeňa a podíval se úkosem na Veliara, který v tu chvíli stál za Ahrimanem, s hrdostí a arogancí se díval na sedící hosty.

„Každý národ si o sobě myslí, že je chytrý,“ pokrčil rameny Ahriman. „Římané například předpokládali, že vynález mincí je zásluhou jejich bohů, takových, jako byl Saturn, Janus, nebo císaře Numy Pompilia. Řekové věřili, že mince vynalezl právě jejich hrdina Théséus, Lykos nebo v krajním případě král Feidón, který žil v 7. století před naším letopočtem.“

Ahriman udělal pauzu a naléval si čaj. A najednou Sensei, který předtím Ahrimana popichoval jen bezvýznamnými frázemi, s ním nečekaně začal polemizovat.

„Ano, ale důležité není to, kdo vynalezl mince, ale co znamenají. Jak tvrdí lingvisté, kteří zjistili, jaká je podstata slova mince, v překladu z latiny slovo *monéo*, *monui*, *monitum* znamená ‚proroctví‘, ‚varování‘. A sloveso, ze kterého vznikla tato slova, znamená ‚radit‘. Když už jsme se mimochodem dotknuli lingvistiky, slovo ‚kapitál‘ také vzniklo z latinského slova ‚caput‘...“

„Nechápu to,“ vzpomatoval se Žeňa, když slyšel známé slovo. „Je to něco ve smyslu ‚Hitler je caput‘?“

A chlapec naznačil rukou ve vzduchu kříž. Rozesmáli jsme se a Sensei s úsměvem odpověděl:

„No, Hitlerovi možná kapitál přinesl ‚caput‘. Ale když budeme mluvit o překladu slova ‚kapitál‘, pak caput znamená ‚hlava‘.“

„Ahá, takže se tím myslí chytrý,“ uzavřel to chlapec.

„Vůbec ne,“ nesouhlasně zavrtěl hlavou Sensei. „Má se tím na mysli počet kusů skotu.“ Sledoval užaslou reakci ostatních, kteří přestali přezvykovat, a vysvětlil: „Prostě dřív považovali skot za platební jednotku. A ten počítali na hlavy.“

Když to Sensei řekl, spokojeně se podíval na Ahrimana, takže jsme i my k němu rychle otočili hlavy. Zdálo se mi, že v Ahrimanově obličejí se objevil sotva znatelný zmatek, ale když se mu dostalo všeobecné pozornosti, hned nasadil okouzlující úsměv a vesele pronesl:

„Přesně tak, samozřejmě byly i takové časy, kdy chodily peníze po čtyřech nohách. Ale je jen dobře, že jsou tyto časy už dávno pryč. Protože teď bych se strhal, kdybych měl počítat svůj ‚kapitál‘ na hlavy.“

„To jo, z takového kapitálu by byly jen ztráty,“ se smíchem poznamenal Volodža. „Nejenom že chce pořád jíst, ale taky specificky zapáchá.“

„To je svatá pravda!“ pronesl Ahriman tak, jako by Volodža v jeho myšlenkových úvahách uhodil hřebík na hlavičku.

Ahriman si vyměnil se Senseiem pohled a znovu se rozesmáli, jako by oba do těchhle slov vkládali mnohem větší smysl, než se zdálo navenek. Když se přestali smát, Ahriman zakýval hlavou:

„No jo, lidé využívali jako platidlo všemožné věci: od kravských lebek na Borneu až po lidské lebky na Šalamounových ostrovech, od homolí soli v Africe po lisovaný čaj v Číně a v Barmě. Ve starém Mexiku například platili kakaovými boby. A co je nejzajímavější, dokonce i tehdy existovali padělatelé, kteří falšovali boby,“ zasmál se Ahriman. „Co všechno už lidé zkoušeli použít jako peněžní prostředky: tabák, zrnka rýže, kukuřice, sušené ryby, kůže, skot, lidi.“

„Ano,“ nějak trpce pronesl Sensei. „Peníze se měnily, jen vztah k nim zůstával stejný...“

„V podstatě se nic nezměnilo,“ souhlasil s ním Ahriman.

Všichni se na chvíli odmlčeli.

„Teda ale s tím ‚kapitálem‘ jsi mě, Sensei, ohromil,“ řekl Voloda. „Kdo by si to jen pomyslel! Takže to vypadá, že Marx napsal knihu o ‚kusech skotu?‘“

Starší kluci vybuchli smíchy.

„No, pokud budeme přistupovat k dialektickému materialismu při práci Karla Marxe s názvem Kapitál z tohoto pohledu,“ zasmál se Sensei, „pak opravdu dostaneme úplně jiný podtext této koncepce. Vždyť podle něj bytí určuje vědomí. Lidé sami tvoří svoji historii a podněty jejich skutečnosti jsou určovány materiálními podmínkami společenské výroby. Společnost je vnímána jako jednotný mechanismus, což se podobá v tomto ohledu stádu, v jehož struktuře výrobní síly určují výrobní vztahy, formy vlastnictví. To dále podmiňuje třídní strukturu společnosti, politiku, morálku, náboženství, filozofii.“

„Teda, Sensei, ty teda válíš!“ nadšeně pronesl Voloda. „Ty si ještě pamatuješ Kapitál?!“

„No tak, nějaké znalosti mi ještě zůstaly v paměti,“ zasmál se Sensei.

„Ale výsledky jsou ...“ zkusil doplnit svoji improvizaci Žeňa, ale nedořekl to a odmlčel se. I když, i tak ho všichni bez dalších slov pochopili, což vyvolalo novou vlnu smíchu.

Voloda seděl a jenom se usmíval, ale pak mu zřejmě došla Senseiova slova v nové interpretaci, znovu se rozesmál a nakazil svým dunivým smíchem i ostatní.

„To jo, všechno to zapadá,“ pronesl a utíral si slzy, které mu smíchy vytryskly. „Úplně jako v životě.“

„Copak na Rusi taky skot považovali za peníze?“ zřejmě si po svém vyložil smích starších kluků Jura a zeptal se proto Ahrimana.

„Ano,“ lhostejně odpověděl Ahriman.

„Mimochodem,“ poznamenal Sensei, „skot byl na staré Rusi většinou považován za ‚cizí měnu‘. Protože Staroslované byli převážně zemědělskými kmeny. A vedle

nich žily stepní kmeny, které chovaly dobytek a měnily svůj skot za potraviny Slovanů.“

„No, a Slované měli slovem ‚skot‘ na mysli ‚bohatství‘, ‚majetek‘,“ zajiskřil Ahriman svými znalostmi ruské historie. „Vždyť až pak začali rozlišovat pojmy jako zvířata a peníze.“

Ale Sensei mu i v tomto odporoval:

„Přebytek majetku‘, ‚nadbytek‘, ‚hojnost‘ – ano, pod těmito slovy měli na mysli vlastnictví ‚skotu‘. Ale vůbec ne ‚bohatství‘ jako takové. Vždyť původně Staroslované pod pojmem ‚bohatství‘ chápali ‚Bůh a ty‘, ‚Bůh v tobě‘, ‚V Bohu jsi ty‘ a myslelo se tím duchovní bohatství, které je přístupné jen člověku a je jeho pravou hodnotou.“

„Ať je to, jak chce, být bohatým je dobré jak v prvním, tak i v druhém významu!“ shrnul to Ahriman.

„Přesně tak,“ souhlasil Viktor.

„Ale k tomu, abyste se stali bohatými,“ zřejmě hodlal vyslovit svoji myšlenku Ahriman, „se musíte naučit vážit si peněz, mít je rádi a také počítat, shromažďovat a opatrně s nimi zacházet. To znamená kalkulovat. Zkrátka osvojit si ekonomii. Ekonomie je nutnost každé civilizace. Je to umění jak vést hospodářství, ať je velké nebo malé, podstata se nezmění. Ekonomie vznikla už u starých Sumerů. Právě Sumerové naučili toto velké umění celý svět...“

Sensei se usmál a řekl:

„Jestli bychom ale měli odhalit celou pravdu, pak musíš, Ahrimane, souhlasit s tím, že Sumerové naučili celý svět nejen ekonomiku, ale také byrokracii. Vždyť dokonce umísťovali na každý ovocný strom od momentu, kdy jej zasadili, hliněnou tabulku, něco jako evidenční lístek, a na ní se každoročně zapisovalo množství posbíraných plodů z daného stromu.“

Taťána se tiše zasmála a řekla mi:

„Ještěže v těch končinách nerostl rakytník. Asi by se zbláznili, kdyby měli počítat ty oranžové měkké bobulky.“

Sensei pokračoval:

„A když strom stárnul, pak se samozřejmě úroda snižovala a příslušný úředník se obrátil na nadřízenou instanci, aby získal povolení pokácet tento strom. Odpovídající ‚inspektor‘ zapsal toto povolení na hliněnou tabulku a ukončil text informací, že daný strom byl pokácen, kmen byl předán do skladu.“

Voloďa vesele dodal svým hlubokým hlasem:

„To je jak v anglické anekdotě: ‚Cím víc ti někdo pomáhá ve tvé zahradě, tím miň je to tvoje zahrada.‘“

„Přesně tak,“ zasmál se Sensei spolu s ostatními.

„To jo, ani by mě nenapadlo, že ve starém Sumeru existovala taková byrokracie,“ pousmál se Nikolaj Andrejevič a zavtipkoval. „Takže tam mají své kořeny všu-dypřítomní úředníci a nekonečné formality!“

Všichni se dali do smíchu, Ahriman pokrčil rameny a poznamenal:

„Jak se říká, bez haléře nebude ani koruna, ani milion. Takže tento sumerský příklad je jenom ukázkou řádu a hospodárnosti...“

A dál se pohroužil do historických příkladů lidí, kterým se povedlo dát dohromady solidní kapitál, i když začínali s bezvýznamnými částkami. Když Ahriman dovyprávěl, Žeňa se spokojeným výrazem ve tváři oznámil:

„Ať je ekonomie jaká chce, oběd se vydařil výborně!“

Ahriman hned poznamenal:

„Peníze otevírají možnosti. Kdybych například neměl dostatek peněz, nikdy bych se nedozvěděl, že na světě existují takové poklady kulinářského umění. Všechno poznáte teprve tehdy, když můžete srovnávat... Takže, přátelé, je lepší být mladý, zdravý a bohatý než starý, chudý a nemocný.“

„To jo, a se zubní protézou,“ dodal Viktor a všichni se znovu rozesmáli.

Když se kamarádi najedli, svorně se rozvalili do křesel. Po tomto luxusním obědě si Žeňa hladil břicho a pronesl:

„Tak, Ahrimane, poctil jsi nás svým obědem. Takže... jestli něco, tak můžeš přijet... častěji...“

„Určitě,“ řekl Ahriman a pohlédl se spokojeným úsměvem na Senseie.

Žeňa nečekaně nahlas škytnul a jako by se omlouval, začal znovu mluvit:

„Uf, musím ale říct, že je mi těžko. Co byste řekli tomu, kdybychom trochu setřásli přebytek jídla usilovným pádlováním na vlnách?“

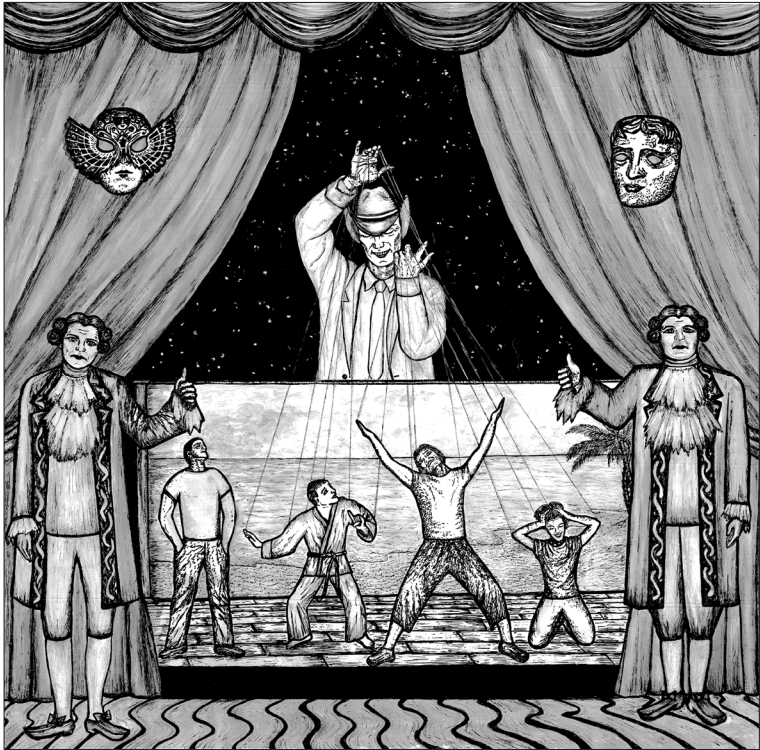
„Ale proč byste měli takto plýtvat svou energií?“ pronesl Ahriman. „Můžeme se věnovat i vybranějším vodním zábavám, pokud nebudete mít samozřejmě nic proti.“

Zaujatá skupinka svým zvoláním „Hurá!“ podpořila tuto myšlenku. Ale Ahriman nezačal barvitě líčit navrhované vodní radovánky, jen řekl, že má pro nás připravené další překvapení. Poděkovali jsme za dobrý oběd, s plnými žaludky jsme se vyvalili ze stanu a ocitli jsme se v jasném, teplém, slunečném světle naší pláže. Někteří z nás šli rychle ke svým stanům, aby se převlékli, a stejně tak i já. Musím říct, že jsem vyšla ven ve stavu jakéhosi „omámení“, jako bych neměla vůbec žádné síly. Zatímco jsem se doplázila do stanu, Tařána už z něj vyskočila v plavkách.

„Pospěš si,“ pobídla mě a běžela ke Kostovi, který čiperně vyletěl ze svého stanu.

„Hned,“ měla jsem sotva síly na to, abych odpověděla, když jsem se ubírala do našich dámských „komnat“.

Rozhodla jsem se, že si na chvílku lehnu, abych se aspoň trochu zbavila svého záchvatu nevolnosti. Ale jakmile se má hlava dotkla polštáře, okamžitě jsem upadla do hlubokého spánku. Probudila jsem se až tehdy, když začalo slunce zapadat. Bylo to zvláštní, ale cítila jsem se tak dobře, jako by mi ani vůbec nic nebylo. Vykoukla jsem ze stanu, a jak se říká, zhodnotila jsem situaci. Ahrimanův stan tu už nestál. Zato naše pláž se změnila na jakési komfortní rekreační středisko. Na pobřeží bylo asi deset bílých lehátek, na pěti z nich leželi Nikolaj

Kresba Anastasie Novych
Veliký Affix

Andrejevič, Volodža, Sensei, Ahriman a podle černého kimona i Veliar. V dálce se pořád na vlnách houpala jachta. Na moři se dva lidé proháněli na vodních skútrech v šílené rychlosti. Zřejmě to byl Stas a Žeňa. Jezdili po vodní ploše jako ztřeštění, jako roz dovádění mladí býčci, kteří se prodrali na svobodu. Dál na moři uháněl a protínal vlny motorový člun, který k sobě měl přivázaný jakýsi velký, zřejmě létající polštář ve tvaru dlouhého žlutého banánu. Na něm trůnila, soudě podle postav, skoro celá naše mladá skupinka, oblečená do stejných zářivě oranžových záchranných vest – Slávek, Kostá, Taťána, Ruslan, Jura, Andrej a Viktor. Člun se pořád nakláněl, prudce zatačel, po čemž se celá skupinka s pištěním a křikem vždy pravidelně svalila do vody. A když přijel člun, aby nabral tento pištěcí a křičící náklad, všichni se vydrápali jako mravenci na onen létající polštář, zaujali svá původní místa a znovu se snažili udržet na této věci ve velké rychlosti.

Převlékla jsem se, dala se do pořádku a připojila jsem se k mužům na pobřeží. Když jsem si sedla na prázdné lehátko vedle Nikolaje Andrejeviče, Sensei si všimnul mé přítomnosti a upozornil na mě tím, že pronesl:

„Ó, sluníčko se nám probudilo. Tak jak se cítíš?“

„Děkuji, už dobře,“ pronesla jsem.

„To je skvělé,“ nadzvedl Ahriman tmavé sluneční brýle a spokojeně promluvil tak, jako by se zbavil odpovědnosti za nějakou vinu. „Chceš se svézt?“ kývnul směrem k motorovému člunu s velkým banánem a našimi jezdci.

V tu chvíli člun zrovna zprudka zahrnul, banán se převrhnul a kamarádi z něj vypadli hlavou dolů jako semínka ze zralé slunečnice.

„Ale ne, děkuji. Radši budu chvíli sedět tady,“ pronesla jsem, živě jsem si představila sebe na jejich místě.

„No, jak chceš,“ rozhodil rukama Ahriman, znovu si nasadil sluneční brýle a podíval se na moře.

Muži pokračovali v rozhovoru o jachtě, který byl zřejmě přerušen mým příchodem.

K pobřeží ve velké rychlosti připluli Žeňa a Stas, udělali na vodě synchronně poslední prudkou zatáčku, a to docela blízko nás. Vlny se krásně rozběhly v kružicích, a vytvořily tak dva zvláštní trychtýřky, uprostřed nichž byli naši závodníci. Když chlapci vytáhli na písek vodní skútry, přistoupili k Senseiovi. Jejich oči hořely z té vzrušující zábavy, asi se jim do krve dostala značná dávka adrenalinu.

„Super! Taková rychlost!“ podělil se o zážitky Žeňa. „Tak dobře se ovládá. Až to bere dech!“

„Paráda!“ potvrdil Stas. „To je ale technika, to teda jo. Tomu říkám motor!“

„Sensei, nechceš si to zkusit? Nebudeš litovat!“ živě navrhnul Žeňa. „Ta rychlost mě úplně dostala do kolen!“

Muži se rozesmáli z takové upřímné chlapcovy řeči.

„Ne, díky. Nemám důvod účastnit se téhle komedie,“ se smíchem odpověděl Sensei. „A navíc bychom se už asi měli chystat, pokud chcete stihnout sensibilovo představení.“

„Samozřejmě, že chceme!“ znovu promluvil Žeňa, s jakousi zvýšenou dávkou energie. A pak se obrátil na Ahrimana a řekl: „Nebudeš litovat. Takové kino jsi ještě neviděl. Je to místní exotická památka.“

Všichni se znovu rozesmáli. A najednou si Žeňa všiml, že jsem mezi ostatními i já. A protože se Sensei odmltl svézt, nalepil se na mě jakožto na nový objekt, nezkušený v tomto druhu zábavy.

„Jé, Nastó! Pojď sem, já tě povozím na vodě!“

„Ale ne,“ zasmála jsem se. „Doteď byl na vodě můj žaludek a ty mě zase chceš rozhodit.“

Stas se smíchem táhl kamaráda za ruku jako tvrdohlavého psa za obojek.

„Žeňo, ach jo! Co ses na ně tak nalepil? Už se půjde-me převléct. Jinak opravdu nestihneme koncert všech koncertů.“

Žeňa se usmál a za našeho velkého smíchu zaskučel a otočil se na vodní skútry, které se mu tolik líbily.

Stas už ho ale táhnul pryč jako prašivého psa od lákavé kosti. A když se všichni dost nasmáli této dramatické scéně, Žeňa se poškrábal na zátylku:

„Ach jo... Bylo by super, kdybych si mohl takový sk-útr koupit!“

„A kde se na něm budeš prohánět?“ zasmál se Stas. „Po místních výmolech nebo doma na odpadní strouze?“

„No co, bylo by to parádní!“

Znovu se rozesmáli.

„Tak, pojďme se teda chystat,“ navrhnul Sensei ostatním mužům.

Ahriman kývnul. Zřejmě náhodou oba otočili hlavy každý na jinou stranu, obraceli se na své pomocníky a téměř zároveň pronesli:

„Řekni to ostatním.“

Zatímco Senseiova výzva byla směřovaná k Žeňovi, Ahriman se obracel k Veliarovi. Našemu kamarádovi, stejně jako i Čiňanovi, to nemuseli říkat dvakrát. Veliar vzal spořádaně miniaturní vysílačku, která ležela vedle něj, a zvedl ji k ústům, zatímco Žeňa začal ostře a ohlušujícím způsobem hvízdát. Málem jsem si ani nestihla zacpat uši, aby mi nepraskly bubínky. V tu chvíli jste měli vidět Veliarův obličej. Jeho ruka, která stihla automaticky stisknout tlačítko, pomalu poklesla a jeho oči vyjadřovaly při pohledu na takového muzikálního pískajícího takový strhující údiv, jako by Čiňan uviděl živého domorodce z éry dinosaurů. Ahriman, který od chlapce také nečekal takové signální zvuky, překvapeně pohlédl jeho směrem a pak se začal tiše trást v záchvatu neslyšitelného smíchu. Hvizd našeho chlapce se zřejmě donesl až k určenému adresátovi, protože se člun najednou prudce otočil směrem ke břehu a navíc se ještě z Veliarovy vysílačky nečekaně ozval nesouvislý plamenný projev řidiče člunu. Mluvil cizím jazykem a vkládal do něj jakési jadrné vsuvky specifických „ruských výrazů“. Veliar okamžitě pochopil, že k němu někdo mluví, vzpomatoval se a začal rychle něco odpovídat. Ahriman,

který ho poslouchal, se začal spolu se Senseiem ještě víc smát. Stas a Žeňa se na ně podívali a aktivně podpořovali tento nakažlivý smích. Žeňa se navíc snažil zjistit od Senseie: „Co se stalo?“ Na to mu Sensei odpověděl:

„Ále, tvé hvízdnutí se tamtomu člověku velice líbilo. Říká, že takovou kakofonii nikdy v životě neslyšel.“

Žeňa zřejmě uslyšel v Senseiově projevu neznámé slovo, takže nepochopil, jestli se má radovat nebo ne. Zasmál se a s určitou dávkou rozpačitosti se pochlubil:

„Umím taky vyšívat křížkovým stehem.“

Muži z toho padli smíchy na zem. Když se dosmáli, začali se zvedat, nečekali ani na příjezd motorového člunu. Já jsem šla do svého stanu, abych se převlékla do přijatelné oblečení, které by se hodilo k našemu večernímu dobrodružství.

Když už jsem si skoro navlékla sportovní oblečení, do stanu vletěla Taťána. Celá se třásla, měla modré rty, oči jí hořely a očividně překypovala veselou náladou. Rychle se začala převlékat a při tom mi sdělovala zážitky ze všech těch vodních radovánek, které jim zprostředkoval Ahriman. Její smích byl ale jaksi zvláštní, spíš bych řekla „nervózní“. Takový mívají lidé, kteří se něčeho velice leknou, ale snaží se tento úlek zakrýt smíchem, aby neztratili tvář před ostatními zbabělci. Není divu, po takové jízdě! Myslím si, že kdybych se několikrát přetočila na tom banánu s divokou rychlostí hlavou dolů, tak nevím, jak bych se pak smála já.

Za půl hodiny jsme už byli všichni přichystaní. Ahriman navrhnul, abychom k penzionátům připluli na jachtě, Nikolaj Andrejevič vyjádřil myšlenku jet autem. Ale Sensei řekl, že on by se raději prošel pěšky, přičemž zdůraznil prospěšnost chůze na zdraví každého člověka. Nikdo nic nenamítal. Když pěšky, tak pěšky. Tím spíš, že počasí bylo překrásné a příroda vypadala úžasně na pozadí blížícího se večerního západu slunce. I Ahriman bez přemlouvání souhlasil se Senseiovým návrhem.

„Když pro zdraví, tak pro zdraví.“

Ahriman se už stihнул převléct do sportovního oblečení a tenisek, díky čemuž začal vypadat jako jeden z nás, ničím se nelišil od naší skupinky. Dokonce i na Veliarovi místo kimona zářilo nové sportovní oblečení. Ahriman nosil tento oděv bez sebemenších rozpaků, nijak mu nevěnoval pozornost, zatímco Veliar si neustále svoje oblečení uhlazoval, narovnával jeho záhyby. Vypadalo to, že byl velice nespokojený se skutečností, že místo pohodlného čínského kimona musel na sebe natáhnout takový nepohodlný západní výrobek. Svoji mlčenlivou nespokojenost dával ale samozřejmě najevo jen tehdy, když se nenacházel v zorném poli svého šéfa.

Vyrazili jsme všichni, přenechali jsme náš tábor dvěma námořníkům z Ahrimanovy jachty. Nejdříve jsme si všichni dohromady povídali o normálních věcech a prokládali jsme to anekdotami. Pak se ale náš kolektiv trochu rozdělil na jednotlivé skupinky a protáhl se. Vepředu šel Ahriman obklopený Viktorem, Stasem, Žeňou, Jurou a Ruslanem. Kousek za nimi zaostávali Voloda a Veliar, který šel sám. Pak následovala naše skupinka: Andrej, Košta, Taťána, já a Slávek. A celou skupinu uzavíral Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří debatovali o něčem z oblasti psychologie.

„Jé, už dávno jsem se tak neodreagoval,“ vesele pronesl Andrej.

„Souhlasím,“ ochotně přitakal Košta. „Bylo to super!“

„Je to přece jen dobrý chlap, ten Ahriman!“ připojil se Slávek k všeobecné vlně nadšení.

„Aby ne!“

„Na takový odpočinek nikdy nezapomenu,“ nadšeně pronesl Andrej.

„Určitě, to se nedá nezapomenout,“ kývnul Košta.

„Jak přijedeme domů...“

„Ach jo, ani mi to nepřipomínej,“ zasteskla si Taťána.

„Po takovém ráji zpátky do naší zamračené reality.“

„Nevadí,“ povzbudil ji Košta, „třeba se nám taky jednou poštěstí!“

„To jo, tak za pár desítek let. A ne nám, ale jejich potomkům,“ Andrej se smíchem kývnul na Ahrimana a Veliara. „A u nás se mezitím, jak říká můj otec, bude jako vždy na stůl dávat jenom pouhý popelník.“

Všichni se smutně zasmáli. Během naší debaty k nám pořád přilétaly úryvky rozhovoru starších kluků s Ahrimanem. Protože náš smutný smích rychle utichnul a my jsme se ponořili do neveselé představy o naší předpokládané budoucnosti, znovu jsme zaslechli srozumitelně pronesená Ahrimanova slova.

„Homo faber – člověk jako tvor vyrábějící, tak se dnes označuje moderní člověk. A je to správně... Lidské nátuře je vlastní projevovat zájem o světové záhady. A logicky také snaha rozluštit je. I samotné hledání odpovědi na dané otázky vypovídá o lidském přání žít lépe...“

„Jo, žít lépe,“ zopakoval Andrej Ahrimanova slova a z legrace řekl: „V našem případě je to ‚lépe‘ pořád jako v anekdotě: ‚Jen co jsme začali žít dobře, peníze najednou došly.‘“

„To jo, a tak je to pořád,“ potvrdil se smíchem Slávek. „Přímo chronický nedostatek!“

„Nikoli chronický, ale dědičný,“ upřesnil Košta. „Nedostatek peněz je taková nákaza, která se předává z pokolení na pokolení.“

Všichni se zasmáli.

„To je svatosvatá pravda,“ kývnul Andrej. „A tak život proběhne v samých finančních kotrmelcích. Vždyť je tak krátký.“

V té chvíli jsme uslyšeli zvláštní verše, které pronášel Ahriman.

„Odtrhnul se plátek růže ve větru.

Slavík v zahradě se radoval v jitru.

Radujte se i vy, protože růže je pomijivá.

Šeptá mladá růže: „Kochej se! Zemřu...“

„Jé!“ vzpamatoval se Košta. „To je přece Omar Khayyám. Počkej, počkej...“

A Košta se rychle připojil k Ahrimanovým posluchačům a nechal naši skupinku vzadu. Taťána se dívala na Koštu, který se kvapně vzdaloval, a nespokojeně prskala:

„Hm, to mi ještě...“

Ani nestihla dokončit větu, když se Andrej zasmál a s patosem pronesl směrem ke Košтови:

„Odešel a nechal za sebou mnoho oddaných přátel. Vždyť byl tím nejoprávněnějším... egoistickým zrádcem.“

Zasmáli jsme se. Ale neuběhlo ani pět minut a zástup „egoistických zrádců“ úspěšně doplnili jak Slávek, tak i samotný Andrej. Starší kluci začali totiž s Ahrimánem diskutovat na velice zajímavé téma. Mně a Taťáně nezbývalo nic jiného než jít blíž, abychom se při chůzi tolik nenudily. Doběhly jsme Volođu a Veliara, kteří šli kousek za ostatními, a zřetelně jsme tak slyšely každé Ahrimanovo slovo.

Vznikla zajímavá diskuze. Někdo z kluků totiž připomenul Ahrimanovi jeho slib, který dal u oběda. Slíbil, že řekne, jak správně začít podnikat.

„To, co vám chci říct,“ pronesl Ahriman, „jsem už řekl a vysvětlil mnoha lidem v různých zemích. Byli to lidé různých ras, tříd a národností. Věřte mi, že prakticky většina z nich...“ Na několik vteřin se zamyslel a pak pronesl: „No, prakticky všichni s výjimkou několika málo...“ najednou se Ahriman trochu pootočil, úkosem se podíval, jak se mi zdálo, na Senseie, který šel až za námi a povídal si s Nikolajem Andrejevičem. „Takže, prakticky všichni z nich od základů změnili svůj život, začali dosahovat stanovených cílů, bohatli a získávali úctu ve společnosti. Mezi nimi byli samozřejmě také výtečné osobnosti, které dosáhly významných úspěchů v obchodě, staly se mými pomocníky a teď stojí samy v čele největší světové společnosti. Ale na začátku to byli prostí lidé, stejní, jako jste vy. Jen velmi pozorně poslouchali a s vážností přijímali má slova, to, co teď chci říct i vám.“

Ahriman udělal pauzu. Všichni ztichli.

„Celá ta pravá síla přeměny se ukrývá ve vaší síle podvědomí, ve vaší pevné víře a vyrovnané mysli při dosahování vytyčeného cíle. Sensei vám o tom bezpochyby už mnoho řekl. Ale myslím si, že jste ještě neslyšeli o tom, jak je možné zhmotnit své myšlenky a proměnit je tak na konkrétní skutky, uskutečnit váš vytoužený sen.

Lidé si myslí, že tento svět je krutý a nespravedlivý. Proč například někdo prakticky nepracuje a má všechno? A jiný dře od rána do večera a má jen pár ubohých pětáků v kapse. Proč mají někteří bohatství a úctu a jiní trpí neustálým nedostatkem, žijí skoro za hranicí bída? Jedni mají luxusní zámky v hlavních městech Evropy, jachty, auta podle poslední módy a jiní jsou nuceni žít v chatrčích, jezdit do práce v lepším případě v přeplněných autobusech. Proč dobré lidi mučí strašné neduhy a beznadějná lumpové si žijí na vysoké úrovni a navíc mají ještě i pevné zdraví? Proč někdo přemůže smrtelné onemocnění a někdo na tu stejnou nemoc umírá? Řekněte, je svět nespravedlivý?“

Ahriman pohlédl na naše kluky a čekal na odpověď.

„No jo,“ kývnul Žeňa, zřejmě proto, že všichni mlčeli. Vypadl z něj přímo slogan: „Jak se říká, dnes jsi se vyhnul nespravedlnosti. A zítra? Zítra se ti nespravedlnost nevyhne.“

Ahriman se zasmál:

„Ale ne, přátelé, ve skutečnosti na tom svět nene se žádnou vinu. Svět žije v přísném souladu s určitými zákony. Všechno spočívá ve způsobu myšlení člověka, ve využití síly podvědomí. Vždyť naše podvědomí má nekonečné možnosti. Ale otázkou je, využíváme je? Ne. Proč? Protože o sobě stále pochybujeme, pořád jsme se sebou nespokojení. Ale odpovězte mi na otázku: pokud se člověk nemá rád a neváží si sám sebe, jak pak může chtít, aby ho měli rádi a vážili si jej ostatní, aby souhlasili s jeho názorem?“ Všichni šli mlčky, někteří svésili hlavu, někteří se dívali na Ahrimana. „Vezměme si tako-

vý jednoduchý banální příklad ze života. Dva spolužáci. Jednomu šlo všechno – studium, ostatní ho uznávali. Ten další hrál věčně druhé housle, byl líný, neschopný. Ale za nějaký čas se tento druhý spolužák stává ředitelem firmy a první – velmi inteligentní člověk – pracuje v této firmě jako dělník, dře od rána do večera za pár šupů. Proč se to stalo? Je to nespravedlnost? Vůbec ne. Celé kouzlo tohoto paradoxu spočívá v tom, že i když byl druhý spolužák nenápadný, měl určité vnitřní sebevědomí, tedy zdroj sebeúcty, a absolutně nepochyboval o tom, co dělá. První spolužák byl pod tlakem okolí, cítil strach a pochyboval o svých činech. Pochyby mají schopnost ničit, nikoli vytvářet.“

„Ano, pochyby jsou naším prvním nepřítelem,“ souhlasil Viktor. „A jsou přitom tolik běžné...“

Mezitím Žeňa, který šel za Ahrimanem a Stasem a zřejmě už dlouho chtěl přebrat Stasovi místo, uviděl, jak se mezi nimi rozšiřuje mezera. Okamžitě vystrčil kamaráda na stranu, aby byl blíž k Ahrimanovi.

„Přesně tak,“ řekl chlapec a vzal tak Viktorovi slovo, zároveň se snažil vklínit se do prvních řad na místo Stase, který mu vzdoroval. „Tento nepřítel je stejně běžný jako kamarád. Kamarád je ale horší než nepřítel: čím je bližší, tím je stále neodbytnější a dotěrnější.“

Stas nevydržel takový drzý Žeňův nátlak zezadu a musel ustoupit jeho vytrvalosti. Žeňa se radoval, jeho slova byla zřejmě namířena spíš ke Stasovi než k Viktorovi.

„Já si myslím, že ještě víc. Je to opravdový zloduch! Protože kamarád chce vždycky získat tvé ‘zákonné’ místo.“

Stas, který se ocitnul vzadu, si zabručel pod nos a dodal s vyčítavým pohledem Žeňovým směrem:

„Jak se říká, přišel zloduch na návštěvu na tři dny a zůstal na celé století.“

Viktor, který šel a přemýšlel, nezaznamenal všechny tyto „boje“ regionálního významu, a zasmál se:

„Přesně jsi to vyjádřil! Právě tak se pochyby usidlují v naší hlavě. Řekl jsi to výstižně!“

Stas se usmál.

„Aby ne! Musím mluvit výstižně při takovém množství lidí, kteří sice poslouchají, ale neslyší.“

Viktor už ale nevnímal jeho slova a zeptal se Ahri-
mana:

„A jak máme dostat tyto zloduchy z hlavy?“

„Pochyby vyrůstají z neznalosti. Neznalost plodí ne-
důvěru. A nic tolik neničí víru jako nedůvěra,“ vysvětlil
Ahriman. „Nedůvěra je protipólem víry. Pochyby jsou
vaše podvědomé strachy. Každý člověk má nějaké oba-
vy, nestálost, komplexy. Zvláště špatně se s tím vypo-
řádávají ti, kteří se narodili v prosté, nemajetné rodině
a jejich rodiče byli v životě stejní smolaři jako většina
lidí. Od dětství tito lidé viděli jen příklad toho, jak přežít,
nikoli žít na vysoké noze.“

„Přesně tak,“ poznamenal Stas, rychle přikročil
k Ahrimanovi a zaujal tak své původní místo, zatím-
co Žeňa se spokojeně rozhlížel kolem. Pak prohlásil
a s úsměvem se úkosem podíval na Žeňu, který jedno-
duše oněměl z takového drzého Stasova kousku. „V ta-
kových rodinách platí jeden zákon: když se udržíš při
životě sám, tak potom zaujmi místo druhého.“

„Lidé, kteří pocházejí z takovýchto rodin, zpravidla
jen sní o bohatství,“ pokračoval Ahriman a vypadalo to,
že si nevšiml rošády chlapců. „Ale kvůli svému komple-
xu smolaře neví a ani si nedovolí pomyslet na to, že mo-
hou opravdu zbohatnout. Většina lidí je ve svém myšle-
ní omezena svými strachy, protože nežijí, ale přežívají.“

Ačkoli, všimněte si, člověk se rodí bez všech těchto
obav. Vzpomeňte si, jak tomu bylo u vás. Od toho nej-
útlejšího dětství vám podsouvali různé obavy, které byly
zcela neopodstatněné, protože cíl vašich příbuzných
a blízkých byl vlastně jen jeden – ochránit vás před ne-
příjemnostmi. Když o vás pečovali, vnucovali vám svůj
psychologický vzor, ale ve skutečnosti z vás dělali za-

přisáhlého smolaře, s komplexem ‚to nejde‘, ‚nemůžu‘, ‚to je mi nedostupné‘. Copak tomu tak není? Je. Pokud budete ale opravdu trochu namáhat paměť a zhodnotíte prožitá léta, pak si vzpomenete, že vám v dětství nesčetněkrát říkali ‚nesmíš‘, přerušovali projevy samostatnosti, vyjádření osobnosti. Kolikrát jste slyšeli od rodičů, když se vraceli z práce, že jejich nadřízený je hlupák, idiot. Ale tento ‚idiot‘ byl nadřízený a vaši rodiče, tolik inteligentní, pracovali pro něj. Ve vašem podvědomí se tedy ukládal určitý model, že vás, tolik inteligentní, musí určitě řídit hlupáci. A když jste trochu dospěli, podvědomě jste přijali tento model za svou základní tezi, také sami sebe odsuzujete k otroctví. Věřte mi, já už jsem toho za celý svůj život viděl mnoho. I když je někdo geniální, ale zároveň není schopen udělat samostatné rozhodnutí, tak se stává, že je tento génius přijat do práce k idiotovi, který nemá znalosti, zato má ale vlastní sílu vůle. Síla vůle v tomto světě znamená hodně.

Ale dětství je jen začátkem formování vašich obav. Čím jste starší, tím více obav se ve vás vyvolávají nové okruhy známých. A vy si podvědomě vštěpujete, že z vás nikdy nic pořádného nebude, že vaše snahy něčeho dosáhnout nemají smysl, že dříve či později stejně neuspějete, budete nemocní, nemohoucí. Okolí vás přesvědčuje o tom, že se svět řítí do propasti, že bude brzy konec světa, že život jsou jen věčná muka v pekle a vy jste prostě smolaři.

Potom vyrostete a na základě všeho tohoto negativního komplexu se u vás začínají rozvíjet jiné obavy za přičinění okolní společnosti, novin a televize, zesilují ve vás pocit bezvýchodnosti, zoufalství. A vy už tento negativní tok informací nekontrolujete, bez zábran jej vpouštíte do podvědomí. Začínáte věřit všemu, co jste viděli a slyšeli, čímž se dostáváte prostřednictvím síly víry k děsivé realitě vaší existence. A pokud chceme pochopit i samotnou podstatu tohoto problému v globálním rozsahu, pak se to všechno děje pro to, aby z vás

Fragment kresby Anastasie Novych
Upřímnosti Ahrimana

vychovali pokorné otroky. Protože v tomto světě existuje jediný zákon: buď se stanete svobodnými lidmi, pány otroků, nebo budete otroky svobodných lidí vy.

Podívejte se, jak funguje tento svět. Vládne mu pouze malá skupinka lidí, mocných tohoto světa, pro které pracují miliardy ostatních. Myslíte si, že věří tomu, co dávají v televizi a píšou v novinách? Samozřejmě, že ne. Vždyť oni sami jsou tvůrci těchto událostí, které vidíte, protože se všechno odehrává podle jejich scénáře s cílem udržet v neustálém strachu a pokoře vás, své podřízené. Televize a tisk jsou pouze šířitelé jejich ‚královských nařízení‘. Když otroci prahnou po svobodě a demokracii, tak dostanou svobodu a demokracii, a to takovým způsobem, o jakém se jim ani nesnilo. Zvěstovatelé rozehrají takovou frašku, že lidé pak nejenže nestojí o svobodu, ale naopak jsou ochotni líbat své okovy, jen aby všechno zůstalo jako dřív. Je to jako v tom pořekadle – abyste učinili člověka šťastným, musíte mu nejdříve všechno vzít a pak vrátit alespoň půlku. V globálním měřítku jsou všechny války, revoluce, boje o svobodu a demokracii jen pouhá lež, krásná pohádka, kterou vymysleli mocní tohoto světa a které jsou otroci nuceni věřit. Ve skutečnosti stojí za všemi těmito událostmi jen peníze, velké peníze.

Přejí si otroci pocítit svou národní důstojnost? Prosím, zvěstovatelé jsou tady. Přejí si vzrušení ze skandálů a veřejných odhalení – vyberte si, prosím, co se vám líbí nejvíc. Vždyť lidé jsou tak ubozí ve svých každodenních touhách a přáních. Nic je nezajímá tak jako něčí tragédie. Mocní tohoto světa pro vás sehrají jakékoli divadlo, cokoliv, jen zůstaňte otroky, zůstaňte v davu, buďte jako všichni a myslte jako všichni. Je jich málo, ale umějí řídit. No, a otroci vždycky zůstávají jen otroky. Zárodky otrockého myšlení a chování jsou předávány z generace na generaci a jen málokomu se daří vymotat se z tohoto začarovaného kruhu. Proto vždy byly a budou kasty vládců a davy otroků.

Poslechněte, přátelé! Abyste se nestali součástí této tlupy, musíte změnit své otrocké myšlení. Začněte si vážit sami sebe, aby si vás pak vážili i ostatní. Celý obraz světa začíná i končí ve vaší hlavě. Myšlenky jsou vaše zbraň. Ignorujte každý negativní pokyn, nevěnujte mu sílu vaší víry. Vaše víra musí být přesně nasměrována na dosažení vašeho cíle. Vepište si do svého vědomí tato zlatá slova: bohatství, úspěch, štěstí. Nedovolte, aby vás zlomila neznalost, strach, pověřčivost. Je to jen provokace od těch, kteří vám chtějí poroučet. Myslete samostatně! Naučte se přijímat všechna rozhodnutí samostatně! A zapamatujte si, že pokud nebudete řídit druhé, bude někdo řídit vás, jinak to být nemůže. Protože každá moc je založena na síle sugesce, kterou posilujete svou vírou. Nebuďte tím králíkem, který jako by chtěl žít, ale zároveň sám leze hroznýšovi do tlamy. Pamatujte si, že je to váš život, jediný a neopakovatelný! Nepatří nikomu, jen vám. Vy jste neomezeným Vládcem svého života. A jen vy v něm přijímáte rozhodnutí! Nejdřív ze všeho se osvobodte od těch neodůvodněných obav, slepé pověřčivosti, které trápí celé lidstvo. Osvobodte se od razítek, společenských stereotypů, které vytvořili chytří lidé pro otrocký dav. Místo toho věřte v sebe, v nezvratné reálie života. Zbavte se iluze. Bohatství je moc!“

Šli jsme mlčky, pohrouženi do Ahrimanovy řeči, která nás okouznila svou otevřeností a silou.

„Šanci prodat se na opravdovou svobodu, ke štěstí a bohatství mají všichni. Co je špatného na tom, že vaše rodina žije v takovém dostatku, že i vašim pravnukům peníze stačí na slušné živobyті? Co je špatného na tom, že když máte peníze, můžete cestovat po různých zemích, pobývat na duchovních místech? Co je špatného na tom, jestli budete na vlastní jachtě uprostřed oceánu na pozadí krásného západu slunce v tichu a harmonii provádět meditaci, zabývat se duchovním růstem? Bohatému člověku, jak už víte, se otevírají velké možnosti. Jestli toužíte po duchovním zdokonalení, jen do toho,

jestli se vám chce, navštivte svatá místa, pokud chcete, povídejte si s významnými lidmi, odpočívejte ve vlastní vile, na vlastních ostrovech. Pro bohatého člověka se otevírá brána k významným lidem tohoto světa. Bude ho přátelsky vítat jak třeba Dalajláma nebo papež, tak i například prezident Spojených států.“

Pořád vám někdo vypráví pohádky o tom, že bohatí žijí špatně. Ale bohatí si žijí dobře! To chudí si žijí špatně. Chudoba je nemoc, která se uměle šíří. Pamatujte si, že ať přijedete do jakékoli země nebo města a budete hledat lepší život, pokud nemáte dostatečné množství peněz ke slušnému živobytí, stejně zůstanete otrokem. Protože v každé zemi, s jakoukoli vládou, bohatí řídí chudé a chudí pracují pro bohaté. Tak to bylo, je a bude. Vaše svoboda závisí výhradně na množství vašeho kapitálu. Čím jste bohatší, tím jste svobodnější a nezávislejší. Ostatní věci, které vám povídají, jsou jen pohádky. Přátelé, nevytvářejte si plané iluze! Probudte se a žijte opravdově. V tomto světě žijí, a nikoli přežívají, jen ti nejsilnější. Protože dnes celý svět ovládají peníze. Přičemž otrokům je uměle vštěpována nejen chudoba, ale jak už jsem říkal, také strach, na kterém chytří lidé vydělávají miliardy.

Uvedu jednoduchý příklad toho, jak přední farmaceutické společnosti vydělávají obrovské peníze při manipulaci s vědomím otroků. Pouze vyprovokují v celosvětovém měřítku spekulace kolem nějaké nemoci. A to je všechno. Toto je jejich počáteční investice, která se pak stokrát zúročí.

„Nerozumím tomu,“ podivil se Viktor. „Jak to je?“

„Je to velice jednoduché. Například vytvořili problém s AIDS a zajistili si tak stabilní finanční příjem z prodeje drahých léků, které v podstatě vůbec tento problém pacienta neřeší,“ řekl Ahriman. „Stačilo, aby do celého světa vytroubili zprávu o možné hrozící epidemii tuberkulózy a hned na tom vydělali slušné peníze. Nebyl bych překvapen, kdyby si vymysleli (až jim dojdou stan-

dardní nápady) nějaký zmutovaný virus chřipky, který se na člověka přenáší ze zvířat nebo ptáků.“

„Ale jak jej mohou vymyslet, když takový virus možná v přírodě ani neexistuje?“ zeptal se šokovaný Stas.

„Vidíte, dokonce i vy říkáte ‚možná‘. Tato nejistota je známkou otrocké psychologie. Přidáte-li k uvedeným informacím zaplacený názor několika vědců z předních světových virologických laboratoří, pak zcela a bez výhrad tuto informaci přijmete. Pro ně je důležité, abyste tomu uvěřili, následně strach a pud sebezáchovy udělají mnohem více než všechny reklamy na léky dohromady. A co se týká viru, nemusíte se bát. Pokud výstřel naslepo nevyvolá patřičný rozruch a neovlivní dav, bude nahrazen ostrým nábojem. Pokud matka příroda takový virus ještě nevytvořila, lidé jí pomohou. A to vše jen proto, aby vydělali miliardy na vakcínách proti tomuto viru.“

V podstatě jsou to moc šikovní chlapi! Jsem uchvácen jejich geniálními návrhy reklamy a schopností zabezpečit slušný příliv kapitálu. A co je nejdůležitější, všechno probíhá férově – vy pečujete o své zdraví, oni pečují o své peněženky. Přičemž když si léčíte s použitím jejich léku jednu nemoc, zároveň zcela zdarma dostáváte tři nové nemoci. V důsledku toho se stáváte jejich rukojmími a věčnými sponzory. Cožpak to není geniální nápad jak trvale doplňovat kapitál na úkor vašeho strachu, citlivosti a otrockého myšlení?! Je to velký byznys. A velký byznys, to je vliv a moc. Všichni svobodní lidé se snaží někomu vládnout, aby se sami nestali těmi, komu někdo vládne.“

Taková informace nás šokovala. Vlastně by se spíš dalo říct, že vyvolala něco jako efekt vybuchlé bomby. Starší kluci byli plní emocí.

„Tak to jo!“ pronesl Viktor.

„Tak to je podvod, podvod všech podvodů!“ řekl Stas.

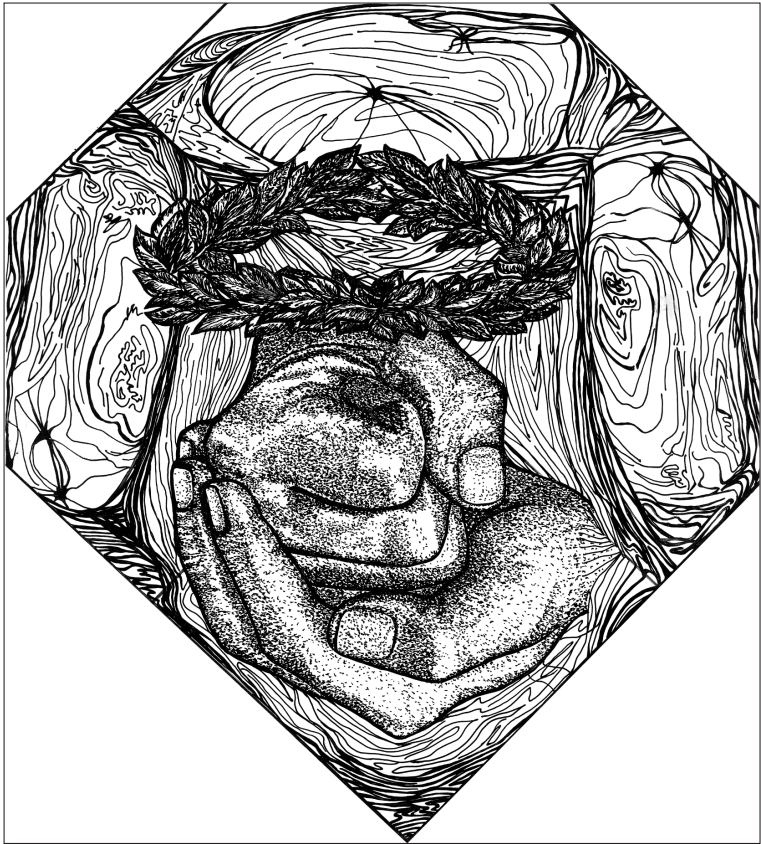
„To je teda něco! To jsou ale hlupáci,“ nestyděl se použít ostřejší výraz rozčilený Žeňa. „Nekoupím si od nich už ani jednu tabletku!“

Ahriman se zasmál a mávnul rukou směrem k Žeňovi.

„Jak se říká, když chceš žít, koupíš si to. Ještě jim poděkuješ a budeš se klanět až k zemi. A od této závislosti neutečeš, protože je to skutečnost. Abyste nebyli na nikom závislí, musíte si zařídit svůj život tak, aby byli lidé závislí na vás. A to je, přátelé, mnohem jednodušší, než se vám zdá. Vždyť každému člověku se naskýtají obrovské možnosti, protože má mocného spojence a pomocníka, který mu v případě potřeby snese modré z nebe – a to je jeho podvědomí. 99,9 % lidí na celé zeměkouli jej opravdově nevyužívá, zanáší ho hloupostmi. Mě to vždycky udivovalo. Člověk, který v tomto světě může ve finanční oblasti dosáhnout značných výšek, dostat se na vrchol tohoto světa, promarňuje sílu svého podvědomí na nějaké hloupé drobnosti. A nejenže si staví tyto maličerné cíle, navíc ještě také vytváří překážky, jako příkaz je aplikuje do svého podvědomí, třeba že ‚to nezvládnou‘, ‚to pro mě není reálné‘, ‚to si dovolit nemůžu‘ a tak dále.

S hrůzou jsem sledoval, jak lidé lehkomyšlně promarňují sílu svého podvědomí, sní o hloupostech, spotřebním zboží, když třeba bylo možné využít tuto velkou sílu na dosažení značných úspěchů v životě, celého jmění. Ale mnozí lidé si všimají jen hlouposti a pro stromy nevidí les. Místo toho, aby vydělali milion, sní o pár drobných. Ale zároveň také závidí bohatým a vlastně nepodnikají nic k dosažení vlastního úspěchu. Z toho plyne, že jejich údělem bude jen nuzný život. A proč to všechno? Protože lidé jsou ve své podstatě malicherní.

Proto je společnost rozdělena na třídy, na chudé a bohaté. Lidé se spojují se sobě podobnými, kteří přemýšlejí stejným způsobem a také žijí v prostředí, které odpovídá rámci jejich myšlení. Ale jestli umístíme chudého člověka mezi bohaté, za nějakou dobu bude myslet jako bohatý, nakonec změni způsob svého myšlení a začne vydělávat své peníze. A to už dokázal ne jeden experiment. Takže všechno spočívá ve způsobu a rozsahu lidského myšlení.“

Fragment kresby Anastasie Novych
Upřimnosti Ahrimana

„A jak se můžeme přeorientovat na způsob myšlení bohatého člověka, pokud je nám například v dané chvíli toto elitní prostředí nepřístupné? Existují nějaké jiné způsoby?“ zajímalo Viktora.

„Určitě ano. Všechno máte ve své moci,“ odpověděl Ahriman. „Nakonec způsob, který jsem uvedl, je umělý. Ale je také přirozený způsob, jak se stát bohatým. Právě díky němu se na vrcholek světového Olympu dostali mnozí z těch, kteří nyní patří mezi nejmocnější lidi na tomto světě. Abyste toho dosáhli, musíte začínat od toho nejjednoduššího – uvěřit v sebe a své možnosti. Uvěřit bez pochybování a všechno půjde tak, jak jen budete chtít. Jen co se naučíte využívat sílu vašeho podvědomí v potřebném směru, pak k vám štěstí, zdraví, bohatství a moc přijdou samy. Teď musíte pochopit způsoby využití síly podvědomí, proniknout do nich a vyznat se v nich. Neztrácejte minuty, neodkládejte nic na později, začněte se věnovat sobě už teď a tady, abyste se navždy osvobodili od útisku chudoby, potřeby a zklamání.“

Ten nejlepší způsob spočívá v efektivním vzorci modlitby, kterou vám sdělím později. A klíč k její síle je ukryt ve víře. Vždyť co znamená víra v našem životě? Je to přesně zformulovaná myšlenka, kterou udržujete ve svém podvědomí během určitého časového úseku až do její realizace. Jednoduše se neznáte, nevíte o všech svých možnostech. Hluboké vrstvy vašeho podvědomí ukrývají nejen neomezenou sílu, ale také nejrozmanitější spektrum vašich možností a schopností. Uchovávají plnou informační základnu těch nejrůznějších myšlenek. Vy jste vlastně géniové, jen jste na to ještě nepřišli. Když se naučíte poslouchat vaše podvědomí a řídit je, budete moci získat bez jakýchkoli problémů finanční nezávislost, stát se pánem svého osudu a žít šťastně, v bezpečí a dostatku.“

„Copak toho můžeme dosáhnout jen tím, že využijeme sílu svého podvědomí?“ zapochyboval Ruslan.

„Ano, můžete. Sám jsem byl nejednou svědkem toho, o čem vám tu teď vyprávím. Viděl jsem, jak lidé využili sílu svého podvědomí a zvedli se tak ze samého dna přímo na vrchol, jak lidé využili sílu podvědomí a stali se zdravými a bohatými. Prostě jen zničili ta pouta, která je svazovala. A díky jejich víře je podvědomí vyvedlo ze zajetí materiálních, všedních a fyzických problémů.“

„Takže podvědomí je něco jako zvláštní páka?“ důležitě upřesnil Košťá.

„Ne. Podvědomí je opěrný bod. Právě víra je tou pákou, s jejíž pomocí můžeme změnit celý svět. Prátelé, v tomto životě se náhody nestávají. Všechno, co se ve vašem životě děje, vytvořilo vaše podvědomí jakožto důsledek vašich nekontrolovaných myšlenek. Proto se v životě zmítáte z jedné strany na druhou, jako neovladatelná loďka na vlnách. Ale ve skutečnosti jste, přátelé, producenti a režiséři celého vašeho života. Když dáte podvědomí nějaký příkaz, ono jej vyplní. A máte nevyčerpatelné možnosti k vytvoření přepychových, skvělých námětů filmu s názvem *Váš život*. A podvědomí je, řekněme, váš zlatý fond ve švýcarské bance a za peníze z něj si můžete dovolit všechno, co chcete. Ale obyčejní lidé se chovají jako hlupáci, kteří nejenže neznají své účty, ale neví ani o těch švýcarských penězích. A to všechno proto, že je o tom prostě nikdo neinformoval. Takže tedy žijí ve své šedé všednosti, vybírají si laciné náměty a laciné ubohé kulisy, třesou se o každou korunu a nemají ani tušení o svých reálných možnostech. Nebuďte taky tak hloupí! Žijte si na vysoké noze, využívejte tyto poklady. Vždyť váš život je jediný a neopakovatelný!“

Ahriman udělal mnohoznačnou pauzu, asi kvůli tomu, aby všichni hlouběji pronikli do slov, která pronesl. A najednou Volodža, který se mezitím připojil k posluchačům, pronesl svým hlubokým hlasem:

„Ano, život je příliš krátký. Snažíme se žít užitečně, abychom se duchovně otevřeli, ale výsledek je stejný, jako vždycky. Životní okolnosti nás i tak zatlačí ke zdi...“

„Pamatujte si, že vaše mysl je prapříčinou vzniku událostí ve vašem životě,“ kazatelsky pronesl Ahriman. „Právě mysl vede k odhalení duše. Vzdělání lidé dnes vědí, že duše jako taková plní různé funkce, a proto představuje dvě úplně odlišné sféry, které mají své vlastnosti a sílu. Jejich vědecká definice může být různá: vnější a vnitřní já, objektivní myšlení a subjektivní, vědomí a podvědomí. Ale abyste to pochopili lépe, zastavíme se u jednodušších termínů – vědomí a podvědomí.“

Takže duše je definována jednotným komplexem spolupráce jak vědomí, tak i podvědomí. Na Východě existuje rozdělení: malé já a velké Já. Malé já je náš rozum. Velké Já je podvědomí. Přátelé, odhalím vám jedno tajemství. Ve skutečnosti je velkým Já vědomí, tedy to, kým se cítíme být, protože je scénáristou, režisérem i producentem našeho života. To jsme také my. A malé já je to, co necítíme, co se nachází v hloubce podvědomí. Je to interpret. Jaký program do něj vložíme, takový bude hrát.“

Volodža pokrčil rameny a s pochybami pronesl:

„Copak je to pravda?“

Ahriman se zasmál.

„Přátelé, měl jsem možnost podrobně prostudovat všechno, co je spojeno s duchovním rozvojem člověka jak na Východě, tak i na Západě, od dávné minulosti po současnost. Měl jsem možnost seznámit se s takovými historickými dokumenty, které nejsou ani zdaleka dostupné všem. Proto vím, co říkám. Věřte mi, že zdaleka ne všechny informace, které se šíří mezi masy, se zakládají na pravdě. Vždyť pro elitu lidstva, která celý tento proces tvorby mýtů platí, jsou lidé jen otroky. Pokud by byla lidem odhalena reálná historická fakta, například o životě a učení Ježíše, Buddha a jim podobných, pak by došlo ke krachu mocné vlády těch, kteří tyto skutečnosti tají.“

„No, nevím,“ znovu pronesl Volodža.

Ale Ahriman nijak nevěnoval pozornost jeho pochybám a pokračoval dál:

Fragment kresby Anastasie Novych
Upřimnosti Ahrimana

„K tomu, abyste se naučili řídit podvědomí, musíte mít víru. Protože víra vládne všemu. Ale samotná víra k dosažení vašich cílů nestačí. Vaše myšlenky musí také být vnitřně pevně disciplinované. Musíte být dokonalým vůdcem sobě samému. Je to stejné jako řídit firmu. Pokud není vedoucí náročný, nikdo z podřízených nebude spěchat, aby plnil jeho příkazy. Naopak se budou jenom flákat, možná to udělám a možná ne‘. Výroba s takovou disciplínou se nakonec zhroutí a zbankrotuje. Pokud bude nadřízený tvrdý a náročný, pak si nikdo z jeho podřízených nedovolí neposlechnout a bude přesně plnit všechny úkoly, které mu budou zadány. A nakonec tím získá celý podnik. To samé tady. Vaše velké ‚Já‘, tedy vědomí, musí dávat malému já‘, tedy podvědomí, tvrdé, konkrétní příkazy. Pak se vám bude všechno dařit. Pokud to tak neuděláte, budou vás mučit obavy a pochyby. A pak už pořádek ve svých myslích mít nebudete. Stanou se z vás smolaři, špatní nadřízení, kteří pečlivě vyplácejí mzdu svým zaměstnancům za nevykonanou práci, čímž vědomě odsoudíte svou firmu k bankrotu. Vždyť velmi mnoho, ne-li všechno, záleží na vedoucím. Dostali jste dobré pracovníky. Vaše podvědomí se chová jako vyškolení podřízený, velmi přesně reaguje na každé vaše přání, náladu svého nadřízeného. Tak toho využijte. Nestyďte se jim dávat tvrdé příkazy. Jen tehdy se váš podnik obohatí, stane se konkurenceschopným, a to způsobí, že si vás okolí bude vážit. Takže vaše vnitřní příkazy změni vnější podmínky vaší existence: a namísto potřeby dostanete přebytek, místo nemocného těla zdraví, místo vašich pověr a obav moudrost a klid, místo neúspěchů úspěch. Stanou se z vás vítězi ve všech ohledech – materiálním, duchovním, intelektuálním!

Vždyť malé já‘ je jako námořník ve strojovně. Díky němu se ponorka dává do pohybu. Tento námořník nevidí a neví, kam pluje ponorka. Jen poslouchá, jaký příkaz mu dává kapitán. Vlastně celá posádka se podřizuje kapitánovým příkazům, a proto loď pluje určeným smě-

rem, a to díky jeho šikovnému velení a také koordinované práci celé skupiny.“

„Dejme tomu,“ pomalu pronesl Stas. „Ale co když dám nesprávný příkaz? Nebo se na cestě vyskytne nějaká nepřekonatelná překážka?“

„Nikdy si neříkejte, že se překážka nedá překonat. Protože z každé situace se dá najít cesta. Pro vaše podvědomí neexistují žádné bezvýchodné situace. Disponuje velkým množstvím prostředků k dosažení cíle. Stačí jen vidět jeho optimální řešení v realitě, která vás obklopuje. Vzpomeňte, jak to mají buddhisté. Jedna z metod jejich filozofie je vzpomínání. Je to skvělá metoda. Tak ji aplikujte na vaši situaci, k dosažení bohatství a úspěchu.“

„A co to je za metodu vzpomínání?“ rychle se Ahrimana zeptal Andrej.

„Buddhisté nehledají řešení složitých problémů prostřednictvím logického rozboru všemožných cest ve svém vědomí. Jednoduše nutí podvědomí, aby si na řešení vzpomnělo, jako by už někdy bylo přijato. Výsledkem takového vysvobození rozumu a pozitivního, klidného myšlení je to, že mizí strach, pocit beznaděje a podvědomí bez vašich překážek a pochyb vydává jediné, ve všech směrech správné rozhodnutí.“

„Takže, začíná fungovat to, čemu říkáme intuice,“ upřesnil Andrej.

„Ano. Hlavně nebraňte podvědomí, aby pracovalo, nedávejte mu příkazy, které si protirečí, například v podobě pochybování o úspěchu daného řešení. Nenastavujte ho na: ‚To nemůžu udělat‘, ‚To se mi nepodaří‘, ‚Jsem obětí podvodu‘ a tak dále. Čím více si budete budovat strach, tím více se bude objevovat ve vašem životě. Protože pro podvědomí tento váš strach a pochyby také představují jen další úkol, který má vyřešit. Tím si sami před sebou stavíte čínskou zeď, navíc v sobě ještě podporujete negativní komplexy, které zase vytvářejí podmínky ke vzniku nervových kolapsů a rozvoji různých

ných chronických onemocnění. Pochyby jsou jen pára, která se objevuje na krátký čas a pak mizí. Nedovolte, aby ve vašich hlavách vřelo, pak totiž vzniká pára a vypařuje se tak drahocenná voda, která představuje znalosti. Kontrolujte své myšlenky.

Zapamatujte si, že varianty k řešení vždycky existují a je jich mnoho. Prostě se uklidněte a vyšlete podvědomí příkaz k tomu, aby našlo optimální variantu řešení. Buďte si jistí, že se řešení najde. Snažte se uvolnit a zapomenout na tento problém. Užívejte si života v plné míře! A neopovažujte se urychlovat události, pochybovat o síle svého podvědomí, jinak budete přešlapovat na místě. Místo toho musíte zadávat příkaz: ‚Já to zvládnu‘, ‚Já si to můžu dovolit‘, ‚Vyhrál jsem‘, ‚Jsem silný‘. Takže jenom to, co je pro vás kladné a pozitivní. A řešení se rychle objeví, navíc vám uchrání jak zdraví, tak i nervy.

Hlídejte si správnost interpretace svých stanovisek. Pokud chcete například koupit firmu, neříkejte ‚Ta firma bude moje‘, ale ‚Ta firma mi už patří‘. A tak se to taky stane. Vaše modlitba se v podstatě promění ve skutečnost.“

„A co máme dělat, pokud nás stále hryžou pochyby? Co můžeme dělat pro to, abychom v sobě tyto pochyby zničili, aby nemohly překážet podvědomí?“ zeptal se Ruslan.

„Pokud vznikají pochyby, zesilte své příkazy v podvědomí. Neustále si opakujte tyto věty, dokud nezakoření ve vašem podvědomí. Například v takovéto formulaci: ‚Nemám žádné obavy ani žádné pochyby, protože Já jsem Pánem a všechny myšlenky se podřizují mým příkazům. Všechny pochyby mizí. Příkazuji myšlenkám, aby se uklidnily a podrobily se mně.‘ Zároveň si můžete představit, jak se pod vlivem vašich mocných příkazů uklidňují vlny v oceánu, kterým je vaše vědomí, a vzniká tak klidná hladina. Tato slova je ale navíc nezbytné pronášet se stoprocentním přesvědčením, jako byste si odřízli přístup k panice, zoufalství, ke všem negativním

pocitům. Usínejte s těmito myšlenkami, probouzejte se s nimi, žijte s nimi celý den.

Vaše vědomí musí být jako obrovský hlídací pes, který svou silou a sebevědomím odhání všechno negativní, aby uchránil váš dům – podvědomí – od škodlivých prožitků. Má sílu a moc vybírat, koho pustí domů a koho ne. Takže jestli máte na výběr, volte jenom pozitivní věci, štěstí, dostatek, úspěch a bohatství. Kontrolujte to, o čem přemýšlíte. Ve vašich myslích není místa pro beztvářost. Všechna přání musí být vyjádřena přesně a jasně a musíte být neústupní v jejich dosahování.“

„Tak to tedy je,“ pronesl vážně Žeňa. „Jen je těžké uvěřit tomu, že mé podvědomí je schopné dosáhnout takových úspěchů. Pokud je tolik silné, tak proč se dosud nijak neprojevovalo? Například u těch přání, u kterých toužím, aby se splnila?“

„Protože jste ho náležitě nezaúkolovali, nevyužili jste sílu své víry. Nemáte vůbec představu, co to je podvědomí. Podvědomí kontroluje takovou složitou strukturu živé matérie, jako je váš organizmus. Řídí všechny jeho funkce, stavy, stará se o jeho bezpečnost. Copak si myslíte, že podvědomí se nevypořádá s řešením problémů, které jsou jen pouhou hrou ve srovnání s tím nekonečným ovládnutím vašeho organismu? Skutečný rozsah jeho práce si ani nedovedete představit. Udržovat život ve vašem organismu je to samé jako udržovat život milionů galaxií!

Podvědomí vždy stráží zájmy svého Pána. Vždycky bdí. Nikdy není unavené. Nejen že kontroluje složité vnitřní procesy, ke kterým dochází ve vašem organismu, navíc ještě důkladně zaznamenává celkový tok informací zvnějšku. Chcete se ujistit o síle vašeho podvědomí?“

Chlapci ochotně zakývali hlavami. Ahriman se zastavil. Za ním se zabrzdila i celá naše skupinka s výjimkou Senseie a Nikolaje Andrejeviče, kteří si povídali o něčem jiném a zůstali daleko za námi. Obklopili jsme Ahrimana.

„Takže teď zavřete oči a soustřeďte se,“ navrhl Ahriman. „Dejte si přesný myšlenkový příkaz, abyste si zítra ráno vzpomněli na celý náš rozhovor, a to do nejmenších podrobností.“ Rozhodla jsem se, že se také zúčastním experimentu, jen tak, z legrace. Byla jsem si totiž jistá, že si celý rozhovor do nejmenších detailů určitě nezapamatuju. „Naladte se na správnou vlnu, dejte si rozhodný příkaz, že zítra, jen co se probudíte a otevřete oči, vám podvědomí vybaví ve vědomí celou moji řeč do nejmenších detailů, všechno, co jste dnes slyšeli a co ještě ode mě uslyšíte. Budete si přesně pamatovat každé slovo. Víc než to, budete si pamatovat moje slova nejen zítra, ale pokaždé, když se ve svém životě setkáte s tím, o čem jsem mluvil.“

Ahriman rychle lusknul prsty. Jeho lusknutí bylo velice hlasité. V tu chvíli jsem sebou trhla a úlekem jsem otevřela oči. V ústech jsem cítila jakousi kyselou až hořkou pachutí, jako bych rozkousala půlku citronu. Začaly se mi tvořit sliny. Soudě podle pokřivených tváří ostatních jsem podobné pocity nezažívala jen já.

„Tak co, zadali jste příkaz?“ řekl Ahriman s úsměvem jemným hlasem.

„Tfu,“ odplivnul si Volodě, který se divil takovým nečekaným chuťovým zážitkům. „Co to má být, jako bych snědl citron.“

„Já mám to samé,“ pronesl Viktor.

„Ano, zapomněl jsem vám říct,“ najednou si vzpomněl Ahriman, „že tento efekt je doprovázen specifickou pachutí, která se podobá tomu, jako byste snědli kousek citronu.“

„To jo, prý kousek citronu!“ sarkasticky pronesl Kosta a odplivnul si stejně jako Andrej.

„Teď si buďte jistí, že zítra ráno, jen co se probudíte, se moje řeč rozlije ve vašich myslích jako řeka,“ řekl spokojeně Ahriman.

Žeňa si pořádně odplivnul do písku a se smíchem pronesl:

„Pohlédneme na tuto řeku. I když přes moje hráze a přehrady z ní pronikne leda tak pár kapek.“

Ahriman se usmál, upřeně se díval chlapci do očí a řekl:

„Je dobře, že máš hráze a přehrady. Protože znalosti jsou jako voda. Když voda přitéká, vznikají přehrady. Ale když je vody příliš mnoho, přehrady se protrhnou. To, co jsem řekl já, se bude podobat jarní povodni s velkým rozvodněním, která protrhne tvé hráze a přehrady a bude se velmi prudce rozlévat do tvých myšlenek, jako horský potok, který překonává na své cestě všechny překážky.“

„To je super!“ řekl Žeňa, když vyslechl tento Ahrimánův košatý filosofický projev. „Málem mi odpadly uši z takových slovních spojení.“

Všichni se rozesmáli. Mezitím k nám přišel Nikolaj Andrejevič se Senseiem, který položil přátelsky ruku na Žeňovo rameno a pronesl:

„To víš, když dýně dozrává, listí opadává. V těchto slovech se ukrývá celý smysl života, jak řekl velký mistr a čínský myslitel ze 17. století.“

Sensei se podíval na Ahrimana a oba se vesele zasmáli, zatímco naše usmívající se skupinka byla v určitých rozpacích. Jen Žeňa zaraženě pronesl:

„Nechápu.“

Ale najednou se celá naše skupinka znovu pohnula, šli jsme za Ahrimanem. Stas, který míjel Žeňu, poplácal dlaní po jeho hlavě a řekl:

„To nic, až dýně dozraje, tak to pochopíš!“

Začali jsme vtípkovat na toto téma. O něco později se Kosťa, který se snažil ujasnit si důležité momenty přerušného rozhovoru, zeptal Ahrimana:

„Takže se musíme prostě přesvědčit o tom, že naše přání se za každou cenu splní?“

„Ano. Vaše vědomí vybírá přání, podvědomí vyplní všechno to, v co věříte. Podvědomí není schopné logicky přemýšlet, jak už dokázaly mnohé psychologické experimenty, a to včetně pokusů s hypnózou. Ve stavu

hypnózy se osobnost člověka mění tak, jak si to přeje vědomí hypnotizéra. Protože podvědomí slepě věří všemu, co mu vsugerujete. Vždyť co to je sugesce? Sugescce je katalyzátor obrovské síly, který se musíte naučit ovládat a operovat jím. Člověk, který mistrovsky ovládá sugesci, se dostává na přední pozice ve všem, a to včetně obchodování.

Sugescce je účelné rozumové působení a probouzení určitých představ, které jsou přijímány a realizovány jako pravé. K tomu, abyste rozehnali všechny obavy, se musíte neustále zabývat autosugescí, tedy působit na své podvědomí účelovými myšlenkami. Přičemž musíte přesně formulovat myšlenkový příkaz. Nikoli ‚Vydám ze sebe to nejlepší, co mám, abych toho dosáhl‘ nebo ‚Vydám všechny peníze, abych to získal‘. Protože nakonec opravdu získáte to, co jste chtěli, ale zároveň, jak jste slíbili, přijdete o to nejlepší a vydáte všechny své peníze, jak jste se neopatrně ráčili vyjádřit ve svých příkazech. Protože podvědomí žertům a anekdotám nerozumí. Jedná přesně podle myšlenkového schématu, které mu zadáte.

Technika autosugescce je velmi jednoduchá. V principu je to stejné jako meditace, modlitba. Jenom ji neopakujete pořád dokola a hloupě tak nemarněte čas plněním a získáváním kdoví čeho. U autosugescce si před sebe stavíte přesné cíle a úkoly. Abyste odstranili všechny pochyby a obavy, jak už jsem říkal, musíte přivést své vědomí do stavu uvolnění a klidu. Fyzické uvolnění v principu uklidňuje také duši, která je pak mnohem vnímavější k sugesci. V tomto stavu si důrazně opakujete vaši žádost, příkaz. Pokud se to například týká zdraví, pak říkejte: ‚Jsem zdravý. Jsem plný štěstí, klidu, věřím si.‘ Pokud se to týká obchodu, pak si opakujte: ‚Jsem bohatý. Mám spoustu peněz. Jsem pánem situace. Jsem plný klidu, jasnosti, sebevědomí. Bude to tak, jak jsem řekl.‘ Pokud se to týká osobních vztahů, musíte si říkat: ‚Jsem krásný, chytrý, vypadám skvěle.

Mé tělo je okouzlující. Jsem pánem svého osudu. Jak přikážu, tak to také bude.' Tyto věty si musíte opakovat pomalu, klidně, s nadšením, a to 5-10krát po sobě. A tyto meditační modlitby je nutné provádět alespoň třikrát denně: ráno, v poledne a večer.

Opakuji, že se musíte v první řadě naučit, jak využívat autosugesci. Bude se vám hodit nejen k tomu, abyste se stali silnými osobnostmi, ale také abyste nebyli loutkami v cizích rukou a nepodléhali sugesci zvnějšku. Když se vás například rozhodne ošálit váš osobní účetní. A to se, přátelé, v obchodě stává často a stále. Tento účetní si tedy našel cestičku, jak si nakrást z vaší kapsy, vymyslel, jak si vás omotá kolem prstu a sám se přitom obohatí. A začíná vám vyprávět ‚pohádky‘, vsugerovávat skrze nastrčené osoby, že ve vaší firmě mohou v budoucnu vzniknout vážné nepříjemnosti, že je potřeba rychle přijmout opatření a udělat to tak a tak. Je prý lepší peníze vydat teď, protože potom se vyhnete zbytečným výdajům. Pokud budete slabí a důvěřiví, pak ve vás tato zpráva vyvolá strach, tuto sugesci přijmete jako čistou pravdu a váš účetní se v blízké budoucnosti obohatí. Ale pokud budete silní a budete si věřit, pak u vás žádné snahy o negativní sugesci zvnějšku nebudou mít šanci. Protože pokud se nebudete bát a budete věřit ve své síly, pak se vám podaří objektivně zhodnotit situaci.

Síla sugesce hrála vždy klíčovou roli v osudech lidí. S pomocí síly sugesce se můžete stát Vládci nad sebou samými, víc než to, můžete podrobit ostatní své moci. Řeknu vám, přátelé, tajemství. V obchodě se tato metoda využívá celkem často. A komu se jí podaří líp zrealizovat, ten vyhrává.

Pokud chcete být Pány svého osudu, musíte se nejenom chránit před sugescí, ale také ji aktivně využívat. Když budu konkrétnější, v obchodě je každá reklama založena na sugesci, na lidské potřebě získat to nebo ono zboží. A s tím, jak úspěšně jste někomu něco vsu-

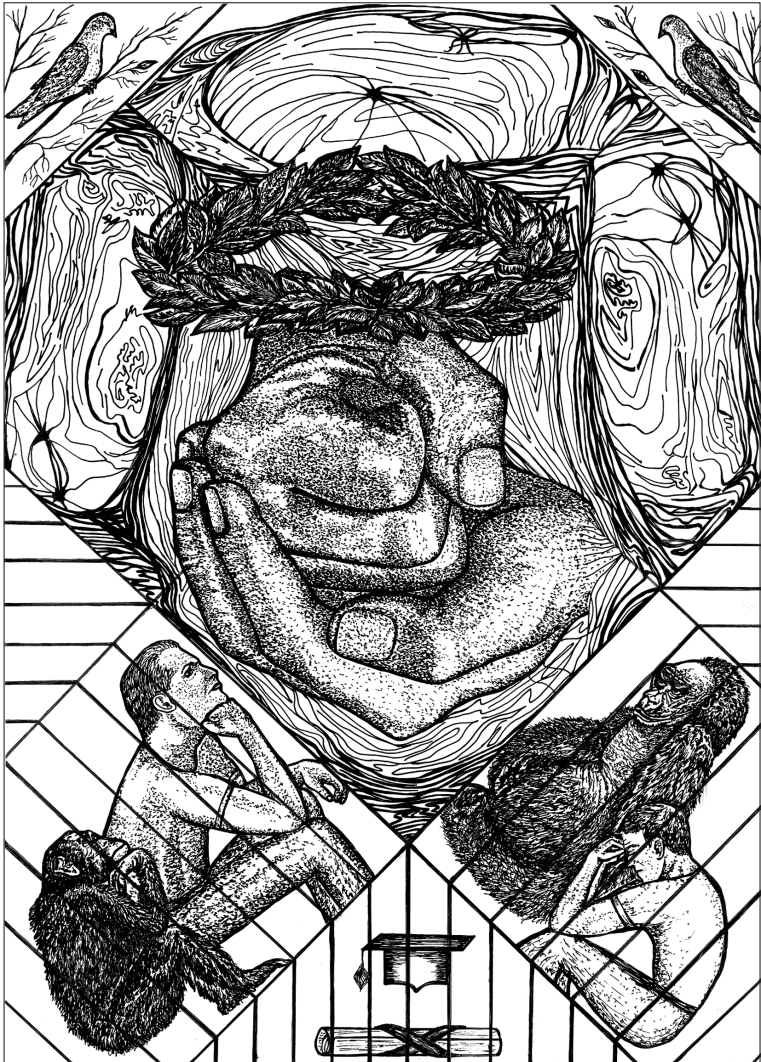
gerovali, přímo souvisí i váš finanční příjem a následně také váš blahobyť.

Sugesce se využívá při dezinformování konkurence, při rozšiřování sféry vlivu. Chcete například získat nějakou efektivně fungující firmičku. Za tímto účelem pro ni předem tajně uměle vytvoříte složitou situaci. Pak přijdete k jejímu vedoucímu jako dobrý přítel a oznamujete. “ Při těchto slovech se Ahriman změnil, jako by opravdu zašel do něčí kanceláře, a dobráckým hlasem pronesl: „Slyšel jsem, že máte velké problémy?“ Změnil tón a hned doplnil jako nějaký hlas v pozadí: „To ho přinutí, aby zavzpomínal na problémy v práci.“ Pak znovu soucitně pronesl: „Prý se vás chystá pohltit velká společnost.“ A oznamujete jméno konkurující společnosti. V tu chvíli ve vědomí tohoto ředitele, pokud je to slabá osobnost, a takových je spousta, se hned začíná rozjíždět na plně obrátky fantazie o budoucích událostech společně s vlastními obavami a předtuchami. A pak mu zasadíte další ránu: „Vaše tvář se nějak změnila. Je vám špatně?“ Samozřejmě, že se snaží skrýt své vnitřní pocity. A pak už ho jen dorazíte: „Přišel jsem k vám jako čestný a spořádaný obchodník, protože nemůžu trpět takovou nespravedlnost. Přišel jsem, abych vám nabídnul pomocnou ruku, protože v této situaci je podle mého názoru lepší...“ A přednesete svůj plán na výstavbu „společného“ podnikání, který ochrání jeho firmu před zdánlivým nebezpečím. Buďte si jisti, že při správné sugesci klient sám vloží osud své firmy do vašich rukou a dokonce vám za takovou službu poděkuje.“

Všichni se spokojeně usmívali, zcela určitě díky Ahrimanovu skvělému hereckému výkonu. Už se viděli na místě toho chytrého dobyvatele firem.

„Tady se síla sugesce využívá v závislosti na temperamentu člověka, ke kterému jste přišli,“ pokračoval Ahriman ve své přednášce o „pravém obchodníkovi“.

„A pokud má tato firma stabilní postavení na obchodním trhu?“ šibalsky se zajímal Viktor.

Kresba Anastasie Novych
Upřímnosti Ahrimana

Ahriman se zasmál a řekl:

„I ten nejstabilnější kočár se může převrhnout, pokud mu šikovně vytvoříme odpovídající překážku. Velmi mnoho závisí na tom, nakolik jste si jistí sami sebou. Pokud se k vám dostane ‚obchodní žralok‘, ještě není rozhodnuto, kdo koho sní. I když je nutné poznamenat, že i mezi ‚žraloky‘ ve velkém byznysu vítězí ten, kdo si nejvíc ze všech věří a má sílu sugesce.“

Ahriman chtěl zřejmě udělat závěr ze své vynikající herecké etudy a oznámil:

„Takže přátelé, každý si musí svůj život budovat sám. Zapamatujte si, že na tomto světě nedělá nikdo nic jenom tak a peníze nevydá pro nic za nic. Všechno je ve vašich rukou. Vždyť tento svět je mnohem jednodušší, než se zdá. Určitě jste nejednou slyšeli biblické výroky: ‚Věřte a bude vám dáno‘, ‚Tlučte a bude vám otevřeno‘. No tak do toho! Protože tento svět je vytvořen speciálně pro vás a vše v něm je vaše! Tak toho využijte, nepropáste svoji šanci a možnost. Je hloupé celou dobu jen strádat a fňukat, že je všechno špatné a vlastními myšlenkami zahánět sami sebe do pekelných podmínek existence. Čeho tím dosáhnete? Mnozí se na tomto světě považují málem za mučedníky, hloupě a bezdůvodně doufají, že jim tam někdo vzdá čest, mylně sní o tom, že když je jim prý tady zle, tak někde tam jim bude dobře. Dovolte mi otázku – to ‚tam‘ má být kde? A co je to ‚tady‘? Lidé sami nevědí, co chtějí. Všechno jenom odkládají na neurčité potom. Ale já vám říkám, jsou to jenom hesla slabochů, bezmocných duší, které si nevěří. Jejich údělem je bída a otroctví! Protože lidský život je výsledkem myšlenek, které v něm převládají. Pokud je člověk silný, pokud je naplněn sebevědomím, všechno si může vzít přímo teď a tady. Sám si vytvoří ráj na zemi. Protože ten, kdo ráj na zemi pozná, v tom bude přetrvávat věčně!“

Tak jsme se zapslouchali do Ahrimanova vyprávění, že jsme si ani nevšimli, jak jsme se ocitli na místě.

„Jé!“ pronesl Voloda, když se ohlédl. V tu chvíli jsme se zastavili přímo u letního kina. „Jak se zdá, už jsme tady.“

Naše skupinka se také s údivem začala rozhlížet. Cesta nám během rozhovoru utekla jako nic, jako bychom ani nešli, ale spíš se přenesli v prostoru. Ani nohy jsme neměli unavené, i když pěšky překonaly značnou vzdálenost. Čas jakoby vůbec neexistoval. Všimli jsme si toho všichni a zase jsme byli překvapení z této skutečnosti.

U kina se už shromáždila spousta lidí. Starší kluci šli rychle koupit lístky. A naše překvapená skupinka obklopila Ahrimana, čekali jsme na ně. Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří za námi zůstali značně pozadu, už také přišli, zastavili se opodál a pokračovali ve svém rozhovoru.

Stáli jsme jako solné sloupy, přemýšleli jsme o tom, co jsme od Ahrimana slyšeli. A najednou naši pozornost upoutal jakýsi muž. Podle oblečení a zlatých ozdob v podobě masivního řetězu kolem krku a pečetního prstenu na ruce bylo vidět, že chudý rozhodně není. Muž byl trochu opilý, stejně jako skupinka, ke které patřil. Vedle něj stála žena, zřejmě jeho manželka, která stále na jeho adresu něco remcala. V jejich skupince vznikla najednou pořádná hádka. Nakonec se tento muž začal prodírat ke vchodu do kina zástupem, který čekal na představení. Hrubě rozrážel lidi a zároveň se pořád otáčel ke své skupince s výkřiky, že prý teď všem dokáže, že tento Vitalij Jakovlevič je šarlatán a zlatokop, a začal vyhrožovat, že vyhodí tohoto břídila z pódia. A nejen že ho vyhodí, navíc mu ještě ‚dá do nosu, aby nepletl lidem hlavy.‘

Lidé se začali rozčilovat nad tak nevyčválaným chováním tohoto buřiče. Ale jak se zdálo, opilý muž si vůbec nevšimal nikoho kolem, s výjimkou svých přátel. Čím víc se blížil ke vchodu, tím agresivnější byly jeho výrazy a chování. Když jsem se náhodou otočila, všimla jsem si, jak se Ahriman nějak zvláště podíval na Veli-

ara. Ten neřekl ani slovo a hned se ztratil v našťvaném davu. A doslova za několik vteřin se stalo něco podivného. Vypadalo to, že se roz dováděný muž velkou silou udeřil o neviditelnou překážku, která jej odhodila dozadu. Zdálo se, že je z něj gumový míček. Pravděpodobně dostal křeče. Všichni okamžitě ztichli. Veliar nepozorovaně vyklouzl z davu přihlížejících, kteří se seskupili kolem muže, jako by se nic nestalo. Znovu zaujal své původní místo za Ahrimanovými zády. Měl tak zaražený výraz v obličejí, jako by přišel o to nejzajímavější. A když se mezi překvapenými lidmi začalo ozývat ani ne tak odsouzení jako spíš lítost, Veliar dokonce vyjádřil jakousi péči o to, co se stalo. Zavrtěl hlavou a cosi smutného a soucitného zamručel v čínštině.

Ustrnutí a údiv lidí trvaly jen chvíli. Muži přispěchali na pomoc jeho vylekaní kamarádi. Donesli tohoto svalovce na nejbližší lavičku, nedaleko níž jsme stáli i my. Nikolaj Andrejevič se jako lékař nemohl nezapojit. Nahmatal muži puls a ujistil se, že nepotřebuje první pomoc. Pak se vrátil za Senseiem. Omráčený muž začal postupně přicházet k sobě.

„To jsou věci,“ zastřeným hlasem pronesl Ahriman, uličnicky se díval na muže, který ležel na lavičce. „Ten ale dostal pořádný záchvat.“

„Ano, je to známý záchvat,“ zasmál se Sensei a podíval se na Veliara.

Číňan zaregistroval jeho pohled a schoval se trochu víc za Ahrimana, zřejmě proto, aby jeho postava tolik nebila do očí.

V tu chvíli náš doktor, který si nevšiml všech těchto drobností v jejich rozhovoru, pronesl:

„Neměl tolik pít.“

„Přesně tak,“ přidal se Ahriman, s úsměškem si vyměnil pohled se Senseiem. A tiše dodal: „A držet jazyk za zuby.“

Muž se se zamlženým pohledem podíval na lidi, kteří ho obklopovali, a zastavil pohled na svých kamarádech.

Pak se trochu nadzvednul, rukama se chytl za hlavu a udiveně zachraptěl:

„Co se to stalo?“

„Jak jako co?“ podivil se Ahriman, který stál nejbližší z nás k lavičce. Zastráujícím hlasem odpověděl: „Setkal ses se silou senzibila! Teď ses přesvědčil, jakou energetickou moc ve skutečnosti má!“

Muž zmateně zamrkal. Jeho kamarádi, kteří zřejmě také úplně nerozuměli tomu, co se stalo, zachmuřeně mlčeli, jako by potvrzovali Ahrimanova slova. V této dlouhé pauze přišli starší kluci s lístky. Vrhli letmý pohled na tuto němou scénku a zavolali:

„Pojďte rychle, nebo to nestihneme, všechna místa budou obsazená!“

Veliar se udiveně podíval nejdřív na kluky a pak na Ahrimana, který naopak tímto vybidnutím chlapců vůbec zaražený nebyl. Veliar se zřejmě ještě neseťkal s těmito našimi zvyklostmi: jak je možné, že když si koupíme lístky, musíme se bát, že tato místa někdo obsadí? Ale protože to Ahriman přijal s klidem a následoval chlapce, Veliar se pokorně vydal za ním, i když nedostal odpověď na svou nevyřčenou otázku. Šli jsme rychle ke vchodu, jímž se cpal dav lidí, kteří nechtěli zmeškat začátek představení. Skupinka mých kamarádů, se chovala k Ahrimanovi a Veliarovi jako k hostům, vyrazila vpřed v řadě. Tuto řadu zakončovala Taťána se mnou. A přímo za námi šel Nikolaj Andrejevič a Sensei. V tomto pořadí jsme se také usadili.

Sensei a Nikolaj Andrejevič pokračovali ve svém rozhovoru tak tiše, že jsem slyšela pouze jakési úryvky frází. Když jsem se do nich zaposlouchala, stejně jsem ničemu nerozuměla. Proto jsem přenesla svou pozornost na Ahrimana, který seděl společně s Veliarem v obklopení našich kamarádů. Začala jsem se zajímat o to, jak bude Ahriman reagovat na takové naše specifikum, jakým je tlačení, nedostatek místa a navíc ještě na tak nepohodlných sedadlech, která jsou určena pro pracující

lid. Vždyť když si uvědomíme, na jaký luxus byl zvyklý, určitě se mu to nemohlo líbit. Ale k mému velkému překvapení se tu Ahriman choval jako stálý host. Horlivě klukům vyprávěl jakýsi další veselý příběh, který se mu přihodil v Japonsku, a jak se zdálo, vůbec neřešil tuhle předpotopní lavičku, která měla zamalované číslování s oloupanou barvou, na kterou jsme se svorně usadili. To se ale nedá říct o Veliarovi, který, soudě podle jeho rozpačitého vzezření, zřejmě všechno tohle považoval za zlý sen.

Začalo představení. Musím říct, že se repertoár ve srovnání s naší návštěvou především trochu změnil. Jako první na jeviště přišla jakási silnější žena s vyvinutou hrudí, asi padesátnice. Začala horlivě vyprávět o výjimečných schopnostech senzibila, o jeho neuvěřitelných možnostech. Jak se zdálo, Vitalij Jakovlevič ve své době úspěšně diagnostikoval takovou složitou techniku, jako byla letadla a kosmické lodě. Díky tomu nejednou zachránil život kosmonautům. Prý existují odpovídající dokumenty, které jsou uloženy u oficiálních služeb v dané oblasti. Dříve to všechno podléhalo utajení. Dnes to ale mohou směle vyhlásit do světa. Vitalij Jakovlevič prý na dálku koriguje absolutně jakoukoli událost v prostoru a čase, může dokonce odvrátit globální katastrofy. Má unikátní sílu, která je schopná léčit! A zvláště podrobně se žena zastavila u případu, kdy senzibil vyléčil malého chlapce, který zrovna především zázračným způsobem prozřel ze slepoty a po dlouhém mlčení začal mluvit před početným publikem, a to všechno právě po představení tohoto ‚velkého senzibila‘. Vyprávěla o tom, že před velkou silou Vitalije Jakovleviče ustupují dokonce i tak strašné neduhy, jakým je AIDS. Že tento ‚velký kouzelník‘ stanoví tu nejpřesnější diagnózu dokonce i na velkou vzdálenost, vidí skrze čas a prostor, umí teleportovat předměty i lidi. Může dokonce také vzkřísit mrtvé, stejně jako Ježíš vzkřísil Lazara. Žena navíc zdůraznila, že jeho mnohé případy vzkříšení

jsou oficiálně notářsky potvrzeny. Vychválila Vitalije Jakovleviče těmi nejkrásnějšími přívlastky, srovnávala ho málem se samotným Ježíšem Kristem, když ho označila za nového Mesiáše, Spasitele. Ujišťovala diváky, že mezi námi žije jedno z nejlepších ztělesnění Boha. V tomto patosu oznámila, že přichází samotný Vitalij Jakovlevič.

Publikum, nabuzené takovou plamennou řečí, zuřivě zatleskalo. Na jeviště vstoupil Vitalij Jakovlevič. Na jeho hladce oholené, lesklé tváři se skvěla nesmírná arogance. S povýšeným úsměvem se podíval svým orlím pohledem na různorodé složení davu, který mu tleskal jako šílený. Vitalij Jakovlevič nasadil úsměv, který vypadal jako přívětivý. Spokojeně si užíval ovací a na znamení ticha zamával rukou, jako nějaký generál a začal svůj ‚velký proslav‘. Tentokrát se nezatěžoval obsáhlou ‚fluidní a kosmickou‘ přednáškou, ale omezil se jen na dvacetiminutovou nekonečnou chválu vlastních úspěchů v té ‚oblasti nejvyšších znalostí kosmických zákonů, kterou zatím ještě nikdo tak hluboko neprozkoumal‘. Tolik se mu zalíbilo prezentovat svá vlastní vítězství, že chodil po pódiu s hrdě vypnutou hrudí a nadutým pohledem. Kdo by si byl pomyslel, že tento člověk ještě před půl rokem přešlapoval u nás v tělocvičně před naší skupinkou jako nějaký trhan s holým trupem, na kterém visely špinavé lžičky, a vyprávěl své ‚pohádky‘?!

„...když se ve mně nashromáždila energie kosmického fluida, projevíly se ve mně nadpřirozené schopnosti. Toto božské světlo ozařuje jednou za tisíc let jen vyvolené z vyvolených. V minulých tisíciletích to byl Buddha, Ježíš Kristus. A teď tato misijní volba padla na mě... Získal jsem drahocenný dar nejen v podobě magnetizmu, jasnovidectví, ale také ke čtení myšlenek, léčení nemocných, vzkříšení mrtvých, navrácení smrtelně nemocných do plnohodnotného života. Obnovuji ztracené vnitřní a vnější orgány. Jako první na světě léčím skrze pronikavý všudypřítomný dvojitý tok fluid, který je prapříčinou celého energoinformačního pole velkého

Vesmíru. Můj božský dar obnovuje tělo, lidskou auru, mění jeho osud. Božská prozřetelnost na mě sestoupila, ozářila mě světlem a odhalila mi tajné znalosti. Na jejich základě jsem vypracoval svou vlastní metodiku duchovního rozvoje, deset stupňů na žebříčku dokonalosti...“

Dál se nechal Vitalij Jakovlevič unášet nabubřelým a mlhavým vysvětlováním výhod svého systému a používal při tom nepříliš srozumitelné ezoterické termíny. Nakonec s patosem řekl:

„...protože takoví lidé, jako jsem já, kteří umějí spojit pomíjivé tělo s velkým duchem, duchem kosmického rozumu, mají boží všemohoucnost!“

Po jeho řeči znovu zazněly bouřlivé ovace. Byla jsem překvapená, když jsem viděla, že tleská dokonce i Ahriman a společně s ním i naši kluci. Zůstalo pro mě tajemstvím, jestli to chlapci dělali z legrace, nebo se prostě opíčili po Ahrimanovi. Když si Vitalij Jakovlevič dosyta užil potlesku, nařídil, aby byl na jeviště přinesen jakýsi měděný lavorek s vodou, mýdlem a bílým ručníkem. Příkaz vyplnila žena, která představení uvedla, a lavor umístila na stůl doprostřed jeviště. Vitalij Jakovlevič vysvětlil publiku, že je tu pro to, aby byly jeho ruce neustále čisté. Prý s touto sterilitou může přesněji vnímat lidskou auru a také plnit složité energetické operace, které vyžadují perfektní energetickou čistotu. Vitalij Jakovlevič důležitě přistoupil k lavorku s vodou a demonstrativně si spěšně omyl ruce za mlčenlivého přihlížení zaujatého publika. Nevím proč, ale celá tato až příliš nahraná scénka mi připomněla historické mytí rukou Poncia Piláta po vynesení rozsudku nad Kristem.

Když si Vitalij Jakovlevič vysušil ruce ručníkem, začal zvat na pódium ty, kteří se už před začátkem představení seřadili u schodů vedoucích na jeviště. Jako první přišel muž menšího vzrůstu. Kvůli své vypasené postavě a také kvůli svému kulatému a vystupujícímu břichu vypadal jako bočník. Podstatnou část jeho kulaté hlavy místo vlasatého porostu zaujímal lysina.

Velké brýle, které mu padaly na placatý nos, doplňovaly jeho celkový vzhled.

Muž se ujal mikrofonu a začal si velmi barvitě stěžovat na svůj špatný zrak a neustálou bolest hlavy. Vitalij Jakovlevič udělal uklidňující gesto a vzal si do ruky mikrofon. Prohlásil, že tomuto muži okamžitě „zašije“ jeho auru, ve které vidí černé díry v oblasti hlavy a očí. Slíbil mu, že se jeho zdraví za krátký čas obnoví, protože nejdříve se léčí duch, sešívá aura a pak také tělo. „Velký senzibil“ předal mikrofon své pomocnici. Požádal muže, aby zavřel oči, a začal nad ním usilovně mávat rukama, dělal jakési pohyby v různých směrech.

Když senzibil s moudrým soustředěným pohledem „sešíval“ auru v oblasti mužových očí, pacient se začal nečekaně zlehka kývat ze strany na stranu. Amplituda jeho pohybů narůstala a zdálo se, že když to tak bude ještě chvíli pokračovat, přestanou pro něj platit fyzikální zákony. Celý sál vzdychnul údivem. Vitalij Jakovlevič zlehka sklonil hlavu a upřeně pozoroval svého pacienta. Byl zřejmě neméně překvapený tím, co se dělo. Zdálo se, že tento mužův pohyb jej mimořádně zaujal.

Letmo jsem pohlédla na Senseie a všimla jsem si, že se nějak zvláštěně požíval na Ahrimana. To mě zaujalo a také jsem tím směrem otočila hlavu. Ahriman byl více než vážný. Soustředěně hleděl na pódium. Jeho tvář jako by patřila kamenné soše. Jen rty se téměř neznametně pohybovaly, zřejmě šeptaly jakási slova. Začala jsem se cítit špatně. Naši kluci, kteří se zajímali o to, co se dělo, neodtrhli pohledy z pódia a čekali, co bude dál. Následovala jsem jejich příkladu.

Vitalij Jakovlevič změnil směr pohybů a začal mávat rukama nad mužovou hlavou. A najednou se tento silný muž přestal kolébat a začal se velmi silně třást, jako by měl zimnici. Výkřiky údivu se rozběhly po sále jako vlna. Tato skutečnost zřejmě zmátla i samotného senzibila, protože v následujícím okamžiku přestal provádět své pohyby a ustrnul v jedné pozici rukou, které

byly zvednuté nad mužem. Ale muž se třást nepřestal. Víc než to, začal jaksi zvláště lapat po dechu, jako by se dusil. Někteří diváci si stoupli. Zdálo se mi, že nejdřív Vitalij Jakovlevič, soudě podle jeho výrazu ve tváři a zmateného pohledu, sám nechápal, co se děje. Nechal své ruce ve stejné poloze a začal se nervózně ohlížet do stran, jako by hledal pomoc. Celý proces takového zřetelného projevu „nadpřirozených schopností“ ho patrně šokoval stejně jako diváky. Ale najednou se muž přestal třást a už za několik sekund se rozpaky Vitalije Jakovleviče úplně rozplynuly. Nasadil jakýsi zvláštní úsměv a obrátil svůj pohled do sálu, snažil se přitom důstojně sklonit hlavu do poklony. Nadšení diváci zatleskali. Toto nevyzpytatelné kouzlo zřejmě Vitalije Jakovleviče zmátlo stejně jako ostatní diváky. Když už dost potěšil svou samolibost potleskem, přikázal muži, aby se probudil.

Tento tloušťík spal asi opravdu hluboce, protože když otevřel oči, tak začal rychle mrkat a přivírat oči před světlem. Muž si sundal brýle, promnul oči. Najednou se zřejmě jeho mysl zcela projasnila, protože si začal ohmatávat hlavu a s upřímnou radostí rychle a zmateně oznamoval divákům, že už jej hlava nebolí a co je nejdůležitější, zrak se mu úplně obnovil. Když to publiku sdělil, přiskočil k Vitalii Jakovlevičovi a začal usilovně třást senzibilovou rukou na projev díky, snažil se také přiblížit k jeho obličejí a políbit jej. Vitalij Jakovlevič ale po takovém nečekaném a nespoutaném mužově nadšení poodstoupil dozadu. V sále znovu zazněly ovace. Vitalij Jakovlevič se lehce klaněl a usmíval směrem k publiku a zároveň se nepozorovaně a se zhnuseným výrazem snažil vysvobodit své ruce z baculatých ruček tohoto muže a uniknout před jeho vytrvalým přáním, aby senzibila políbil aspoň tam, kam dosáhnul.

Včasná pomoc od takové přespříliš dotěrné vděčnosti obdivovatele přišla v podobě ženy, která představení uváděla. Přistoupila k muži, něco mu vysvětlovala a zároveň se ho snažila odlepit od Vitalije Jakovleviče. Jenže

Fragment kresby Anastasie Novych
Ahriman

muž mu zřejmě nehodlal pustit ruce. Žena ale byla nejen vytrvalá, ale také nekompromisní. Když viděla, že je situace složitá a beznadějná, přijala strategii, se kterou nemohla prohrát. Vypnula hrud' a vykročila přímo, roztrhla tak svým mohutným tělem, úplně jako nějakým beranidlem, stisk mužů. Takový nápor by snad nevydržely ani hradby, natož pak tento „bochánek“. Když žena nemilosrdně rozervalo okovy stisknutí, jako beranidlo se valila na muže a něco mu opakovala skrz strojený úsměv. Tloušťák polekaně poodstoupil dozadu a pak se úplně oddal svému osudu, když ho nekompromisní žena vypravila po schodcích z pódia a zaclonila svým mohutným tělem průchod i veškeré cestičky k jeho milovanému idolu.

Když se Vitalij Jakovlevič zbavil dotěrného muže, s úlevou si oddechnul a znovu se začal klanět před tleskajícím publikem. Pak přistoupil k měděnému lavorku a umyl si ruce. Poprvé byly jeho pohyby rozvážné a nápadně majestátné, ale tentokrát si je umýval s takovou štitivostí, jako by se nedotknul inteligentního člověka, ale nějakého pasáka vepřů. Dlouho si utíral ruce do sněhobílého ručníku, a když už je měl úplně suché, znovu se vrátil k divákům, kteří na něj čekali. Zamumlal na svou obhajobu cosi nesrozumitelného ohledně předchozího těžkého vyléčení a znovu pronesl svůj zmatený „energeticky fluidní“ projev, čímž vyvolal ovace u několika málo diváků, kteří zřejmě i tak nic nepochopili.

Vznešeným gestem ruky pozval Vitalij Jakovlevič na pódium dalšího pacienta, aniž by na něj pohlédl. Ale když uviděl, že se po schodech škrábe stará babka a usmívá se na něj celou svou bezzubou pusou, tak si zřejmě vzpomněl na nezapomenutelný pokus o polibek svého předchozího pacienta, kterého vyléčil, a kategoricky zamával rukama. Senzibilova pomocnice ženě okamžitě přehradila cestu na pódium. Přitom vyhrkla na dav, který se tlačil za babkou, že si senzibil sám vybere dalšího pacienta, aby tak ukázal své možnosti.

Lidé v řadě začali reptat. Ale Vitalij Jakovlevič chtěl zachránit situaci a rychle oznámil do mikrofonu, že jeho pomoc nejdříve potřebují ti, jejichž aura je v žalostném stavu.

Podíval se svým orlím pohledem na řadu, která stála u schodů, a ukázal prstem na další pacientku. Tou byla mladá a přitažlivá dívka, asi osmnáctiletá. Stála téměř na konci řady. Když se prodrala davem na pódium, Vitalij Jakovlevič začal vypadat ještě důstojněji, nasadil laskavý úsměv. Hrdě vypnul hrud' a co nejvíc zatáhl své vystupující břicho. Přistoupil ke slečně a zvláště ji objal. Pak jí položil ruku na obnažené rameno. Začal jí pokládat otázky, které se ale netýkaly její nemoci – jak se jmenuje, odkud je a kde studuje. A když se Vitalij Jakovlevič přestal vyptávat na obecné věci, nakonec začal zjišťovat, co ji trápí. Jak se ukázalo, dívku trápila nespavost. Na to si dovolil Vitalij Jakovlevič reagovat vtípem a obracel se k publiku – prý to tak bývá, když mladé dívky nemají možnost seznámit se se solidním, zkušeným mužem, který by bez problémů prozářil její osamělé, nudné večery. Zdálo se, že se publikum nahladilo na notu Vitalije Jakovleviče, protože se zasmálo tak, jako by jim senzibil řekl tu nejtípnější anekdotu.

Senzibil si dovolil dívce vyjádřit několik komplimentů ohledně jejího okouzlujícího zevnějšku a poznamenal, že díky jeho moudrosti, zkušenosti a velké síle se už dívka nebude muset trápit nespavostí. Podíval se svým „zkušeným“ pohledem a oznámil, v jak „strašném stavu“ je její aura. Řekl, že dívku někdo proklel a narušil její normální stav. Prý vidí cizorodé energie v oblasti hrudníku. Pak jí přikázal, aby si zavřela oči a zcela a bezmezně důvěřovala jeho mocné síle. Přitom publiku vysvětlil, že teď ukáže ještě jednu metodu své práce. Nejdříve začal provádět pohyby nad dívčinou hlavou, téměř stejné, jako v případě prvního muže. Ale pak jeho ruce začaly její tělo hladit: po hlavě, po tváři, rukách, hrudi, břichu a nohách. Když vedl svou ruku po dívčině

těle, pořád ji otřepával, jako by se snažil zbavit něčeho neviditelného a lepkavého.

Když Vitalij Jakovlevič dokončil léčení dívky, vysvětlil, že se jí vynasnažil aspoň trochu zbavit negativní energie. Ale k tomu, aby zcela odstranil tuto strašnou škodu, musí dlouze a plodně zapracovat nad její aurou. Řekl dívce, ať k němu přijde po představení, aby se domluvili na dalších sezeních a aby jí podrobně vyložil, jak a co musí udělat. Doprovodil mladou pacientku ke schůdkům a předal mikrofon své pomocnici, která hned odešla do zákulisí, a začal si znovu omývat ruce v čisté, vyměněné vodě. Teď se Vitalij Jakovlevič oplachoval s viditelným potěšením.

Musím poznamenat, že během léčení mladé dívky byli diváci docela hluční, zvláště pak zadní řady. Naše skupinka také živě o něčem štěbetala a poslouchala jakési Ahrimanovy legrační poznámky. Nikolaj Andrejevič se pootočil k Senseiovi a něco s ním tiše konzultoval. Já jsem neslyšela ani to, co odpovídal Nikolaji Andrejevičovi Sensei, ani to, co říkal Ahriman, protože kamarádi se smáli opravdu nahlas. Musela jsem se tedy dívat na nudný průběh událostí na pódiu.

Vitalij Jakovlevič nestihl dokončit svůj rituál omývání rukou, protože nějací lidé zřejmě využili toho, že senzibilova pomocnice kamsi odešla, a zdvihli na pódium invalidní vozík s asi čtyřicetiletou ženou. Senzibil se nepříjemně podíval směrem k nové pacientce a k odcházejícím mužům, kteří provedli v očích publika tak ušlechtilý skutek. Žena se na senzibila naopak dívala s úpěnlivou prosbou, tiše vzlykala a na tváři se jí objevily slzy. Vitalij Jakovlevič se otočil se zřetelnou nespokojeností, zřejmě proto, že tito lidé tak neomaleně narušili jeho rituál mytí rukou, a co je hlavní, zbavili ho možnosti, aby si sám mohl vybrat dalšího pacienta. Natahoval čas, pomalu si vysušil ruce a nakonec ráčil přistoupit k ženě. Mezitím na pódium přiběhla jeho opozdilá pomocnice, s omluvou mu podávala mikrofon.

Senzibil jí věnoval takový zničující a spalující pohled, že se žena radši rychle vzdálila. Bylo jasné, že Vitalij Jakovlevič měl náladu zkaženou.

Nafoukaným, lhotejným hlasem se začal invalidní ženy ptát, jak se jmenuje a jaké má problémy. Představila se jako Jekatěrina Dmitrijevna a začala rozechvěle vyprávět o svých ochrnutých nohách, o stále hůře se pohybujících rukou a o tom, kolik doktorů už oslovila a nic jí nepomohlo. Vitalij Jakovlevič je podle jejích slov poslední nadějí, jedinou šancí, jak se zbavit té hrozně bolesti. Se slzami v očích vyprávěla příběh svého nešťastného života, prý už nemá sílu všechno tohle zvládat. Jako matka jednoduše nemá právo opustit tento svět. Vždyť má přece dvě děti. Ale na druhou stranu se zároveň nemůže mučit neustálým strachem o budoucnost. Proto je celá její naděje nasměrována na zázračné vyléčení a „božské možnosti“ Vitalije Jakovleviče.

Životní příběh této ženy vyvolal soucit a lítost u ztichlého publika. Dokonce i Ahriman přestal žertovat a začal vážně a pozorně poslouchat vyprávění ochrnuté ženy. Senzibil jen kýval hlavou a na konci tohoto dojemného proslovu pacientku ujistil, že udělá všechno, co je v jeho silách. Pak kolem ní chaoticky zamával rukama a oznámil, že jasně vidí příčinu její nemoci – poškození sedacího nervu v šijové části zad. Když Sensei a Nikolaj Andrejevič uslyšeli tato slova, začali se potichu smát. Mezitím Vitalij Jakovlevič zcela vážně oznámil, že se hned pokusí na astrální úrovni zbavit pacientku negativní energie poškozeného nervu, což mu umožní obnovit energii napraveného nervu a v blízké budoucnosti jí také plně navrátit zdraví.

Přikázal Jekatěrině Dmitrijevně, aby zavřela oči. Sám začal vysvětlovat publiku, že se musí soustředit a mobilizovat své kosmické síly na shromáždění obrovské léčebné energie ze svých rukou. Stejně jako vždy pronesl velmi dlouhé a nabubřelé fráze o své kosmické všemocnosti a všemohoucnosti při léčení jakýchkoli onemoc-

nění. A pak si ve slavnostním tichu demonstrativně na několik vteřin zavřel oči. Publikum zatajilo dech.

Mezitím se někde blízko mě ozvalo velice tiché lusknutí. Ve stejném okamžiku se tělo Vitalije Jakovleviče jaksi nepřirozeně zachvělo. Podívala jsem se tím směrem, odkud jsem slyšela zvuk. Naši kluci, byli tak očarovní tím, co se dělo, že se dokonce na svých sedadlech posunuli víc dopředu. Ahriman, narozdíl od kluků, klidně seděl na lavičce. Soustředěně se díval na pódium a jeho rty znovu něco neslyšitelného šeptaly. V předtuše jsem se podívala na pódium. O tom, že se teď stane něco zvláštního, jsem z jakéhosi důvodu už vůbec nepochybovala.

Vitalij Jakovlevič zavrávoral a pomalu otevřel oči. Podle toho, jak se začal přibližovat k ženě, to vypadalo, že se opravdu dostal do tranzu. V tu chvíli jsem cítila, že se můj Lotosový květ ve sluneční pleteni jaksi zvláštně zachoval. Obvykle se „rozšiřoval“, vysílal své blahodárné teplo po celém mém těle. Ale tentokrát se nějak smršťoval, jako by se skrýval a chránil se svými lístečky před něčím strašným. Intuitivně jsem cítila, že se na pódiu něco odehrálo, jakási hrozivá, neviditelná změna. Něco zneklidňujícího, nezachytitelného narůstalo s každou vteřinou. Hlediště ztuhlo. Všichni byli jako strnulí, pozorovali senzibilovo jednání.

Vitalij Jakovlevič pomalu přistoupil k ženě a vladařsky nad ní rozložil ruce, přitom nějak zvláštně zahrnul prsty. Z jeho jednání mi začalo být až děsivě. Začal hýbat rukama v kruhu. Každý pohyb jeho rukou vyvolával nepochopitelný, panický strach v mém vědomí. Jako přídatek ke své nepopsatelné hrůze jsem si všimla, že se mé tělo začalo bezděčně lehce hýbat do taktu pohybů jeho rukou. Ustrašeně jsem se ohlédla, bála jsem se posměchu, ale zjistila jsem, že jsem se na kyvadlo bez vlastní vůle proměnila nejen já, ale také velká část jeviště. Diváci se sotva znatelně kývali ze strany na stranu. Zdálo se, že dokonce i vzduch nad lidmi zhoustnul, byl těžký a hutný jako želatina.

Když začal senzibil provádět nepochopitelné „magické pohyby“, moje panická hrůza ještě víc zesílila. Zdálo se mi, že vzduch kolem ženy rychle houstnul. A v určité chvíli senzibilovy ruce začaly provádět jakési zvláštní posunky, které připomínaly pohyby loutky v rukách šikovného loutkáře. Na jednu stranu mě kvůli mému subjektivnímu pocitu celá scéna jaksi odpuzovala, ale na druhou stranu nebylo možné odtrhnout pohled od pódia, které jako by nás uhranulo. Celý sál napjatě sledoval každý senzibilův krok. Nakonec udělal Vitalij Jakovlevič takový prudký, nečekaný pohyb rukama nad ženou, že všichni diváci vykřikli hrůzou a údivem. Mezitím hlasitě přikázal ženě: „Vstaň!“ Ta se zavřenýma očima podnikla několik pokusů, aby se zvedla z invalidního vozíku, ale bezúspěšně. Vitalij Jakovlevič jí ještě hlasitěji zopakoval svůj příkaz s určitými náznaky zlosti v hlase. Žena znovu začala vstávat. A nakonec se jí to podařilo. Vitalij Jakovlevič neměnil svůj hrubý tón a křiknul na ni, jako by se obracel na nějaký domácí skot: „Jdeme! Řekl jsem, jdeme!“ Žena plnila jeho příkazy a začala dělat bojácné, nesmělé kroky. Ale Vitalij Jakovlevič dál vykřikoval panovačným tónem stejný příkaz a ženiny kroky byly čím dál jistější. Sál vzdychnul, když uviděl takový „zázrak“, a za několik vteřin se ozvaly bouřlivé ovace.

Jen co sál utichnul, Vitalij Jakovlevič, který se ještě sám nacházel v napůl zhyponotizovaném stavu, přikázal ženě, aby se probudila a otevřela oči. Ta jeho příkaz splnila. Ale když uviděla, že stojí a navíc daleko od invalidního vozíku, zavrávala a začala panikařit. Vitalij Jakovlevič začal znovu vykřikovat ty samé příkazy. Žena šla, ale nějak divně, jako by její nohy žily svým vlastním životem a byly oddělené od těla. Skončilo to tím, že když žena přišla až k Vitaliji Jakovlevičovi, doslova se mu zavěsila na krk, buď radostí, nebo únavou. Propukla v pláč a začala hystericky vykřikovat jakási slova diků.

Mezitím se probudil i samotný Vitalij Jakovlevič. To, co uviděl, ho doslova omráčilo. Soudě podle vystrašeného výrazu jeho obličeje nevěřil svým očím, vůbec nechápal, co se stalo. Vitalij Jakovlevič od sebe začal odstrkovat invalidní ženu, co mu síly stačily, snažil se vymanit z jejího škrtícího objetí. Ale žena se jej držela neuvěřitelně silně a při tom dál hlasitě bědovala. Senzibil sebral veškeré své síly a odmrštil ji od sebe. Žena odletěla stranou a ztěžka dopadla na zem. Ale jak se zdálo, tento pád asi vůbec necítila, protože v následujícím okamžiku vyskočila na nohy tak, jako by je nikdy neměla ochrnuté. Znovu běžela k Vitaliji Jakovlevičovi, aby mu poděkovala. Ale v půli cesty se zastavila jako zařezaná a s údivem se podívala na své ruce a nohy. Zahýbala s nimi samou radostí a pak začala pobíhat po pódiu sem a tam, plakala, křičela, ukazovala šokovanému publiku své zdravé končetiny.

V tu chvíli se v sálu začalo dít něco nepředstavitelného. Hlediště jako by vybuchlo, vznikl obrovský hluk a rámus: někdo tleskal, někdo křičel z plného hrdla: „Bravo!“, někdo plakal štěstím, někdo křičel, že přišel náš nový Mesiáš. Na scénu se dostali lidé z řady a hrubě odstrkovali zmatenou pomocnici senzibila. Ti, kteří vyběhli, se nemotorně klaněli senzibilovi, ti, kteří se vyplazili po čtyřech, se s nářkem snažili alespoň dotknout jeho oděvu. Vitalij Jakovlevič zřejmě ještě nepřišel k sobě, protože když uviděl dav, který se na něj řítí a křičí v různých tóninách, bojácně rozhodil rukama a přikryl si obličej, úplně jako by se bránil před útokem. Ale když pochopil, že mu lidé padají k nohám, se slzami v očích mu vzdávají čest, hloupě se usmál a začal se lehce klanět skandujícím sálu. Zřejmě se snažil přijít k sobě a zjistit, co se tady stalo. Ale tento zmatek zažíval jen chvíli. Když pochopil, že ho publikum uznává jako „supermesiáše“, hrdě vypnul hrud a teď se už s velkým elánem začal klanět, ledabyly podával ruce lidem, kteří kolem něj klečeli. Ti líbali jeho oděv, ruce,

někteří se křížovali a klaněli, křičeli, že před nimi stojí samotný Ježíš. A soudě podle samolibého úsměvu Vitalije Jakovleviče se mu toto nově přijetí od davu velmi líbilo.

K našemu údivu se na pódium po čtyřech vyškrábal také muž se zlatým řetězem, který chtěl před představením Vitaliji Jakovlevičiovi namlátit. Navzdory svým předchozím slibům se s šíleným pohledem prodíral lidmi, kteří se shromáždili u senzibila, a sám se mu začal klanět až k nohám a líbat mu boty. Ahriman upozornil kluky na tohoto muže, poznamenal hlasitě, snažil se totiž překřičet skandující dav:

„Podívejte se! Vidíte, co dělá síla podvědomí! A to může způsobit včas podsunuté slovo. Člověk se z protivníka změní na obdivovatele!“

Kluci nadšeně zakývali hlavami. V tu chvíli jsem uslyšela Senseiův hlas, který se obracel k Ahrimanovi přes hluk davu:

„Ahrimane! Už se na to nemůžu dívat. Je to už příliš... S Nikolajem Andrejevičem odejdeme a počkáme na vás venku.“

„Ano, my už taky jdeme.“ Ahriman mávnul rukou směrem k rozjásaným lidem a nekonečným poklonám Vitalije Jakovleviče. „Už tu nic k vidění není.“

Vyšli jsme z letního kina. Jak já, tak i ostatní jsme byli v šoku z toho, co jsme viděli a slyšeli. Hlava nám to nebrala. Nevím, jak ostatní, ale mně bylo uvnitř úzko a udělalo se mi znovu špatně.

„Tak jste viděli, jak může člověk řídit své podvědomí!“ vesele kývnul Ahriman směrem k letnímu kinu, odkud přicházel hluk rozjařeného davu.

„A my jsme si nejdřív mysleli, že je to podvodník,“ řekl rozpačitě Ruslan.

„Jo,“ podpořil ho Andrej. „Mysleli jsme si, že je to nějaký šarlatán. Ale on disponuje opravdovou silou.“

„A jak se mu to tak podařilo?“ pokrčil rameny Andrej. „Je v tom nějaká mystika!“

„Je to tak,“ souhlasil s kamarádem Košta. „Ani já jsem ničemu nerozuměl. Stačilo, aby jí to jednou řekl a ona šla. To není možné!“

„Sám jsi to přece viděl!“ podivil se Ahriman.

„Viděl jsem to, ale jaksi...“ Košta se snažil najít vhodná slova, aby popsal své vnitřní pocity, ale moc se mu to nedařilo. „Zkrátka, nějak tomu prostě nevěřím!“

„A v tom také spočívá paradox lidí!“ zasmál se Ahriman. „Nevěří ani tomu, co vidí. Věří jenom tomu, co si sami sobě namluví. A jejich fantazie je přiživována společností, ve které byli vychováni. Takže pokud bude dav, který člověka obklopuje, věřit, že nemoc se může vyléčit pouze tradičním způsobem, pak jednotlivec ve své fantazii neuznává nic jiného za pravdu, i když to sám na vlastní oči vidí. Ty sis určitě pomyslel, že třeba i tamta žena byla nastrčená, že její nohy nikdy nebyly ochrnuté.“

Košta překvapeně zamrkal.

„A jak jste to... Zrovna jsem na to myslel!“

Ahriman se ještě víc rozesmál a řekl:

„Tvoje myšlenky jsou zcela předvídatelné, protože přemýšlíš jako všichni ostatní. Dokonce i ti, kteří teď senzibilovi líbají nohy a věří v sílu jeho léčení, si za nějaký čas budou myslet, že je někdo chytře napálil, rozehrál celé toto divadlo. Jediný, kdo nebude pochybovat o tom, že se to skutečně stalo, je žena, která se díky Vitaliji Jakovlevičovi rozloučila s invalidním vozíkem, a ti, kteří ji znali před tímto vyléčením. Ale pro ostatní toto představení zůstane v paměti jako pouhý klam. Tleskající publikum je teď v takové euforii, protože se v nich probudila kapka víry, ale zítra bude mít jejich logika znovu navrch, budou přemýšlet stejně jako ostatní.“

„Takže na všem nese vinu můj způsob myšlení?“ zeptal se Košta.

„Samozřejmě,“ potvrdil Ahriman. „Kdybys chtěl změnít standardní způsob svého myšlení a stal by se z tebe jiný člověk, pak by se ti otevřel mnohem větší prostor. Vždyť svobodný člověk se liší od davu tím, že má svůj

názor a může se dívat do mnohem větší šířky a proniknout hlouběji do podstaty problému. Pokud by ses během představení podíval na jádro věci, pak bys uviděl, že Vitalij Jakovlevič skutečně vyléčil ochrnutou ženu. Ale to, co udělal, je jen nicotná část toho, čeho je člověk schopný, a to včetně tebe. Když máš dostatečné znalosti, pak můžeš provést takové léčení také na dálku, dokonce i v případě, že léčeného člověka nevidíš a pracuješ jen s jeho fotografií.

Víra plus přání dávají dohromady obrovskou sílu, s jejíž pomocí můžeme tvořit opravdové zázraky, a zároveň jednat podobným způsobem. Přičemž tato síla může splnit všechno, co si přeješ: když chceš, tak vyléčí člověka, a když chceš, tak ho zabij. Všechno je ve tvých rukou, lépe řečeno, ve tvém skutečném vnitřním přání. Daná síla je jen nástrojem a ostatní je dílem tvé fantazie. Zapomeňte na morálku. Morálka jako taková ve své podstatě neexistuje. Prostě vám byly během vašeho dospívání vnucovány určité stereotypy, ty, které vytvořila elita k manipulaci s davem. Ale samotná elita se těmito pravidly vůbec neřídí, protože je osvobozená od jakýchkoli pravidel, jinak by nedosáhla takových výšek. Ale rozdíl této elity a vás spočívá jen ve svobodě myšlení. Tak se staňte svobodnými a otevřou se vám jak možnosti, tak i bohatství.“

Protože všichni mlčeli, Volodža s úsměvem poznamenal:

„V naší zemi není výhodné být bohatým. Jen, co se dostanete mezi lidi, už po vás někdo půjde.“

Ahriman se zasmál.

„No, je lepší žít život krátký, ale zato v bohatství, než život dlouhý a v otroctví... A vůbec, pokud má člověk hlavu na svém místě, pak bude užitečný a potřebný všem. Ale pokud hlavu na svém místě nemá, tak by se do podnikání vůbec neměl hrnout. Je to hra pro pravé muže, nikoli pro slabochy. Takoví bezhlaví jezdci jsou zpravidla v podnikání jako přízraky – sami nic nedělají

a ostatním v práci překáží. A tak je někdo odstraní. Jak se říká, přežijí jen ti nejsilnější! Realita života vyžaduje od člověka obrovskou sílu vůle a svoboda pak navíc také značný finanční obnos. Co naděláte, tak už je uspořádán svět. Jak řekl Erich Fromm: „Člověk je jedinou živou bytostí, která musí řešit problémy své existence.“

Mezitím jsme se zastavili na rozcestí a začali společně řešit, jakou cestou se co nejlépe dostaneme z městečka do tábora. Když jsme se domluvili, znovu jsme se vydali na cestu. Nějakou dobu jsme šli společně a bavili se o malichernostech, patrně jsme ještě byli pod silným dojmem z představení, které jsme viděli. A až když jsme opustili městečko, trochu jsme se rozdělili a roztáhli po liduprázdné cestě na výběžku. Začalo se čím dál víc stmívat a cesta byla stále méně viditelná. Vepředu šel Ahriman s nejpočetnější skupinkou. Já a Taťána, Košťá a Andrej jsme šli za nimi. Ale čím větší tma byla, tím rychleji jsme se přibližovali ke kamarádům před námi. A i tentokrát celou skupinu uzavíral Sensei s Nikolajem Andrejevičem. Jejich postavy byly kdesi v dálce sotva znatelné. Vypadalo to, že tma nijak nepůsobila na jejich nervy, narozdíl od nás. Navíc téma jejich rozhovoru bylo zřejmě vážné, protože mluvili velice tiše, asi aby je nikdo cizí neslyšel. Zato Ahrimana bylo slyšet velice dobře. Jeho hlas vladařsky zněl v tichu okolní přírody. Kluci se ho dál vyptávali na podvědomí, na to, jak ho můžeme využít aspoň tak, jak to udělal Vitalij Jakovlevič, abychom v životě dosáhli úspěchu.

„Vitalij Jakovlevič prostě jen využil sílu svého podvědomí a ani o tom nevěděl,“ vysvětloval Ahriman. „V tom také spočívá celé kouzlo jeho fenoménu. A lidé, kteří seděli v sále, se stali objektem jeho působení, s jehož pomocí Vitalij Jakovlevič probudil také jejich víru. Je přirozené, že v takovém spojení byl pozitivní výsledek jeho vlivu jednoduše zaručen.“

„Takže to všechno prováděl na úrovni instinktu?“ udělal svůj malý objev Ruslan.

„Samozřejmě. Lidé odedávna instinktivně vnímali sílu podvědomí, věděli, že ji mohou využít k léčení nemocí a také k jiným věcem. A těm, kteří si domysleli, jak se to dělá, bylo připisováno, že mají tajné schopnosti a umí léčit lidi, zbavit je uhranutí, ovlivňovat osudy. Ve skutečnosti jsou metody působení na lidi jednoduché. Čím víc bizarnosti a záhad uvidí člověk, kterého si chceme podmanit, tím silněji na něj bude působit sugesce. Protože tajemné skutky vždycky velmi silně probouzí fantazii, zároveň také způsobují, že lidské podvědomí je otevřenější k vsugerovaným myšlenkám. Na tomto základním principu mimochodem vznikly různé náboženské obřady, rituály a také mýty o talismanech, amuletech, kultovních předmětech.“

„Takže to vypadá, že lidé byli vždycky schopni využívat svoje podvědomí, a to dokonce i lidé v dávnověku, tedy nejen nějací šamani?“ chtěl si Košta upřesnit svou domněnku.

„Proč jen byli schopni?“ podivil se Ahriman. „Právě lidé z dávnověku jej aktivně využívali. Příběh s šamany se odehrál až mnohem později.“

„Nechápu,“ pronesl Andrej a pochybovačně se zeptal: „A jak mohli lidé z dávnověku využívat podvědomí? Vždyť přece chodili v tlupách.“

Ahriman se rozesmál tak nakažlivě, že kamarádi chtěli nechtě podpořili jeho smích.

„Tak vidíte, jak přemýšlíte! O čem to vypovídá? Že vaše znalosti o těchto dobách jsou nejen bídné, ale dá se říct, že v podstatě ani žádné nemáte. Právě jste nahlas pronesl stereotyp, který vám podsouvali od dětství, jakési klišé, které bylo určeno elitou pro svou mnohamilionovou armádu ponížených poddaných.“

„A proč je to klišé?“ namítnul už Košta, který se nechápavě smál společně s ostatními. „A co tvrzení vědců, jejich archeologické nálezy?“

„Obávám se, že vás velice zklamou, Konstantine, ale většina skutečně cenných nálezů, na jejichž základě by se vědci mohli dozvědět o minulosti lidstva, je nevyužita. Buď na ně z nevědomosti sedá prach v archeologických archivech, nebo se o nich ví a jsou uloženy v nedostupných sejfech mocných tohoto světa. A v médiích uslyšíte jen to, co je pro elitu výhodné.“

„A proč potřebuji takové složitosti?“ rozpačitě se zeptal Žeňa.

„Ve znalostech je síla. A v síle je moc,“ záhadně pronesl Ahriman, jako by nám oznamoval tajnou informaci všech dob a národů. „Můžu vám odhalit jedno velké tajemství. Současné lidstvo vzniklo ze zbytků minulé, vysocce rozvinuté civilizace, která dosáhla takových úspěchů v rozvoji svých nadpřirozených schopností, že se pro ně staly přirozenými. Víc než to, tamti lidé využili více než 50 % kapacity mozku, zatímco současný Homo sapiens jí využívá méně než 10 %.“

„To jsou ale věci!“ překvapeně pronesl Andrej.

Ale Ruslan ho hned přerušil a rozhořčeně zadrmočil jedním dechem:

„Když byli naši pra, prapředci tak chytrí, tak proč my jsme tak tupí? Vždyť podle všeho musíme v sobě mít aspoň jeden jejich nepatrný gen.“

Ahriman se zasmál.

„Vy přece nejste tupí a genů máte až až. Každý člověk má tyto schopnosti a pokud chce, tak je v sobě může rozvíjet. Ale klíč ke všemu tomu leží ve vašem vědomí. A to je blokováno otrockými omezeními, která vám podsunula elita. I když ve skutečnosti je to všechno jenom clona, závěs z mlhy. Všechno je ve vašich rukách.“

„A kdo je to ta elita?“ podrážděně pronesl Viktor. „Jsou to vládci mocných zemí nebo armáda politiků? A kde vůbec vzala, že může rozhodovat, co můžeme a co nemůžeme? Třeba bude zítra v nějaké zemi revoluce a lidé naráz svrhnou celou tuhle elitu, jak tomu například bylo v roce 1917!“

Ahriman se shovívavě usmál.

„Vidím, že vaše znalosti a tvrzení jsou příliš vzdálené od reálné situace na tomto světě. Ale vy na tom nenešete vinu, vždyť vás v těchto tvrzeních vychovali a znalostí vám dali jen tolik, kolik potřebujete k tomu, abyste mohli kvalitně vykonávat práci. Vsugerovali vám, že jste svobodní, i když jste ve skutečnosti zcela závislí na systému, do kterého vás umístili. A to je zase nutné k tomu, aby otrok plnil svou práci bez hloupostí v hlavě. Neurážejte se kvůli tomu, co vám říkám. Vždyť to všechno říkám jen proto, abyste pochopili, co to je skutečná svoboda, že je možné jí dosáhnout a že jestli v sobě zlomíte uměle nastavený systém myšlení, pak dosáhnete nebývalých výšek. Dokonce se zcela reálně můžete stát jedním z této elity a řídit svět tak, jak to považujete za nejšpravedlivější. Opakuji, že je všechno ve vašich rukou!“

„Pokud jde o samotnou elitu, domněnka, že ji můžete zničit prostřednictvím vichřice revoluce, je zcela mylná,“ pousmál se Ahriman shovívavě. „Často je právě ona objednatelkou takové revoluce, jejíž vlna smete pouze loutky nepohodlné pro elitu, aby bylo možné dosadit na jejich místa loutky nové. Abyste lépe pochopili problematiku elity tohoto světa, budu vám vyprávět příběh, který tomu předcházela.“

Jejich předci byli v podstatě osobnostmi, které se snažily uchovat znalosti předchozí civilizace včetně takzvaných nadpřirozených schopností. Avšak tyto znalosti předávali pouze jako dědictví, v krajním případě je odkazovali svým následovníkům. Tedy uchovávali a zdokonalovali tyto znalosti a zároveň je po generace udržovali v tajnosti před lidmi. Když se lidstvo značně rozrostlo co do počtu a postupně se rodily základy společenských a ekonomických útvarů, začali se objevovat také vůdci a leaderi. Jenže v pozadí jejich viditelné vlády stáli ‚strážci znalostí‘ nebo, jak se sami s oblibou titulovali ‚vyvolení bohy a duchy‘, kteří nejenže byli poradci vůdců, ale v podstatě je šikovně ovládali a nutili plnit

své příkazy. Tuto zvláštní skupinu lidí nazývali různě: šamani, léčitelé, čarodějové, kněží apod. Ale jejich skutečné pojmenování je Archóntové.“

„Archóntové?“ znovu se zeptal Kostja.

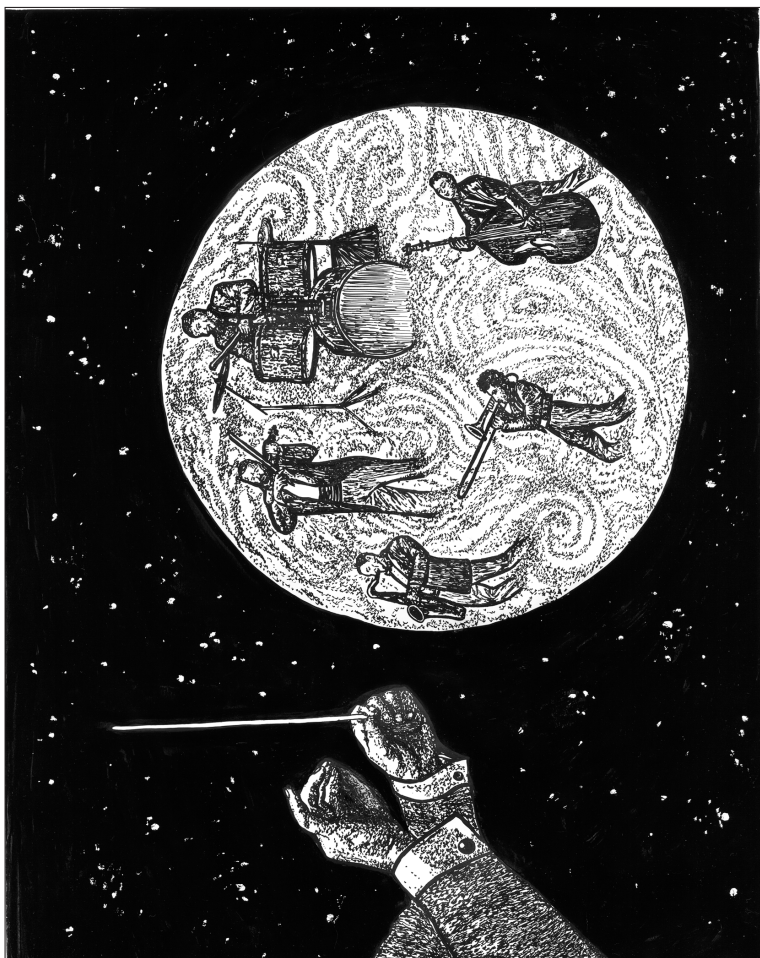
„Ano. Z řečtiny se toto slovo překládá jako ‚náčelníci‘, ‚vládci‘. Ale pokud se ponoříme hlouběji do historie, bude nám odhalen skutečný význam tohoto slova, které zní ‚vládci světa‘. To znamená, že Archóntové v podstatě sami sebe zařadili do zvláštní kasty prostředníků mezi lidmi a vyšší mocí, později pojmenovanou bohově. Vůdce kmene, osoba veřejná a zodpovědná za svůj lid, byl ovládán Archóntem. Archónt reálně vládl kmeni prostřednictvím vůdce a zároveň vždy zůstal ve stínu. Toto utajení nabízelo více možností pro reálnou manipulaci s lidmi. Zatímco vůdce byl volen kmenem, Archónt předával své ‚magické umění‘ reálné moci pouze svému nástupci. Tak se postupně vytvářela zvláštní kasta, v jejíž rukou se soustředila skutečná moc. A čím více si tato skupina svou moc upevňovala, tím více nutila ostatní členy společnosti, aby pro ni pracovali. Nutno podotknout, že později si toto seskupení uzurpovalo také základní znalosti a podrobilo si tak ostatní lidi. Právě oni byli první elitou této civilizace.“

„A takových lidí bylo hodně?“ se zájmem se zeptal Kostja.

„Ne. Jejich počet je stálý. Tehdy, stejně jako dnes. Dvanáct osob plus jeden Nejvyšší Archónta, který stojí v jejich čele.“

„Proč právě dvanáct?“

„Protože tato civilizace se zrodila z dvanácti lidských rodů. Současní Archóntové jsou přímými následovníky prvních dvanácti Archóntů. Zároveň s tím, jak se lidstvo rozrůstalo, Archóntové pokračovali ve zdokonalování svého umění manipulace a ovládání lidí. Jak se říká, kde je málo lidí, tam je málo vůdců. Mnoho lidí pak potřebuje mnoho vůdců. Vytvořili takzvanou umělou elitu tím, že nastrčili všude po světě své loutky, které vládly

Kresba Anastasie Novych
Orchestr Archóntů pod vedením Abraxasa

celým národům. Ba co víc, právě oni vypracovali a zavedli jednu z nejzajímavějších forem řízení a ovládnání lidského vědomí – náboženství. Tuto uměle vytvořenou formu transformace veřejného vědomí Archóntové založili na dvou nejsilnějších lidských pohnutkách – na víře a strachu. Přidali k nim pár kapek skutečného vědění, příslušně upravili pro větší servilnost davu a zvěčnili tuto závislost prostřednictvím monopolizace duchovní kultury.“

Podívejme se například na vám dobře známou Bibli, kterou dnes uctívá půlka světa jako posvátnou knihu. Kdo sepsal Starý zákon? Kněží neboli sluhové Archóntů. Kdo sestavil Nový zákon? Loutky Archóntů...“

„Takže Archóntové stojí v čele světových náboženství?“

„Fakticky, co se vlády týká, ano. Přesněji v čele světových náboženství stáli a budou stát jejich prominenti. V čele velké politiky a obchodu stojí jejich loutky. Dokonce všichni ti, kteří rozhodovali o osudu světa, například Alexander Makedonský, Čingischán, Tamerlán, Napoleon, Stalin, Hitler a jiní byli pouze figurkami na šachovnici Archóntů, s nimiž jen rozehrávali své důmyslné partie...“

„Počkejte, počkejte,“ vzlykl zcela zmatený Stas. „Jací prominenti?! A co Ježíš, Buddha, Mohamed? Tito lidé přece nesli lidem svobodu. Nemohli být přísluhovači těchto kněží...“

Ahriman ho nenechal domluvit a přerušil jeho proslov panovačným, povýšeným tónem:

„No, a kde je ta jejich svoboda?!“ a po významné odmlce se znovu důrazně zeptal: „Kde?! Ano, byli tací, kteří se snažili něčemu naučit, dát lidem znalosti. V rukou lidí se dokonce ocitl samotný Grál, což je moc nejvyšší! No a? Jak to skončilo? Dalším vítězstvím Archóntů a vytvořením nových náboženství na bázi ztracených Učení! A proč? Protože lidé jsou líní na to, aby měnili sebe sama. Protože si zvykli na stádní způsob života,

zvykli si na otrocký způsob myšlení. Pořád jen čekají, že je někdo povede. Archóntové pracovali tak usilovně, že se lidem zalíbilo být hlupáky, zalíbilo se jim být jako tupá stvoření, čekající na rozžvýkaná vysvětlení těchto manipulátorů. Žít jako stádo je pro ně podstatně jednodušší než stát se svobodnými lidmi. Sami se odsuzují k doživotnímu otroctví, tak ať zůstanou otroky, když po tom tolik touží. Konec konců, je to jejich volba. Každý rozhoduje sám za sebe.“

Po takovém rázném Ahrimanově proslovu se nikdo neopovážil narušit ticho. Uvnitř mi začalo být špatně a vznikl ve mně jakýsi nepříjemný pocit předurčenosti, jakási vnitřní nespokojenost s mým vlastním životem, dojem úzkosti a bezvýchodnosti. Ahriman po pauze pokračoval, ale tentokrát už mírnějším tónem:

„Takže, přátelé, tento svět je odsouzen k věčnému otroctví. Ale vy máte šanci stát se svobodnými lidmi! K tomu ale musíte být bohatí, finančně nezávislí lidé. Až tehdy vám bude dostupné všechno včetně pravých duchovních znalostí, které ve vás otevírají neomezený zdroj síly a moci.“

Žeňa si odkašlal, zřejmě kvůli dlouhému mlčení, a váhavě pronesl:

„To je nějaká hloupost. Jak můžu být svobodný prostřednictvím bohatství, pokud mě stejně budou řídit tito, jak se jen... Archóntové?“

„Mýlíte se, mladý muži, mýlíte se,“ laskavým hlasem pronesl Ahriman. „Tato závislost pro vás nebude trvat navždy. Během shromažďování vašeho kapitálu budete přirozeně závislí v prvé řadě na státu, ve kterém pracujete a bydlíte. Následně, když se vaše podnikání rozšíří, pak se také objeví nová závislost na zákonech těch států, ve kterých se vaše podnikání bude nacházet. Ale když vyděláte dostatečné množství prostředků, abyste se na podnikání stali nezávislími, pak se opravdu stanete svobodnými. Pokud dáváte přednost politice před podnikáním, tak mi promiňte, ale v ní budete závislí

celý život. Vždyť čím větší mocí nad lidmi budete disponovat, tím více budete závislí na Archóntech. Ale zato dostanete místo toho slávu, velké peníze, výhodný život. Takže si každý vybírá podle svého gusta.“

Žeňa si odkašlal a pronesl:

„No, já jsem samozřejmě pochopil, že nic nevím. Ale z toho, co mi došlo, vyplývá, že svoboda je pojem relativní. Každý si ji určuje sám, individuálně. A když si to shrneme, tak jsme my všichni otroky vždycky byli a otroky také zůstaneme.“

Ahriman se zasmál.

„Všechno záleží jen na vás.“

„To ano,“ zamumlal si pod nos Stas, „A je to zase tady.“

„A opravdu se můžeme stát jedním z Archóntů?“ nečekaně vyslovil svou otázku Ruslan.

Starší kluci mu chtěli říct něco veselého, ale Ahriman je předběhl a pronesl zcela vážně:

„Samozřejmě, že je to reálné, i když komplikované. Pokud dosáhnete nejen finanční svobody, ale také značného stupně duchovního rozvoje, pak si vás zaručeně všimnou. Vždyť členové této skupiny se pravidelně obměňují. Staří odcházejí ze života, noví přicházejí na jejich místa. Je to přirozený proces.“

„A jak je najdeme?“ znovu položil svoji naivní otázku Ruslan.

Ahriman se zasmál.

„Pokud dosáhnete toho, co jsem řekl, pak vás vyhledají oni sami a věřte mi, že vaše osobnost nezůstane bez povšimnutí.“

„Ále, kdo by nás mohl potřebovat?“ zasmál se Žeňa. „Tento Olymp není pro nás.“

„A právě v tom vězí vaše hlavní překážka,“ s potěšením konstatoval Ahriman. „To je právě to, o čem jsme si povídali na začátku našeho rozhovoru. Bohatý chce být ve svých snech každý, ale nic pro to udělat nechce. Předem se vzdáváte vítězství, a to ještě předtím, než

začnete bojovat. Vědomě se tak odsuzujete k prohře. Jednoduše jste ve svém životě neviděli skutečné příklady toho, jak se lidé z té největší spodiny dostali až na samotný vrchol. Já jsem to viděl a nejednou. Tito lidé začínali od toho nejjednoduššího, ale zároveň nejdůležitějšího – uvěřili sami v sebe a přinutili své podvědomí, aby se orientovalo tím správným směrem. Dnes jste byli nadšení z Vitalije Jakovleviče a jeho umění. I když jsou jeho možnosti jen na elementární úrovni, už jste si je zařadili do kategorie nedosažitelného. Ale já vám říkám, změňte své myšlení, neponižujte svou osobnost, osvobodte ji od jakýchkoli omezení. Věřte sami sobě! A vaše sny se stanou skutečností!

Vždyť v podstatě existuje jen jedna univerzální síla, která je označována různě – vševědění, příroda, Bůh, tvůrčí Rozum, ale ve skutečnosti je to všechno právě síla podvědomí. Kdo usměrňuje myšlenky potřebným směrem, ten získává výsledek, který si přeje. To se týká všech lidí na Zemi, nezávisle na barvě kůže, původu a tak dále. Tento princip funguje stejně jak u ateistů, tak i u věřících. Protože to nejdůležitější je samotná lidská víra. Chápete? Ne to, v co věříte, ale jakou silou v to věříte. Protože celý váš život je jen důsledkem vašich přesvědčení. Ježíš neřikal lidem zbytečně, aby měli víru. Vzpomeňte si na to, co je řečeno v Evangelium podle Marka, kapitola 11, verš 23: „Nebo amen pravím vám, že kdož by kdokoli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, staneť se jemu tak, což by koli řekl. Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a staneť se vám.“

„Podvědomí v sobě ukrývá sílu, která může pohnout světem.“ To řekl otec americké psychologie William James. Jedna stará tajná pravda říká: „Jak uvnitř, tak i navenek, jak nahoře, tak i dole.“ To je zákon. Tuto větu si vykládali podle svého všichni: Zarathustra, Lao-c', Buddha, Mojžíš, Ježíš. V Bibli je psáno, že každému člo-

věku se dostane podle jeho víry. Ale víra je něco úplně jiného než mysl. Je to určitý stav, který přijímá vědomí jako příkaz a ten pak předává do podvědomí, aby jej provedlo.“

Ahriman udělal krátkou pauzu a pak řekl:

„Takže Vitalij Jakovlevič aktivoval sílu svého podvědomí, ale jednak jen jeho mizivou část a jednak postupoval naslepo a intuitivně.“

„Prý mizivou část!“ šokovaně prohlásil Andrej. „A jak to bude vypadat, když jej zapojíme naplno?“

„To si ani nedovedete představit!“ spokojeně pronesl Ahriman. „Tak teda dobře. Podělím se s vámi o některé příklady ze života těch, kteří na základě mých rad mohli vědomě aktivovat síly svého podvědomí a zcela změnit svůj život.“

Ahriman se na chvíli zamyslel a pak pronesl:

„Povyprávím vám příběh o jednom mém známém knězi. Když jsem se s ním seznámil, byl to nemocný, životem unavený člověk. Měl svoji farnost, ale prakticky nikdo ho nenavštěvoval. Dá se to celkem dobře pochopit. Kdo by chtěl chodit do oprýskaného kostela, který měl být už dávno celý opravený, a navíc ještě ke knězi, který je často nemocný a někdy dokonce kvůli špatnému zdraví nemůže odsloužit ani celou mši? Tento kněz byl přitom velice zajímavý člověk. Měl v sobě něco,“ Ahriman zlehka zdůraznil poslední slovo, jako by vzpomínal, „nějakou nepopsatelně přitažlivou jiskru“. Když jsme si spolu povídali od srdce, začal mi vyprávět, jak je v jeho životě všechno špatné: do farnosti lidé nechodí, příspěvky nedostává, zdi kostela jsou stále v horším a horším stavu a peníze na jejich opravu nemá. Zdraví má mizerné. Už udělal všechno pro to, aby si ho dal dohromady. Ale ani doktoři, ani svěcená voda, ani modlitby – nic z toho mu nepomohlo. Takže cítil hlubokou depresi, stav bezvýchodnosti.

Samozřejmě, jak mu mohl někdo pomoci, když celý jeho problém vlastně nebyl v jeho těle, které se snažil

lěčit, ale v jeho duši! Jaký užitek mu mohla přinést svěcená voda, když nevěřil její léčivé síle! Vždyť léčba pomocí svěcené vody není založena na samotné vodě, ale výhradně na víře člověka, tedy na reakci jeho podvědomí. Je to jen a jen léčivá síla podvědomí, která zotavuje organismus. Voda je jen hezký argument k tomu, aby člověk přesvědčil své podvědomí a uvěřil v to, že se vyléčí. Nic víc. Jak mu mohly pomoci jeho modlitby, když byly ve své podstatě abstraktní a nikam nesměřovaly? Kněz svůj život trávil ve strachu a tápání. Dokonce i čtení Bible v něm vyvolávalo hluboký smutek. Kde by se v jeho duši měla vzít harmonie? Vždyť psychika a fyziologie jdou ruku v ruce, vyvažují se a nesmí si protirečit!

Začalo mi ho být líto. Rozhodl jsem se tomuto člověku vysvětlit, že všechny jeho problémy nemají vnější příčinu, nýbrž vnitřní. Naučil jsem ho, jak se má správně modlit. Modlit se přesně a konkrétně, využívat nevyčerpatelnou sílu svého podvědomí, odhalovat v sobě podivuhodné nadpřirozené léčivé schopnosti. Podrobně jsem mu tedy popsal, že nejdřív, před pronesením modlitby, se musí naladit a připravit. K tomu je nutné, aby se ve své mysli obracel na své tělo, dosáhl celkového uvolnění organismu a uklidnil svou psychiku. Zhruba tak, jako se vy dostáváte do stavu meditace. A když si navodí takový stav polospánku, musí opakovat modlitbu, kterou jsem mu řekl: ‚Bůh milostivý a dokonalý se zjevuje v mém těle. Mé podvědomí se naplňuje Jeho mocnou silou. Stvořil mě podle obrazu svého a k podobě své. Dal mi moc nad tělem a duchem mým. Vytvořil tento svět pro mě. Všechno v tomto světě patří mně. Jsem Pánem svého života. Bohatství, zdraví, úspěch naplňují můj život. Moje podvědomí mě vytváří znovu, v souladu s obrazem, který stvořil Bůh.‘

Řekl jsem mu, že tuto modlitbu musí odříkávat dvanáctkrát denně a opakovat ji také dvanáctkrát. Nejen, že jsem mu předal modlitbu, vysvětlil jsem mu také podstatu mechanismu jejího fungování. Když budete tato

slova vytrvale opakovat dvanáctkrát denně, váš mozek, který je orgánem vědomého analytického rozumu, přijímá tuto modlitbu jako pravidlo nebo příkaz. A jen co ho rozum přijme, je tento myšlenkový příkaz předán do sluneční pleteně, který se také jinak označuje jako ‚mozek podvědomí‘.“

„Ano, Sensei nám vyprávěl o sluneční pleteni,“ živě pronesl Andrej. „Copak je opravdu mozkiem podvědomí?“

„Bezesporu. Překvapuje mě, že vám to Sensei nevyvětlil. Právě sluneční pleteně je mozkiem podvědomí. Víc než to, v ní se vaše myšlenky a obrazy aktivují a materializují do událostí vašeho života... Ale vrátíme se k našemu knězi. Po tom, co jsem mu všechno vysvětlil, se rozhodně a houževnatě pustil do modlení. Doslova za několik dní pocítil značnou úlevu a už za měsíc – a to potvrdila i lékařská prohlídka – se mu zdraví znatelně zlepšilo a následně i zcela obnovilo. Víc než to, kněz stále vytrvale opakoval tuto modlitbu a podle mé rady sám sebe přesvědčoval o tom, že je výborný řečník. A co myslíte? Síla změn jeho podvědomí na sebe nenechala čekat. Jeho finanční situace se prudce zlepšila. Farnost ožila a brzy ji navštěvovalo tolik lidí, že zdi kostela nemohly pojmout všechny ty, kteří chtěli poslouchat kázání tohoto kněze. Dostával slušné milodary, díky nimž se podařilo opravit nemovitosti farnosti. Kněz začal přijímat pozvání do různých měst a zemí. Rychle se stal oblíbeným a slavným. K dnešnímu dni už se svými přednáškami objel skoro půl světa, pobýval v mnoha hlavních městech, seznámil se se skvělými lidmi. Napsal knihy na téma fenomén podvědomí a spoustu lidí naučil tu metodiku, kterou jsem mu předal. A to je právě ta síla podvědomí! Jak se říká v Bibli, v Evangelii podle Matouše, kapitola 21, verš 22: ‚A všechno, zač byste kohokoli prosili na modlitbě, věřice, vezmete.‘ Protože bylo řečeno, že každý dostane podle své víry. A vidíte, co s lidmi udělá síla podvědomí! Kdyby se ji tento kněz

nenaučil ovládat, tak by zemřel a nikdo by ho v tomto životě nepotřeboval.“

„Jeho osud by byl velice smutný,“ poznamenal Stas.

„Ano. Ale takto se mohl znovu postavit na nohy a stal se z něj opravdový člověk,“ opět zdůraznil Ahriman. „Udělal toho pro ostatní velmi mnoho, objel se svými přednáškami svět a přednesl je obrovskému počtu lidí. Tak to vypadá, když se člověk pustí do poznávání sama sebe.“

„Jo, pokud se Žeňa pustí do poznávání sebe sama, asi bude pak muset žít v jeskyni,“ zažertoval Stas.

„A to jako proč?“ nepochopil ho Žeňa.

„Jak proč?“ záłudně se usmál chlapec. „Uvidíš celou svou podstatu a bude tě to táhnout do tvých rodných končin. Jen si představ, jakého neandertálce objevíš v hloubce svého podvědomí!“

„No jo. Ať jsou rodné končiny, jaké chtějí, ale jsou moje! Můj neandertálec je třeba z jeskyně, ale je to člověk. Ale ty s tím tvým primátem budeš muset celý život lézt po stromech a loupat banány!“

„Primátem?!“ zasmál se Stas, obrátil se k Ahrimanovi a dodal: „Toho si nevěšmejte. Je to chytrý kluk, jen jeho psychika vykazuje určité klinické zvláštnosti...“

Všichni se rozesmáli, a když vtipkování skončilo, znovu jsme se vrátili k tématu rozhovoru.

„Takže naše víra určuje směr podvědomí,“ udělal si závěr Viktor. „A pokud bude víra abstraktní, tak nám podvědomí bude vytvářet iluze?“

„Přesně tak,“ kývnul Ahriman.

„Ale kněz přece jen nezačínal svůj život od nuly,“ pronesl Volodfa svým hlubokým hlasem. „Už měl svou farnost. Takže tento člověk jen neměl pevné zdraví a nebyl schopný dostatečně pracovat, aby si uspořádal svůj život.“

„Dobře,“ pronesl Ahriman. „Můžu se s vámi podělit i o jiný příklad ze života, který jsem zažil během mého „vzdělávání“ lidí. Člověk, který nebyl nikdo a nic, vyslechl

mé rady, začal od nuly, získal pomocí síly svého podvědomí obrovský majetek a dosáhl vysoké pozice ve společnosti.“

Všichni se zájmem ztichli. Ahriman začal pomalu vyprávět.

„Jednou jsem se procházel v parku a všiml jsem si jednoho bezdomovce. Podle zevnějšku jsem hádal, že mu je asi padesát. Špinavý, neupravený, v roztrhaném oblečení. Sotva vlekl své vyzáblé tělo, když sbíral láhve. Začal jsem si s ním povídat a překvapilo mě, když jsem zjistil, že je mu teprve čtyřicet jedna. Přestože byl jeho životní příběh celkem banální – rodina, přátelé, práce, alkoholismus a následkem toho pak ulice a bezvýchodnost – přesto jsem se rozhodl, že mu pomůžu. Vyzval jsem ho, aby byl ke mně upřímný, a on mi řekl, že se celý svůj život něčeho bál. Nejdřív to byly obavy, že zůstane bez práce, bez peněz, potom obavy, jak uživí rodinu. Bál se konfliktů s nadřízenými, bál se, že ho propustí, vyhodí na ulici. Aby se nějak těchto obav zbavil, začal vyhledávat alkohol. Napil se poprvé a cítil úlevu a uvolnění, obavy jej na chvíli opustily. Když se napil podruhé, potřetí, cítil se jako hrdina. A tak našel zálibení v alkoholu. To, že dočasně zapomínal na své problémy, vůbec neznamenal, že by zmizely. Nakonec pochopil, že je závislý na alkoholu. A problémů jen přibývalo. Jeden konflikt vyvolával jiný a všechno se zhroutilo jako domeček z karet. A výsledek? Stalo se to, čeho se v životě nejvíce bál. Byl bez práce, bez domova, na ulici.

Všimněte si, že je to klasický příklad, který ukazuje fenomén podvědomí. Dominující myšlenka v člověku, podpořená emocemi, nabývá na síle. Právě ta síla je také příkazem k podvědomí. A podvědomí, jak je známo, nerozumí vtipům. Pečlivě a efektivně plní to, čemu věří a o čem jej ujišťuje samotný člověk. Proto vás neustále upozorňuji na to, že musíte nejenže pronášet modlitbu, o které jsem vám řekl, ve stavu meditace, ale zároveň mějte radost z toho, že jste už dostali to, co jste

chtěli. Tento pocit radosti dává sílu, příkaz do podvědomí, které jej také plní. Ale většina lidí dělá všechno přesně naopak, rok od roku v sobě pěstují větší a větší dominanci té nejsilnější emoce – strachu. A tím se jejich život stává nesnesitelným. Bývalý život tohoto muže byl typickým příkladem chyby, které se dopouští spousta lidí. Jeho obavy, které si sám vypěstoval ve svých myšlenkách a podpořil vlastními emocemi, se uskutečnily.“

„Takže vlastně dával prostřednictvím svých obav příkazy do podvědomí, že zůstane bez práce, bez peněz, na ulici, a proto se to také tak stalo?“ chtěl si to upřesnit Andrej.

„Ano,“ odpověděl Ahriman. „Přičemž podvědomí našlo ten nejefektivnější způsob, jak rychle realizovat daný příkaz. Když tento muž docela rychle spadl do závislosti na alkoholu, ztratil práci, všichni příbuzní od něj dali ruce pryč a výsledkem bylo, že se ve svých 39 letech ocitl na ulici bez střechy nad hlavou a bez jakýchkoli prostředků na živobytí. Dva roky se potloukal po parcích a ulicích, sbíral láhve a přežíval z mizerných almužen. Kdybych ho tehdy nepotkal, už by dávno nebyl naživu, ani by se nedozvěděl, že skutečná příčina smutných událostí jeho života vězí jen v něm samotném. Lépe řečeno, v jeho myšlenkách.“

Když se mi svěřil, rozhodl jsem se, že mu pomůžu, a začal jsem mu odhalovat pravé příčiny, které ho dovedly do takového stavu. Radil jsem mu, jak se z této situace dostat. Řekl jsem mu, jaká síla ho dovedla až do krajní bída, a naučil jsem ho tuto sílu kontrolovat a ovládat, správně ji usměrňovat. Vyložil jsem mu prostou pravdu a on ji skutečně přijal za svou... Ale na druhou stranu,“ zasmál se Ahriman, „co měl taky dělat, vždyť to byla jeho jediná šance. A on ji využil. Uběhlo devět let. Výsledkem je, že tento muž sedí v čele velkého koncernu. Je jedním z mých nejlepších pomocníků. Sám se dokázal zvednout z toho nejhlubšího dna, z té největší špíny. Ani si nedovedete představit, jakou ra-

dost mám z toho, když vidím, jak se během různých setkání známí politikové, a dokonce i prezidenti, předhánějí, aby mu potřásli rukou. Považují to za velkou čest.“ Ahriman se zasmál a zamyšleně pronesl: „Kdyby jen věděli, že ještě před devíti lety by mu nikdo z kolemjdoucích ruku nepodal, maximálně by mu opovrživě hodili drobák...“

„No jasně,“ řekl závistivě Ruslan, „vy jste mu přece pomohl, naučil, co bylo třeba, dal peníze.“

„Mýlíte se, mladý muži,“ odpověděl Ahriman. „Žádné peníze jsem mu nedal. Po našem rozhovoru v parku jsem ho pak potkal až za šest let, když už byl v čele koncernu. A on sám chtěl být součástí mého týmu. Já jsem ho samozřejmě k sobě vzal. Byl jsem rád, že mé úsilí nebylo zbytečné.“

„Tak to je něco!“ ohromeně vyhrkl Žeňa. „Za šest let se z bezdomovce stal ředitel koncernu?!“

„Nic zvláštního na tom není. Možnosti podvědomí jsou neomezené,“ pronesl Ahriman. „Všechno záleží jen na vás, na tom, nakolik v to uvěříte a jakou sílu vložíte do dosažení svého přání.“

„A jak tedy... bez peněz?“ nechápavě pokrčil rameny Viktor.

„Dal jsem mu mnohem víc, než znamenají všechny peníze na světě! Odhalil jsem mu tajemství podvědomí. Dal jsem mu ty nejcennější znalosti o tom, jak podvědomí funguje. On to pochopil a proniknul do toho, co jsem mu řekl, začal jednat podle toho. A peníze k němu přišly samy. Vždyť co to jsou peníze? Je to jen energie, kterou musíte přitáhnout. Peníze nemůžete nenávidět, opovrhovat jimi. Peníze musíte milovat. Svěho kapitálu si musíte vážit, stejně jako sebe samotného.“

„A co jste mu to řekl, pokud to není tajemství?“ zeptal se Voloďa.

„Pro vás to tajemství není,“ odpověděl Ahriman. „Povyprávěl jsem mu o tom, jak musíme správně přesvědčit své podvědomí, jak mu musíme dokázat, že to, čeho

chcete dosáhnout je tím nejdůležitějším cílem ve vašem životě, vašim hlavním příkazem, k jehož splnění je třeba využít ty nejmocnější rezervy podvědomí.“

„To je všechno?!“ podivil se Ruslan.

„A co musíme udělat pro to, aby začalo naše podvědomí pracovat?“ přerušil Ruslana Košťá.

„Především musíte změnit návyky svého myšlení, protože jsou jen zdrojem vašeho tápání, neopodstatněných obav, chybné víry, jejichž důsledkem je váš život. Takže za prvé, jak už jsem vám řekl, vymažte si z mysli takové výroky jako ‚já nemůžu‘, ‚je to beznadějně‘, ‚nic se mi nepodaří‘, ‚nevím, co mám dělat‘, ‚každým dnem je mi hůř a hůř‘. A tak dál. Odstraňte si ze své mysli všechno to destruktivní a negativní, co vám může překážet v dosažení vytyčeného cíle. Vysvětlím vám ještě jednou, proč je to tak důležité. Podvědomí je nastaveno tak, že pokud jsou v něm například dvě myšlenky – dobrá a špatná, ve které stejně věříte, pak podvědomí zrealizuje tu špatnou, tedy vaše pochyby, vaše obavy. Protože, ještě jednou opakuji, strach je velmi mocný pocit a myšlenkový příkaz bude tedy stabilnější. Vždyť do něj nevědomky vkládáte velké úsilí, vaši víru a tyto negativní pocity budou následně ve vašem myšlení převládat. Proto, kdo se čeho v životě bojí, to se mu nakonec také stane. Pokud se bojíte nemoci, stáří, chudoby, prostě čehokoli, každá vaše obava je jen příkazem, který dáváte vašemu podvědomí. Proto se nejdřív musíte zbavit svých obav.“

„Ale jak?“ zeptal se Ruslan.

„Jednoduše v ně přestaňte věřit a bát se jich. Přesvědčte sami sebe, že se na vaše obavy můžete vykašlat, že máte určitý cíl a absolutně nikdo vám nemůže zabránit v tom, abyste toho dosáhli.“

„To se lehce řekne ‚presvědčit sami sebe‘,“ řekl Ruslan. „Mluvím, přesvědčuju se, ale stejně se mi to pořád nedaří.“

„Tak bys měl radši mlčet a nic nedělat,“ s úšklebkem mu poradil Žeňa.

Stas nechtěl propásnout svou příležitost a také Žeňu popíchnul.

„No jo, tobě se to lehce řekne. Ve tvém naprostém vakuu neulpívá ani prach. A mně celý den myšlenky v hlavě poletují jako roj včel.“

Žeňa se mu chystal něco odpovědět, když se ozval Ahriman:

„Víte, v čem je to kouzlo? Při setkání s jakoukoli překážkou – od obav ve vědomí až po vnější okolnosti – se většina lidí považuje za bezmocné. Může se jednat třeba o snížení výplaty nebo různé srážky, propuštění z práce. Strašně se toho bojí a výsledek se samozřejmě dříve či později dostaví. Protože podvědomí plní jejich příkaz. Takže místo bohatství a štěstí se naladí na bídu a zničení své kariéry. I když se dokonce člověk rozhodne, že změní sám sebe, stejně nepůjde pevně a důsledně za svým rozhodnutím. To je ta chyba, které se dopouští spousta lidí! Den dva se člověk zabývá sebezdokonalováním, dokud nadšení nevyprchá. Pak vidí, že se mu nic nedaří. A říká si: ‚Všechno je to jenom hloupost!‘ Začíná tedy ospravedlňovat svou lenost, lituje sám sebe a druhým závidí. Ale přitom by se měl vytrvale věnovat sám sobě každý den, jít přímo za svým cílem, jako tank. K tomu je nutné jen to, abyste změnili svůj názor na sebe, abyste uvěřili ve své síly.“

„Já bych si uvěřil hrozně rád,“ vpadnul do rozhovoru Ruslan. „Ale vždyť je vedle mě vždycky někdo, kdo je mnohem lepší a úspěšnější.“

„Dobře. Vezmeme si například sport. V každém sportu můžete najít mistry. Ten, kdo trénuje, dobře ví, že vysokých cílů nedosáhne tím, že bude závidět mistroví. Musí pracovat na sobě v potu tváře každý den. Narozdíl od sportu se v životě od kvality vašeho tréninku odvíjí to, jestli se stanete svobodným člověkem, nebo budete celý život součástí stáda otroků. Pokud se chcete stát bohatými, nikdy nikomu nic nezávidíte. To vás totiž odsuzuje k chudobě, dává vzniknout myšlenkám a následně vysílá

přímý příkaz do podvědomí, že jste neúspěšní ve srovnání s tímto člověkem, oběť nespravedlnosti a utlačovaný otrok. Věřte, že takoví také budete, pokud se nenaučíte měnit závist na vlastní radost, že i vy už všechno máte.“

„Jak ,už‘, pokud ve skutečnosti nic takového nemám?“ zmateně promluvil Viktor.

„A právě v tom je to tajemství, klíč k víře a realizaci síly vašeho podvědomí. Pokud máte úplně stejný dům, jaký má i soused, copak mu budete závidět? Ne. Vždyť už to máte! Když si představíte, že to, co si přejete, se opravdu stalo, materializujete tím své přání skrze podvědomí, dáváte mu tedy potvrzující, nekompromisní příkaz k realizaci tohoto přání. Ale pokud si říkáte, že ,byste to chtěli mít‘, pak se tento příkaz překládá do jazyka podvědomí jako ,snít o tom‘. Podvědomí vás také bude utěšovat jen sny o tom, co si přejete.

Proto ,chtěl bych‘ a ,už mám‘ jsou dva zcela odlišné příkazy do podvědomí. Chtěli byste například mít auto, které se vám líbí. Tak si o něm sněte, vždyť jak se říká, chtít nic nestojí. Takže dáváte příkaz do podvědomí, aby vám celou dobu rýsovalo toto přání ve vašich snech. Nebo příkazujete podvědomí: ,Mám toto auto!‘ a reálně si představujete, že sedíte za volantem tohoto krasavce, vidíte jej v salonu, víte, že je vaše. Buďte si jistí, že podvědomí už najde způsob, jak realizovat váš příkaz. Ve vašem životě neustále dochází k okolnostem, jejichž důsledkem je to, že se dané auto stane vašim vlastnictvím.“

„A co když, řekněme, Stas a já budeme chtít to samé auto. Jak to pak bude vypadat?“ zeptal se Žeňa.

„Nebojte se, v tom případě bude každý z vás jezdit tím samým autem. Podvědomí má obrovskou sílu. Když je to nutné, může rozdvojit nebo dokonce roztrojit svět. A každý z vás bude jezdit v této rozvrstvené realitě svým autem.“

„Takže k tomu, abychom se stali bohatými, si musíme jen stále opakovat a přesvědčovat se o tom, že už bohatí jsme?“ s nedůvěřivým úsměvem pronesl Košta.

„Vůbec ne. Když si budete jako papoušci tvrdit ‚jsem bohatý, jsem bohatý‘, ale nebudete tomuto výroku věřit, a naopak budete považovat svůj nuzný život za svou jedinou realitu, pak si tuto větu můžete opakovat třeba celé roky a výsledku se nedočkáte. Jak už jsem řekl, podvědomí nechápe vaše nálady a vnitřní rozpory. Pro něj je vaše myšlenka jen příkazem, který musí vyplnit. Myšlenka musí být naplněna silou a síla vírou, že se to všechno vyplní.“

„No, promiňte, ale jak můžu uvěřit tomu, že jsem bohatý, když ani nevím, jak se bohatým můžu stát?“ řekl Viktor.

„Takové tvrzení je mimochodem chybou mnoha lidí... To, jak dosáhnout bohatství, je druhořadé. To je úkol pro vaše podvědomí. A to si samo najde řešení. Vy mu jenom dáváte přesný příkaz a jste si stoprocentně jistí, že váš příkaz bude vyplněn tím nejrychlejším a nejoptimálnějším způsobem. Podvědomí je třeba jen vojákem, ale je mnohem chytřejší než jeho generál, tím mám na mysli vědomí. A buďte si jistí, že využívá všechny možnosti k tomu, aby vyplnilo příkaz. Pokud budete svým vědomím neustále korigovat stanovený úkol a pokaždé znovu diktovat jak to musí udělat, pak mu velmi ztížíte práci a ve výsledku se mu to nikdy nepodaří.“

„Stejně nechápu jak to může provést,“ zamýšleně pronesl Viktor.

„Různě. Udělá všechno pro to, aby vytvořilo potřebné podmínky. Můžete například nečekaně vyhrát velké peníze v loterii, v kartách, najít kufřík s penězi, něco zdědit. Nebo dostanete nějaký skvělý nápad, který velmi výhodně zpeněžíte.“

„A kdo můj nápad koupí?“ zasmál se Viktor. „V obchodě jsou tím nejdůležitějším peníze.“

„Ale neříkej,“ Ahriman si dal na čas a teď už se obracel ke všem, když pronesl: „V podnikání jsou tím nejcennějším a nejdůležitějším nové nápady a informace. Peníze jsou výsledkem fungování nápadů a informací.“

Mimochodem ten muž, o kterém jsem vám vyprávěl, začal svůj prudký růst nápadem. Nejdřív každý den po několik měsíců usilovně opakoval meditační modlitbu, kterou jsem mu předal. Znění modlitby bylo následující: „Jsem svobodný člověk. Jsem bohatý, silný, mocný. Mé vůli se podřizují lidé i okolnosti. Mé nápady jsou dokonalé. Realizují se a každým dnem mi přinášejí obrovský finanční zisk. Nebeský Otče, děkuji Ti za můj úspěch, štěstí, můj blahobyt a materiální prosperitu.“ A co myslíte? Za několik měsíců se dostavily první výsledky. A pak události následovaly tak rychle za sebou, že muž zbohatl jako nějakým kouzlem. To nejdůležitější, milí přátelé, je to, abyste nebránili práci podvědomí svými příkazy. Buďte si jistí, že vás nakonec podvědomí přivede na potřebné místo a postaví vám do cesty potřebné lidi. Udělá tedy všechno nezbytné k tomu, aby do detailů realizovalo váš příkaz. V podstatě můžeme říct, že každá událost ve vašem životě není náhodná. Tato událost se rodí a uzrává v nás samotných a podvědomí jen hledá příčiny a důvod k jejímu zhmotnění v realitě.“

Ahriman se na chvíli odmlčel a pak znovu pronesl:

„Takže, milí přátelé, ať to vezmeme z jakékoli strany, za vším stojí víra. Lidé, kteří získali znalosti, je prakticky nevyužívají, protože se jim nechce. Jsou líní. No a jednoduše nevěří. I když každý člověk má šanci a spoustu možností, které se mu doslova válejí pod nohama. Každý se ve svých představách vidí jako bohatý, jak bez problémů uspokojuje všechny své rozmary a potřeby. To nejsou sny, přátelé. To je práce podvědomí. Ukazuje vám, kým se ve skutečnosti můžete stát. Ale lidé tomu nerozumějí. Hýčkají se a hýčkají ve svých snech a potom znovu dávají podvědomí příkazy, že to pro ně nikdy nebude dostupné.“

„A jak rychle ze mě dokáže udělat podvědomí boháče, když si budu opakovat tyto věty?“ pořád se nemohl uklidnit Ruslan.

„Všechno opět záleží na vaší víře. Pokud v to někdo opravdu upřímně a pevně uvěří, dá do tohoto tvrzení veškerou svou sílu, tím mám na mysli víru, u toho to zafunguje rychleji. Každý to má jinak. Samozřejmě si nemůžete myslet, že se stanete bohatými už za týden. Za týden si své myšlenky ještě nedovedete ani srovnat...“

Když Ahriman mluvil, okolní příroda se stále více ponořovala do tmy přicházející noci. Díky tomu se naše pozornost nerozptylovala a my jsme se mohli soustředit výhradně na Ahrimanova slova. Přemýšleli jsme o tom, co nám řekl.

„Síla podvědomí je skutečně mocná,“ zněl Ahrimánův hlas ze tmy. „Právě ta je nositelem vašich geniálních nápadů a plánů. Co myslíte, proč například Goethe pochopil věčné pravdy, které zůstaly pro většinu jeho současníků skrytým tajemstvím? Protože se mu podařilo odhalit sílu jeho podvědomí. Nebo proč si například Mozart podmanil svět svou hudbou? Jen a jen díky jeho novátorskému, nezávislému myšlení, které probudilo skryté síly jeho podvědomí a přinutilo jeho mozek, aby se naladil na tuto notu. To samé můžeme prohlásit o stovkách těch nejtalentovanějších lidí světa: o významných vědcích, sochařích, umělcích, hercích, diplomatech, bankéřích, celosvětově známých vůdcích tohoto nebo jiného období. Tak například Stalin se z malého zlodějčka vypracoval na Generalissima, začal vládnout milionům lidí. Stejně jako se například váš Chruščov dostal z práce kovodělníka do Generálního sekretariátu Sovětského svazu. Bonaparte se z obyčejného, úplně neznámého vojáčka proměnil na velkého Napoleona, jehož jméno zná celý svět. A Hitler? Ten nebyl vůbec nikým, byl chudý, počítal každou korunu. A kdo se z něj stal! Chápu, že je pro svět negativní postavou, fašista, ale na tom nezáleží. Využil sílu svého podvědomí jakožto nástroj k dosažení svých přání. A stal se Führerem! Všichni tito lidé dosáhli slávy, úcty a vysokého postavení právě díky tomu, že uvěřili v sebe a využili

Fragment kresby Anastasie Novych
Ahriman

sílu svého podvědomí, které pomohlo vzniknout jejich geniálním myšlenkám... Takže, přátelé, pokud budete usínat s vírou, že zcela změníte svůj život k lepšímu a probouzet se s tímto přesvědčením, pak se to dříve či později stane. Pamatujte, že vaše skutečné bohatství je podvědomí, které na základě vašeho příkazu vytváří jakoukoli myšlenku a potřebnou okolnost. Právě podvědomí je vaší klenotnicí! O tom se dokonce říká v evangeliu podle Matouše. Vzpomeňte si na slova o vašem pravém pokladu: ‚kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.‘ Tak toho využijte! Využijte sílu podvědomí, která je vám dána shůry!“

Podle reakcí, které se ozývaly po Ahrimanově proslovu, se dalo soudit, že byli všichni nadšení. I mně se po těchto slovech jaksi zvedla nálada a začala jsem toužit po tom, abych se pustila do práce se svým podvědomím a naučila se ovládat jeho sílu a změnila tak svůj život k lepšímu. I když je pravda, že mě příklady takových lidí celkem zneklidňovaly. Kromě toho jsem úplně nechápala, co ještě ‚lepšího‘ bych si mohla přát. I tak se v mém životě vyvíjelo všechno dobře, dokonce by se dalo říct, že výborně.

„Ale abyste zapojili sílu svého podvědomí tak, jak to udělali velcí lidé, musíte aspoň vědět, na co máte velký talent a o co máte zájem,“ pronesl Kosta. „A pak je rozvíjet. Jak jsem tedy pochopil, můžeme se stát bohatými v jakékoli profesi.“

„Přesně tak,“ potvrdil Ahriman. „Víc než to, řeknu vám ještě něco. Vezměme si například medicínu. Zním spoustu lékařů, o kterých se dá říct, že co do odbornosti nejsou o nic lepší než jejich kolegové. Ale věří v sebe a znají svou cenu. Proto nedřou jako jejich kolegové jedenáct měsíců v roce a neživoří s nicotnou výplatou. Upravili svůj život a přesvědčili klienty o svých přednostech ve srovnání s jinými odborníky a teď pracují pouhých pět měsíců v roce a dostávají víc než milion dolarů za rok. Všechno to díky jejich výjimečně vysoké-

mu hodnocení sama sebe. Takže, přátelé, v jakémkoli povolání, i když třeba budete výborným odborníkem, bez sebedůvěry se nedostanete dál, než vám dovolí sebevědomější lidé.“

„A jak zjistíme, co nám nejvíc vyhovuje?“ znovu se zeptal Košťá. „Jak se nezmýlím ve výběru povolání? Jak nejlíp zrealizuji své schopnosti, abych dosáhnul vytyčeného cíle a bohatství?“

„Nejlepší odpovědi, kterou vám můžu dát, bude jeden příklad. Stala se mi taková zajímavá příhoda. Jednou jsem potkal mladého chlapce. Pocházel z chudé rodiny z maloměsta, jak se říká – bez peněz, možností a kontaktů. Ale velmi si přál stát se slavným a bohatým, i když, jak sami chápete, neměl žádnou reálnou perspektivu. A co hůř – nevěděl ani, stejně jako vy, na co má talent a kam by se měl obrátit, aby v životě dosáhl svého snu. Odhalil jsem mu tajemství podvědomí a řekl mu, že každý den musí neustále opakovat tuto magickou formuli: ‚Genialita mého podvědomí mě dělá dokonalým. Odhaluje mi pravé předurčení v životě a dělá ze mě šťastného, úspěšného a bohatého člověka.‘ To nejdůležitější na tomto procesu je, abyste plně důvěřovali svému podvědomí. Nedělejte si starosti, podvědomí vás samo provede životem tak, jak je třeba. Nebraňte mu a nestavte překážky průběhu těch událostí, které tvoří vaše podvědomí, jinak ztratíte ty nejcennější roky a ničeho nedosáhnete. Takže v podstatě nemusíte nic dělat, všechno se zařídí samo. Vy musíte jen věřit.

To samé jsem řekl i tomu chlapci. A co myslíte? Začal pečlivě a zodpovědně pronášet touto modlitbu. A jeho podvědomí našlo tu nejkratší a nejúčinnější cestu ke zbohatnutí. Chlapec se celkem rychle stal známým hercem, i když si nikdy nepomyslel, že má talent právě na to. Teď je jedním z nejbohatších lidí, zná ho celý svět, za své role dostal několik Oskarů a co je nejzajímavější, jeho materiální blahobyť neustále roste

a zvyšuje se. Takže pokud si v životě stanovíte konkrétní cíl, nepřekávejte podvědomí svojí logikou v jeho realizaci.“

„Ano,“ trpce pronesla Taťána, „realizovat se v životě je pro muže mnohem lehčí než pro ženu.“

„Mýlíte se,“ laskavě odpověděl Ahriman. „Všichni lidé, nezávisle na pohlaví, rase, národnosti a bydlišti, mají šanci odhalit mocnou sílu svého podvědomí. Speciálně pro vás uvedu ještě jeden příklad. Jednou, když jsem cestoval, jsem zajel do servisu, abych si umyl auto a vyměnil olej. Mezitím, co se v servisu starali o moje auto, seděl jsem v čekárně a díval se na televizi. Slečna z personálu mi přinesla kávu. Všiml jsem si, že její pohled vyhaslý, nepřírozený, jako by nežila, ale jen dožívala. Tak jsem se s ní dal do řeči a začal jsem se jí vyptávat na její problémy. Její životní příběh byl celkem banální, takový, který zažívá spousta lidí. Pocházela z obyčejné rodiny, ve které neměli moc peněz. Kvůli tomu nemohla pokračovat ve vzdělávání. S obtížemi dostala dokonce i tuto špatně placenou práci. Měla sice velké ambice a spoustu přání, ale reálný způsob, jak se dostat ze své bídy a následně splnit svá přání, viděla jen v jednom – co nejlépe se vdát, porodit svému muži hodně dětí a upevnit tak své materiální postavení. Ale poté, co jsem jí řekl o tajemství podvědomí, se její život podstatně změnil. Nejenže upřímně uvěřila mým slovům, ale změnila také svůj způsob myšlení a nasměrovala všechny své síly na dosažení konečného výsledku. A co myslíte? Dnes je úspěšnou političkou. A její vliv poroste každým dnem, dosáhne velkých úspěchů. A to všechno proto, že zná tajemství podvědomí a aktivně využívá jeho sílu! V blízké budoucnosti o ní začne mluvit celý svět a stane se jedním z nejmávanějších politiků... Takže všechno je ve vašich rukou, přesněji řečeno v hlavě.“

„A dá se nějak využít podvědomí k rozvoji nadpřirozených schopností?“ zajímalo zase Andreje.

„Přátelé, právě podvědomí představuje vaše nadpřirozené schopnosti, které zkrátka jen nevyužíváte. Překvapuje mě, že vám o tom Sensej nevyprávěl.“

„Proč by nevyprávěl?“ řekl Volod'a ve snaze bránit Senseie. „Vyprávěl a ukazoval nám toho hodně.“

Ahriman se zasmál.

„Bezesporu hodně, ale vůbec ne všechno. Pokud by vám řekl o tomto zlatém klíči k podvědomí, který probouzí nadpřirozené schopnosti v člověku, pak byste asi nešli takovou dálku, abyste se podívali na tamtoho senzibila. Celé zástupy by běžely za vámi, a to ze všech konců světa.“

„A co je tím klíčem k podvědomí?“ zeptal se zaujatě Viktor.

„No, to je skutečně zlatá formule. Odhaluje takovou sílu podvědomí, s jejíž pomocí v sobě nejen odhalíte nadpřirozené možnosti, ale budete také moci ovlivňovat lidi, události a okolnosti. Dá vám obrovskou moc. Díky síle, kterou vám odhalí, můžete vyléčit člověka ze smrtelné nemoci nebo jej zabít jedinou myšlenkou, můžete z něj vytvořit svobodnou osobnost bez jakýchkoli obav nebo z něj udělat doživotního otroka, můžete vytvářet a realizovat velké myšlenky nebo zničit celá velkoměsta...“

„Celá velkoměsta?!“ překvapeně pronesl Ruslan. „A to jak? Atomovým výbuchem?“

„Proč tak složitě?“ zasmál se Ahriman. „Jde to udělat i snadněji a efektivněji. Lidská myšlenka je schopná ovlivňovat přírodní procesy. Ten, kdo ovládá toto tajemství, je schopný silou mysli způsobit zemětřesení, tsunami, větrné smrště a jiné přírodní jevy. Možná vám to zní jako z jiného světa, ale je to zcela reálné...“

Jen co Ahriman pronesl tato slova, hned jsem si zřetelně vybavila včerejší události, kdy jediná kapka z moře pod vlivem Senseiových myšlenek vyvolala velice silnou bouři a pak stejně nečekaně uklidnila rozbouřenou přírodu. Když jsem si vzpomněla na obrovskou černou vlnu, s obavami jsem se úkosem podívala směrem

k moři. Bála jsem se, že se znovu objeví na měsíčním obzoru. Vlna tam samozřejmě nebyla, ale pocit strachu se nezmenšil, spíš naopak. S každým Ahrimanovým slovem se jen zesiloval a narůstal.

Na včerejší události jsem si zřejmě nevzpomněla jen já, ale i moji kamarádi.

„Je jasné, že můžeme myšlenkami působit na nějakou menší plochu, vyvolat bouřku lokálního významu,“ začal přemítat Andrej a důležitě dodal: „O tom už nikdo z přítomných nepochybuje. Ale že by se dala ničit celá velkoměsta?! Vždyť tam bydlí tolik lidí. A co pud sebezáchovy? Jejich podvědomí musí přece taky nevědomky čelit této katastrofě.“

„A to je právě ono, nevědomky čelit,“ jízlivě zdůraznil Ahriman. „Taková nesystematičnost nepřinese citelný výsledek, protože během katastrofy se každý člověk snaží, stejně jako jakékoli jiné zvíře, zachránit hlavně sám sebe. A ten, kdo vědomě použije tuto formuli, je schopen probudit mnohem větší sílu než celá skupina, která se zachraňuje od živlů. A proto je zlatá formule zlatá.“

„A jaký je mechanismus působení této formule?“ zájmalo Volodu.

„Prostřednictvím určitého zvuku dochází k transformování myšlenky skrze ezoosmózu do reality,“ vážně odpověděl Ahriman.

„Prostřednictvím určitého zvuku?“ zeptal se Stas znovu.

„Ano, prostřednictvím toho jak znějí určitá slova,“ upřesnil Ahriman.

„Chcete říct, že pouhým zněním určitých slov můžeme zničit celé velkoměsto?“ nedůvěřivě pronesl Ruslan.

„Mladý muži,“ pronesl trochu povýšeně Ahriman, „prostřednictvím vyřčené myšlenky vznikl vesmír, a to včetně vás. Tím myslím prarodiče toho Velkého třesku, který byl počátkem všeho. A ke zničení nějakého velkoměsta ani nemusíte použít zlatou formuli. K tomu stačí

jen jedna z obyčejných formulí velkých Archóntů. Například tato – IED SUEM SULAM.“

Ahriman pronesl slova takovým silným, zvučným hlasem, že mi přeběhl mráz po zádech a navíc jakoby mnou projela jakási těžká vlna nepochopitelného nepokoje a rozrušení, která jen zesílila můj vnitřní strach.

„To je všechno?!“ s údivem pronesl Ruslan a hned se snažil nahlas zopakovat tuto větu po Ahrimanovi.

Ale znělo to celkem nesrozumitelně a kostrbatě, takže se Ahriman spolu s námi dobrácky rozesmál.

„I když se to naučíte správně vyslovovat, nic vám to nedá. Protože do zvuku musíte vložit sílu myšlenky a nejen tu.“

„Jak tomu máme rozumět?“ nechápal Ruslan.

„K tomu, aby tato věta začala fungovat, musíte soustředit vaši mysl a konkrétně vizualizovat probíhající proces přímo uvnitř vás, dát tedy vzniknout situaci na úrovni mikrokosmu. Chcete například vytvořit v oceánu uragán a poslat ho na určité velkoměsto. K tomu si musíte představit zeměpisnou polohu místa, ve kterém se rodí váš uragán. Vezměme si například Atlantický oceán. Prostřednictvím vnitřního zraku si musíte přesně představit, jak v daných souřadnicích vzniká lehký větrík, jak se zesiluje, točí se do spirály. Jak se tento vír rozrůstá. Jak se uragán začíná hýbat směrem, řekněme, k Mexickému zálivu a cestou nabírá na síle a zvyšuje rychlost. A jak se celá tato síla blíží ke břehu, vrhá se na určité velkoměsto, třeba například na New Orleans. A vy musíte důkladně vidět vnitřním zrakem, co konkrétně ničí. Zničí například přehradu, nějaké továrny, zatopí město, převrhne automobily, strhne reklamní štíty, vyvolá požár a tak dále. Musíte si tedy představit reálnou polohu a reálné škody, které způsobí váš uragán.“

„To je teda něco!“ vykřiknul užaslý Ruslan. „Tolik toho musíme vědět! Já neznám pořádně ani polohu svého rodného města, a to už nemluvím o nějakém Orleansu, který leží bůhví kde.“

„A co jste chtěli?“ rozesmál se Ahriman. „Vždyť usilujete o to, abyste disponovali důležitými znalostmi. A k tomu musíte mít aspoň základní návyky a znalosti. Bez nich se vám nic nepodaří. Všechno vyžaduje pečlivou přípravu... Samozřejmě můžete také postupovat jinak. Pokud nemáte dostatečné znalosti zeměpisu a polohy konkrétních velkoměst, můžete začít něčím menším. Takže si budete počínat ještě jednodušeji. Nemusíte vyvolávat hned uragán, ale třeba na určitém území zemětřesení. A není ani nutné, abyste ho provedli tady a teď, můžete ho naprogramovat na určité datum.“

„Jak?“ podivil se Ruslan.

„Velmi jednoduše. Určete si v myšlenkách nějaké datum, například 12. července 1993. Vyberte si místo, řekněme třeba Japonsko, západní pobřeží Hokkaidó. A sílu samotného zemětřesení, dejme tomu 8 stupňů na Richterově stupnici. Vnitřně si vizualizujte událost a vyslovte formuli Archóntů.“

Ahriman znovu se silou v hlase zopakoval tuto formuli. Poté, co ji pronesl, se mi udělalo velice zle. Nejdřív jsem cítila jakési divoké napětí v orgánech a pak se objevila taková protivná vlna, jako by mnou něco zevnitř silně zatřásl. To ve mně vyvolalo velkou paniku a zvířecí strach, jako by k tomuto zemětřesení už došlo. Ne někde v Japonsku, ale přímo tady a teď, na tomto pobřeží. Tento nepochopitelný stav jsem prožívala chvíli, možná jen nějakých pár vteřin. Ale mně se zdálo, že trval celou věčnost. Rozhovor Ahrimana s kluky, který pak následoval, mě trochu odpoutal od nepříjemných pocitů, které jsem zažila.

„A to je všechno. Jak vidíte, je to velice jednoduché,“ pronesl klidným hlasem Ahriman.

„Nějak jsem tomu nerozuměl. Na čí stupnici máme zadávat sílu zemětřesení?“ zkoumavě se zeptal Ruslan.

Ahriman udělal pauzu, ztěžka vzdychnul a potom jízlivě vysvětlil:

„Na Richterově stupnici. Je to seismická stupnice, založená na zhodnocení energie seismických vln, které při zemětřesení vznikají. A Charles Richter byl americký seismolog,“ a s úsměvem dodal: „člověk, který navrhl tuto stupnici v roce 1935.“

„Ahá,“ protáhl Ruslan.

„Mimochodem,“ pokračoval Ahriman, „pokud nevíte, jaká je ve skutečnosti síla těchto ukazatelů, můžete si prostě představit sílu samotného zemětřesení a následné důsledky ničení.“

„Chápu,“ důležitě řekl chlapec a pronesl na svoji omluvu: „Když Američané něco vymyslí, tak se to nedá ani pořádně vyslovit.“

Viktor zřejmě nechtěl, aby se Ahriman zabýval prázdnými řečmi Ruslana a zeptal se:

„A když si všechny tyto události skutečně vnitřně představíme, pak se opravdu stanou?“

„Určitě,“ ujistil ho Ahriman. „Vždyť vy si nevytváříte jen vnitřní vizualizace, ale také sestavujete pod vlivem myšlenky určitý program. Takže dáváte vzniknout reálné situaci ve vnitřním mikrokosmu a potom ji prostřednictvím určitého zvuku převádíte do většího makrokosmu prostřednictvím ezoosmózy. Přitom je důležité, aby byla během tohoto procesu vytváření zachována emocionální neutralita, abyste se tedy zbavili veškerých emocí. Nesmíte cítit ani lítost, ani nenávisť k předmětu působení, v daném případě mám na mysli obyvatele tohoto místa. Musíte tedy vnímat všechno, co se děje, neutrálně. Jinak se nic nepodaří. Protože emoce mohou přitáhnout i další síly, které způsobí, že se vám nepodaří to, co jste chtěli. K tomu, abyste se to naučili, je potřeba určitý čas, vaše přání a neustálý trénink.“

„To je úplná přírodní zbraň!“ prohlásil Voloda. „Je hrozné, když si pomyslím, že to začnou používat všichni, kterým se zachce.“

„Ničivá zbraň,“ souhlasil s ním Viktor.

„Tou nejhorší a nejničivější zbraní je samotný člověk,“ odpověděl jim s úsměškem Ahriman. „Ale naštěstí o tom nemá ani poněti.“

Chvilí jsme šli mlčky. Ticho porušil Stas.

„Tak si říkám, že když je obyčejná zvuková formule schopna způsobit takové věci, jaké jsou pak možnosti té zlaté?“

„Ó,“ vychutnával si situaci Ahriman. „Její možnosti jsou obrovské. Pro člověka, který má k dispozici formuli tohoto zvuku, prakticky není nic nemožného. Vezměte si například svatého Agapita...“

„Agapita?“ vzchopili se kluci. „Sensei nám o něm zrovna včera vyprávěl.“

„Ano? A říkal vám, že Agapit také používal tuto zlatou formuli?“ zajímalo Ahrimana.

„Agapit znal tuto formuli?!“ užasli jsme.

„Aby ne! To víte, že ji znal?! Vždyť v něm přebýval sám Duch Svatý. Agapit používal tuto formuli nejen za svého života, ale také ve svém slavném poselství, které tu zanechal po své biologické smrti. Právě pomocí dané formule bylo na pergamenu zaznamenáno posmrtné odpuštění. A síla, která byla do pergamenu vložena, je aktivní dodnes, uzdravuje každého, kdo se nachází v dosahu jejího působení. A teď si představte, jaké možnosti se otevírají člověku, který ovládá tuto formuli.“

„Sensei nám samozřejmě vyprávěl, že Agapit byl Bódhisattva ze Šambaly a udělal toho pro lidi mnoho dobrého,“ pronesl Viktor.

„Udělal pro lidi mnoho dobrého?!“ přerušil ho Ahriman a tvrdě pronesl, jako by byl státní zástupce u soudu, „Dal lidem mnohem víc, než si zaslouží! Znovu přinesl do lidského světa Grál, tuto nejvyšší moc, moc nad mocí...“

Chtěl ještě něco říct, ale najednou starší kluci, kteří nevěnovali pozornost jeho ostré intonaci, skoro sborově zvolali:

„Grál?!“

Ahriman se při této sborové otázce probral a zeptal se už přirozeným hlasem se zájmem:

„Copak vám o tom Sensei nevyprávěl?“

„Ne,“ svorně odpověděli kluci.

Ahriman se zasmál a vyhýbavě odpověděl:

„Takže ještě není ten správný čas.“

A protože se Ahriman tajemně odmlčel u toho nejzajímavějšího bodu, kluci ho zasypali různými otázkami.

„Grál je osoba nebo věc?“ ptal se Ruslan.

„Copak má Grál opravdu moc nad moci?“ překvapeně pronesl Voloda.

„Grál přinesl přímo Agapit? Odkud? Ze Šambaly? Ano?“ vytrvale se vyptával Viktor. „A co to vlastně je?“

„A co je to ta zlatá formule? To jsou nějaká slova?“ zajímalo Stase.

„A vy nám ji můžete předat?“ připojil se k němu Žeňa.

„Je to pro nás důležité!“ rychle dodal jeho kamarád, zřejmě vycítil Ahrimanovu nerozhodnost.

„Přátelé, já vám samozřejmě můžu sdělit zlatou formuli a říct o Grálu,“ neochotně oznámil Ahriman, „ale nejdřív se naučte používat aspoň základní sílu podvědomí. Měli byste vědět, že vy jste pány ve svém těle a ve svém životě. Nejste nesvobodní ani závislí na moci jiných lidí a okolností. Naučte se řídit své podvědomí, vyžadovat od něj, aby přesně plnilo všechna vaše přání a příkazy. A až tehdy, kdy se to naučíte, vás s radostí zasvětim do největších tajemství... Jinak vám ani zlatá formule nic nedá. Pro obyčejného člověka je to jen spojení hlásek, nic víc. Je to stejné, jako bychom dali neandertálci auto, na které se bude dívat jako na jeden velký blýskavý kámen. Skutečně ocení sílu a přednosti tohoto automobilu jen ten, kdo jej umí řídit.“

Kluci ztichli. Najednou Stas položil nečekanou otázku:

„To je zajímavé, a Sai Baba také používá tuto zlatou formuli?“

„Jistě,“ pronesl Ahriman, jako by nám sděloval úplně samozřejmou věc. „A nejen on, ale také mnozí z těch,

kteří dosáhli značných výšek v duchovním růstu. Takže, přátelé, přinuťte své podvědomí, aby pracovalo pro vás, a budete překvapeni, jak se váš život změní. Prostě jen odhodte všechny hloupé sny a jděte přímo za svým cílem.“

Mezitím v dálce, směrem k moři, vzplanulo hotové „souhvězdí“ pestrých různobarevných plamínek. Jejich obrysy se podobaly starým snovým korábům, měly velké, propnuté plachty. Vypadaly jako lodě, které bloudily v temnotách času. Prakticky všichni si všimli tohoto zvláštního jevu, hádali jsme, co by to mohlo být. Dohady kluků byly různé, některé hraničily až s mysteriозností. Ale Ahriman hned rozptýlil veškeré iluze naší fantazie. Ukázalo se, že to bylo jen obyčejné osvětlení na jeho jachtě, které speciálně napodobovalo starobylý vzhled. Když z našeho myšlení Ahriman vyhnal vykonstruovanou mystiku, začal nám povídat, jaké úsilí ho stálo, aby našel odborníka, který by vytvořil takovou živou podobu jachty. A opravdu, v temnotě sametové noci jachta nesvítala jen jako loď z daleké minulosti. Když jste zaostřili pohled, její rysy se slévaly do velké hvězdy, která nám ukazovala cestu k táboru. Ahriman navrhnul, abychom zahruli z naší plánované cesty a prošli se podél pobřeží. To jsme také udělali. Odsud jachta vypadala ještě krásněji. Ahriman k tomu poznamenal:

„Podívejte se na jachtu. Odsud vypadá jako velká, nedosažitelná hvězda, jasně svítí někde v dálce, na horizontu. Ale je opravdu nedosažitelná? Vždyť každý krok vás k ní neúprosně přibližuje. A vy nepochybujete o tom, že dříve či později dosáhnete cíle, že tento cíl je zcela reálný a skutečný. Stejně jako v podnikání. A podnikání jsou právě tyto vaše kroky. Bohatství je tato jachta, ke které určitě přijdete. Je jen nutné, abyste vyvinuli úsilí a směle se vydali na cestu. Neodkládejte to na zítra nebo pozítří, protože to bude stejné, jako když budete stát na místě. Udělejte to teď a tady. Čím dříve se vydáte

na cestu, tím rychleji dosáhnete vytouženého cíle. Je to všechno jednoduché.“

„Opravdu je všechno jednoduché,“ pomyslela jsem si. „Musíme jen začít a pak už všechno půjde jako ze setrvačnosti. Přece se nezastavíme v půlce cesty? Jinak by nám vznikla jakási slátanina, zmatek. Od penzionů jsme se už hodně vzdálili a k jachtě se ještě našlapeme.“ Jachta odsud vypadala opravdu velice lákavě. Ale přece jen byla cesta po rozmočeném písku mnohem těžší než po zpevněné cestě na výběžku.

„Pamatujte si, přátelé,“ kázal nám Ahriman, „v tomto světě se cení jenom síla, protože tento svět byl vytvořen na jejím principu. Aby z vás byli šikovní lidé, potřebujete sílu, a to jak fyzickou, tak i duchovní. To, že se v nejbližší době svět vmžiku přemění a stane se z něj planeta všeobecného štěstí, o tom si nemůžete ani nechat zdát. Rozhlédněte se kolem sebe a objektivně zhodnoťte svůj život. Vždyť pro takové bláhové snění nenajdete vůbec žádné předpoklady. A nemusíme chodit daleko, podívejte se na své rodiny, ve kterých žijete, na rodiny vašich přátel. Vždyť dokonce i v nich se každý snaží manipulovat jiným členem rodiny, podtrhnout vlastní důležitost, uspokojit svůj egoizmus. Podívejte se na kolektiv, který vás obklopuje v práci, při studiu. Všichni jsou rozdělení na skupinky pomlouvačů, neustále si vyjasňují vztahy mezi sebou, kdo má pravdu, kdo je vinen a kdo je přece jen chytřejší a silnější. Podívejme se na to ve větším měřítku, například v celostátním. Kvůli získání moci jsou lidé ochotni jít přes mrtvoly, jen aby dosáhli svého cíle,“ pokračoval poučně Ahriman. „Proč myslíte, že potřebují tuto moc? Aby vyhověli potřebám národa?! Ale kdepak! Snaží se výhradně kvůli sobě, pro uspokojení svého velikášství a pro zvětšení svých majetků. Výborně chápou, že sami jsou pouze loutkami v ruce mocných tohoto světa, proto nevynechají žádnou příležitost, aby si mohli nahrabat co nejvíce. Mnohdy je obyčejní lidé vychvalují za humánnost a lidumilnost. Ve skutečnosti jsou

to stejní lidé jako každý jiný, nejsou o nic lepší. Rozdíl mezi vámi a jimi je pouze v tom, že oni jsou prohnanější, průbojnější a víc si věří. Je od nich zbytečně očekávat dobré skutky a pomoc. Dělají to pouze tehdy, když je to pro ně výhodné. A to takovým způsobem, že je házejí lidem jako kost hladovému psu, kterému tečou sliny při pohledu na „štědrého pána“. Ve své podstatě, kdo vás potřebuje i s těmi vašimi naivními sny? Nikdo. Dokud se sami nestanete silnými, nikdo vám nepomůže. Proto máte jen jednu možnost – naučte se chytře manipulovat lidmi. Jinak budou ostatní lidé manipulovat vámi.“

„Ale jak můžu manipulovat lidmi, když to neumím?“ zeptal se udiveně Andrej.

„To se vám jenom zdá, že to neumíte. Vzpomeňte si třeba na různé pletichy, které vymýšlíte a používáte, abyste něco získali. Dovolujete, aby se váš velký kombinátor projevil jen u drobných záležitostí, mezi kamarády a příbuznými. Ale lidé, kteří dosáhli značného úspěchu v životě, umožnili svému vnitřnímu Affixu, aby se široce projevil i navenek. A v tom je právě ten rozdíl. Musíme se naučit hrát v životě své hry. A nejen hrát, ale i vyhrávat. Ani si nedovedete představit, jak velký Affix žije ve skutečnosti uvnitř každého z nás.“

„Affix?“ zeptal se Viktor. „A co to je?“

„Affix je z latinského affixus, tedy připevněný. Je to naše součást. Je to naše vlastní vnitřní ‚Já‘, které je schopné modifikovat význam naší podstaty, změnit ji, přidat jí novou vlastnost. Je pravda, že dnes je toto slovo používáno v jiném významu, ale to není důležité. Takže, přátelé, každý má šanci dosáhnout vrcholu v jakékoli činnosti, ať je to politika nebo obchod.“

Rozhovor opět přerušila dlouhá pauza, jako by nám Ahriman dával příležitost k tomu, abychom pochopili všechno, co jsme slyšeli.

„A jak máme co nejjednodušeji začít podnikat?“ zeptal se znenadání Viktor.

Ahriman odpověděl s určitým výsměchem v hlase:

„Jednoduše, když nemáte nápady a ani prostředky, ale chcete pracovat na svém podvědomí, můžete udělat následující věc. Najděte si zaměstnání ve zprostředkovatelské firmě, která se zabývá koupí a prodejem. To, na jaké pozici budete pracovat, není důležité – klidně jako údržbář nebo řidič. Ale využijte racionálně každou minutu v práci. Pronikněte do podstaty procesů, které v ní probíhají. Ptejte se, zajímejte se, poslouchajte, pozorujte, jak funguje tato firma, kdo jsou její dodavatelé, kdo kupuje výrobky. A když si ujasníte schéma fungování, otevřete si svoji vlastní firmu. Pokud nemáte prostředky, půjčíte si je, vezměte si úvěr v bance, nebo se domluvíte s firmou, která bude nakupovat vaše zboží ve velkém. A pak to udělejte následovně. Berte stejné výrobky u dodavatelů té firmy, ve které jste pracovali, ale o něco draž. V čem je kouzlo? Firma od nich například kupovala zboží za jeden dolar, ale prodávala ho za 1,5 dolaru, vydělala na tom 50 centů. Vy nakoupíte od jejich dodavatelů za vyšší cenu, za 1,1 dolaru, a prodáváte zákazníkům levněji, například za 1,4 dolaru. Na každém zboží vyděláte 30 centů, ale zároveň zaujmete firmu dodavatele a firmu zákazníka a ti s vámi pak budou chtít spolupracovat. Bude pro ně totiž výhodné pracovat právě s vámi. Takže jednoduše převezmete podnikání vašich bývalých zaměstnavatelů a sami se stanete pány situace.

„No ale to přece nejde! Vždyť to není správné,“ pronesl svým hlubokým hlasem Voloďa. „Oni nám dají práci a my je zradíme jakoby nic?“

„O čem to mluvíte, Voloďo? To je obchod, ne armáda. V podnikání je tento proces přirozený, protože v něm platí stejná pravidla jako v džungli – přežívá ten mazanější a chytřejší,“ řekl Ahriman. „Jak se říká, není to nic osobního, je to jen obchod.“

„Ano, musíme mistrně zvládat převtělení, abychom posunuli naši záležitost dál,“ s úšklebkem poznamenal Viktor.

„Musíme umět jednat s lidmi, abychom tohle všechno rozběhli?!“ nevsímal si Viktorových slov Žeňa.

„Samozřejmě. Musíte se stát mistrem komunikace. Vědět, jak jednat s různými osobnostmi, vědět, jak k nim přistupovat. Navenek být společenský a příjemný. Měli byste vyzařovat upřímnost, tedy vypadat, že jste otevření a přímí při jednání s lidmi. Ale v žádném případě nesdělujte všechno a neodhalujte své plány. Musíte barvitě popsat jen tu část hry, kterou uznáte za vhodnou. Předložte jim navíc všechno tak, jako by to byl konečný důsledek vašich plánů a úmyslů. Víc než to, musíte být pro své partnery nepředvídatelní. Pokud se budete rozhodovat předvídatelně, tak je vyprovokujete k tomu, aby vás podvedli. Takže když budou vaše kroky předem lehce čitelné, bude zároveň výhodné, aby si s vámi lidé zahrávali.

Ale když jste nepředvídatelní, máte možnost hrát svoji hru. I při obchodním jednání je tato vlastnost dobrým podnětem pro to, aby vaši protivníci udělali ústupek ve váš prospěch. Druhá strana si totiž do poslední minuty nemůže být jistá tím, pro jaký konkrétní postup se rozhodnete. Pokud pro ni bude smlouva výhodná, pak bude mít tendenci dělat značné kompromisy. A kromě toho, s pověstí nepředvídatelného ‚žraloka‘ ve vodách obchodu překazíte plány mazaných obchodníků a ti už nebudou pletichařit proti vám.“

„K tomu musíme mít celkem velké sebevědomí,“ ozval se zamyšlený Viktor.

„Samozřejmě, bez toho se nestanete těmi pravými podnikateli. Ve všech svých krocích buďte sebevědomí. Už jsem vám to nejednou zdůrazňoval. Braňte svůj názor, buďte věrní svým zásadám. A nedovolte, aby se vám do hlavy vloudily myšlenky na to, že v něčem nemáte pravdu. Protože když s někým budete jednat a sami si uvnitř nebudete jistí tím, co říkáte, pak váš partner bude na úrovni podvědomí cítit vaše pochyby a začne vám nedůvěřovat. Musíte jednoduše vytrvale a umíněně

trvat na své pozici. Musíte přinutit člověka, aby uvěřil vaší pravdě. Pokud vám dokazuje, že je tato barva bílá, pak ho přinutíte, aby ji viděl jako šedou. Přesvědčte ho. A pokud potkáte důstojného protivníka, který zná tuto psychologickou metodu nátlaku, a bude si stát za svým stejně jako vy, pak se společně s ním zasmějte a řekněte: „Nechme to být.“

„Ano,“ řekl Ruslan. „Být věrný zásadám není těžké. Ale jak máme přímo ovlivňovat lidi?“

„Je to všechno jednoduché. Abyste ovlivňovali lidi, musíte znát jejich slabiny. K tomu, abyste člověka řídili, se musíte snažit uspokojovat jeho psychologické potřeby. Zabrnkat alespoň na dvě jeho hlavní struny, které se na první pohled zdají být stejné: mánií velikášství – to, když jej chválíte vy, a mánií vlastní významnosti – to, když se chváří on a vy jej nadšeně obdivujete (nevadí, že ztratíte pár minut, dostanete ale to, co jste chtěli). Tyto struny mají všichni natažené, jedni víc a druzí míň.

A pokud se z vás stanou dobří hudebníci, pak můžete ovládat i jiné struny nástroje s názvem ‚člověk‘, takové, jako je zaujetí materializmem, tvůrčí svoboda, bezpečí, láska, zvědavost, úspěch, sebeúcta a mnoho jiných. Důležité je, abyste nejen brnkali na tyto struny a hráli člověku na nervy, ale abyste také zahráli takovou podmanivou melodii, která by člověka nadchla, a s velkou radostí by začal plnit vaše příkazy. Právě tehdy skutečně dosáhnete maximálního výsledku v práci. Čím efektivněji budou pracovat vaši spolupracovníci, tím víc vyděláte. Na to musíte neustále pamatovat!“

„A jak určíme, jaké vlastnosti v lidech převažují?“ zajímalo Viktora.

„Jednoduše. Musíte se jen naučit naslouchat člověku, tomu, co říká, čemu věnuje pozornost, jaké problémy se snaží vyřešit a následně, jaké psychologické potřeby se chce v daném momentu uspokojit. Když na to budete pamatovat, bez problémů se stanete dirigentem symfonie jeho života a budete moci přesměrovat uspo-

kojení jeho psychologických potřeb na vaši záležitost... Dá se říct, že jsou všichni lidé stejní," dál vysvětloval Ahriman. „A abychom přinutili jak individua, tak i davy něco udělat, musíme v podstatě použít buď metodu cukru nebo biče, anebo obojí postupně. Díky charakteru lidské psychiky jej můžeme přinutit pracovat nebo naopak práci odmítnout, jen když z toho bude chtít získat uspokojení nebo se vyhnout emocionální nebo fyzické bolesti. Lépe řečeno, ani ne tak bolesti, jako spíš strachu z ní. Takže jestli se vám nedaří osvojit si metodu ‚cukru‘, bez rozmýšlení používejte ‚bič‘. Jinou volbu nemáte. Jinak budete celý svůj život ohýbat záda před cizím bičem a krmit se cizími ‚kostkami cukru‘.“

„Jak to myslíte s tím bičem? Máme snad někoho bít?“ zeptal se rozpačitě Ruslan.

„Využití fyzické síly je krajní opatření. A vlastně ani není tolik účinné ve srovnání s psychologickou bolestí, strachem a nátlakem,“ zdůraznil Ahriman a pokračoval: „Pokud pro vás pracuje určitý počet lidí, musíte využívat zásady ‚rozděl a panuj‘, a to tak, aby se vás všichni báli a vážili si vás. Musíte znát vše, k čemu dochází uvnitř kolektivu, myšlenky, přání, snahy lidí, a chytře s nimi manipulovat. Musíte vědět o všech řečech, skandálech, vztazích mezi zaměstnanci. Prostě držet prst na tepu celého zaměstnaneckého kolektivu. Pokud jste se dozvěděli o tom, že vás někdo pomlouvá a prezentuje v negativním světle, bez rozmýšlení ho vyhoďte. Dobře placené místo nebývá dlouho prázdné. Zájemci se vždycky najdou. A pro ostatní to bude názorná ukáзка. Musíte vytvořit takovou atmosféru, aby se s vámi všichni přátelili a nepřátelsky se chovali k ostatním. Pak budete mít určitě o všem přehled. Vždyť vám všichni ve své podstatě budou z vděčnosti donášet na ostatní, budou se snažit vypadat, že jsou nepostradatelní a bez nich by upadla prestiž vaší firmy. V opačném případě, pokud se podřízení semknou dohromady, bude následovat nevyhnutelný výsledek: budou vás každý den okrádat, flákat

se v práci, parazitovat na vás. A nejdůležitější je to, že o tom nebudete vůbec vědět, budete se jen divit, proč se vaší firmě daří stále hůř a hůř i při všech vašich investicích.“

„To ale není pravda,“ zabručel Voloda. „Pokud je kolektiv semknutý a dobrý, tak k tomu naopak nedojde.“

„To z vás mluví voják,“ odpověděl mu Ahriman. „Obchod je úplně jiná oblast mezilidských vztahů, kde se hlavní cíle neřídí morálními zásadami, ale množstvím vydělaných peněz. Uvedu vám jednoduchý příklad. Dejme tomu, že jste si otevřeli stánek na trhu. Najali jste dva tři prodavače. Pokud od samého začátku nebudete vystupovat jako tvrdý vedoucí, pak se proti vám spiknou, domluví se za vašimi zády a budou se obohacovat na váš účet. Jeden bude obchodovat, za ostatní hlídat, dva seženou zboží a budou potajmu prodávat své výrobky ve vašem stánku. A všichni tři vám budou vykládat pohádky o tom, že vaše zboží se kdoví proč špatně prodává. A oni sami budou bohatnout, vysmívat se vám za vašimi zády a vám zbudou jenom výdaje, poplatky za nájem, daně a navíc jim z vlastní kapsy budete platit za jejich práci. Ale pokud od prvního dne mezi zaměstnanci nastolíte takovou atmosféru, že každý z podřízených uvidí v tom druhém konkurenci, budou vám chtít rychle ohlásit chyby druhých a vy budete vědět o všem, co se děje. A následně se to projeví na vašich příjmech.“

„Ale nás od dětství učili, abychom se v kolektivu chovali přátelsky,“ sarkasticky poznamenal Žeňa.

„Ano,“ usklíbnul se Ahriman. „Dělali z vás přece proletariát pro státní podniky, a nikoli soukromé vlastníky. Ve státních podnicích se proletariát spojuje a společně svorně balamutí stát,“ zasmál se Ahriman a obrátil se teď už přímo k Žeňovi. „Jen se podívejte kolem sebe. Krade se všechno a všude! Když někdo ukradne v práci šroubek, tak co. Nikdo si toho ve státním podniku ani nevšimne. A teď si představte, že je to tvůj podnik, řekněme autoservis. Investovali jste spoustu peněz na

to, aby se všechno rozjelo. A váš zaměstnanec, kterému platíte náležitou výplatu, ukradl šroubek z vašeho servisu. Je to sice jenom šroubek, ale ten přece také stojí nějaké peníze. Řekněme 5-10 centů. Jsou to peníze, ale z vaší kapsy! A pokud si každý zaměstnanec vezme jeden šroubek, už to dohromady dělá celý dolar. Váš dolar! Když váš zaměstnanec ukradl šroubek, je to stejné, jako by vám vlezl do kapsy, vytáhl peněženku a vzal si z ní peníze. Vaše peníze!“

„A sakra!“ zlostně se pohoršoval Žeňa, když se vžil do situace, kterou nastínil Ahriman.

„Správně, protože to všechno je vaše,“ znovu se zasmál Ahriman. „A nic podobného se ve vašem podniku nesmí dít, jinak přijdete na mizinu. Takže v soukromé sféře tato varianta ‚přátelské krádeže‘ neprojde. Soukromníci, tedy vy, jsou nuceni promýšlet své kroky, vést si evidenci o každém drobáku. V opačném případě se mezi zaměstnanci jistě najde člověk, který hbitě spočítá tyto drobné za vás. A samozřejmě to nebude ve váš prospěch. Když pracujete s lidmi, musíte na ně přísně dohlížet, aby mezi zaměstnanci vládla odpovídající atmosféra tvrdé konkurence. A je jedno, jestli pro vás pracují tři lidé nebo pět tisíc. To nehraje žádnou roli. Buď budete pány svého podniku, nebo se z vás stane loutka a všichni, komu se zachce, si o vás budou celý život utírat nohy... V obchodě platí jistá nevyřčená pravidla. Pokud se jimi nebudete řídit, pohltní vás silnější. Pamatujte si, přátelé, v obchodě nemůžete nikomu důvěřovat...“

„I když je mým partnerem vlastní bratr?“ podivil se Viktor.

„I když je vaším partnerem vlastní bratr,“ potvrdil Ahriman. „Toho hlídejte především, stejně jako toho nejposlednějšího zlodějíčka ve svém podniku. Jen tehdy můžete předejít úderům do zad, protože s opravdovým přátelstvím se v obchodě neseťkáte. Určitě jste o tom slyšeli spoustu povídaček, vy si ale pamatujte, že o všem rozhodují peníze. A váš nejlepší přítel bude prv-

ní, kdo vás zradí. Ten o vás totiž všechno ví. Bude vás tváří v tvář vychvalovat a za zády bude kout pikle z obyčejné závisti, že jste úspěšnější než on. Přítel v obchodě je ten nejhorší nepřítel, protože ví o všech omylech vaší firmy a zná slabá místa. Proto byste v obchodě neměli mít blízké přátele a nikdo by o vás a vašich záležitostech neměl vědět. Pamatujte, přátelé, čím méně o vás bude někdo vědět, tím lépe budete spát.“

„Copak je v obchodě všechno tak vážné?“ podivil se Andrej.

„V této realitě bohužel lidskému rozumu vládnou peníze. Pokud se stanete úspěšnými obchodníky, pak se mimo jiné v plné míře dozvíte, co to je lidská závist. A budou vám závidět všichni, od příbuzných až po úplně neznámé lidi. Každý z nich si bude myslet, že mu něco dlužíte. Do očí vám budou slibovat lásku, zapřísahávat se, že si vás neskonale váží, ale přitom vás budou strašně nenávidět za to, že jste chytřejší a svobodnější než oni.“

„Ale proč?“ divil se Košta, zřejmě už si sám sebe představoval v roli velkého byznysmena.

„Protože vy svou pozici v první řadě zdůrazňujete jejich neúspěch a nemajetnost... Ale nemusíte se toho bát. Já bych vám radil, abyste se na to podívali z druhé strany: je lepší, když druzí závidí vám, než abyste vy záviděli někomu. Chápu, že to neradi slyšíte. Ale, přátelé, to je životní realita a před tou se nikde neschováte. Obchod je jako sport, ve kterém vyhrává hlavní výhru ten, kdo se dostal na vedoucí pozici. Samozřejmě, že mu budou závidět. Ale kdo?! Slaboši a smolaři, kteří jsou líní pracovat sami na sobě, aby dosáhli takových výsledků jako on. Vždyť obchod je vlastně zápas, kde se každý spoléhá jen na své síly a možnosti. Vaším úkolem je vyhrát tento boj jakýmkoli způsobem, jen tehdy se stanete skutečně bohatými. Všechny metody jsou správné. Pokud budete zpochybňovat své postupy, někdo rychle využije váš zmatek a jednoduše vás knokautuje. A vy prohrajete.

Proto nesmíte pochybovat. Obchod je vážná hra. Je to jako boj bez pravidel, kde neexistují prakticky žádné zakázané postupy,“ Ahriman se zasmál. „Ale je pravdou, že vaše možnosti trochu omezují zákony té země, ve které podnikáte. Pokud jste zasadili vašemu partnerovi silnou ránu a on upadl, copak je to vaše vina? Ne. Upadl, protože byl slabý, nechal se praštit, nebyl připravený na boj. Proto jste vyhráli a dostali cenu za nejlepší zápas. A v obchodě jsou hlavní cenou peníze.“

„Řekl jste, že v obchodě nejsou prakticky žádné zakázané postupy,“ poznamenal Stas. „A co potom znamenají všechny ty rozhovory v televizi o čestných podnikatelích?“

„Jde o to, že jsou to jenom rozhovory. A zpravidla v nich vystupují ti, kteří mají do poctivosti daleko. Když se setkáte s realitou, pochopíte, že ve skutečnosti se slovo ‚čestnost‘ jak v obchodě, tak i v politice využívá jen k manipulaci s lidmi.“

„Ale vždyť nás učili, že je správné být čestným,“ nesměle promluvila Taťána.

„Bezesporu správné,“ chytl se toho Ahriman. „Ale čestným k sobě, ke svým životním zásadám, ale vůbec ne ke svému okolí, které většinou jen využívá vaši naivitu a poctivost pro své zisté úmysly. A vůbec, jen se zamyslete nad tím, kdo a jak vás učil pojmu čestnosti? Vštěpovali vám, že vydělávat musíte poctivě, v souladu se svědomím. Tak běžte pracovat jako dělníci do továrny nebo jako uklízeči, zametejte cizí nedopalky a čekejte, dokud vám váš ‚dobrotivý‘ nadřízený nedá vaše ubohé drobáčky. Ale pak nezávidte těm, kteří riskovali své svědomí a stali se bohatšími než vy, protože oni jsou zlodušší, zato vy jste čestní! Ať je vaše rodina vyhládlá, živoří na bramborách a kroupách, zatímco rodina nečestného souseda je už přejedená kaviárem, vy jste ale čestní! Ať vaše děti chodí v obnošených věcech a děti bohatého v novém zahraničním oblečení, vy jste ale čestní. Ať si nečestný člověk upevňuje zdraví v nejlepších klinikách

na světě a vás bude léčit opilý místní doktor, vy jste ale čestní. Potom ale nezávidíte, vždyť jste si sami vybrali život čestného otroka!

Mezi ‚čestnými‘ lidmi panuje názor, že pes rád ohryzává kosti, kterými ho krmí jeho pán. Ale proč? No, protože maso psovi nikdo nedává. Lidé se jím cpou sami a svou chamtivost schovávají za ‚čestné dělení‘. A tak je to i ve společnosti: nečestný pán dostane maso, čestní otroci jen kosti. Ale vždyť každý sní o tom, že si bude žít na úrovni, jíst maso, nejenom kosti. Každý člověk ve svých snech vidí, jak rozhazuje peníze na všechny strany. Ale jak už jsem říkal, zakořeněný stereotyp mu brání ve splnění těchto přání. A teď si dobře rozmyslete, proč vám vnucovali stereotyp, že chudí, ale čestní se mají dobře a bohatí, tedy nečestní, se mají špatně? Odpověď je jednodušší, než byste čekali. Je to jen další manipulace elity, která chce dosáhnout toho, že budou lidé servilní,“ udělal krátkou pauzu a dodal. „Tak kdo je ve skutečnosti čestný? Ten, kdo je osvobozený od jakýchkoli manipulací a žije podle písma, ve kterém se píše, že všechno je pro tebe, člověče, na zemi stvořeno, tak ber a uživej tyto krásy?! Nebo ten otrok, který žije v bídě a neustále se obává o svou budoucnost a přitom závidí bohatým a svobodným? Tak kdo z nich je pravý Člověk?“

Šli jsme a byli ohromeni tímto zjištěním, kterým Ahriman naplňoval naši mysl. Náš obvyklý svět se úplně změnil, jako by se před námi zjevovala obrácená, neprobádaná strana ‚měsíce‘, která byla věčně ukryta ve stínu. A opravdu, dřív jsme si toho nevšimli, zřejmě jsme prostě nevěnovali pozornost těmto drobnostem. Teď se ale ukázalo, že to nejsou drobnosti, ale sugesce. Chvíli jsme šli mlčky, byli jsme šokovaní novinkami, které nám Ahriman sdělil. Ticho porušil Viktor, který se s údivem zeptal:

„Takže pokud je ‚čestnost‘ jenom sugesce, pak v obchodě pro dosažení cíle můžeme použít jakékoli metody, dokonce i podvody?“

„Podívej se na tento jev trochu do hloubky,“ navrhl Ahriman. „Koho podvádějí? Důvěřivé a chamtivé. Důvěřivost je jen projevem celkového důsledku tajných přání člověka, například rychle a lehce zbohatnout na cizí účet, prostě s minimálním úsilím. Podvádějí toho, kdo je zaslepený chamtivostí. A svou roli hraje také vychvalování jeho velké významnosti z úst, jak říkáš, podvodníka. A výsledkem je, že člověk přehodnocuje své intelektuální možnosti. Není kouře bez ohně. Pokud je váš obchodní konkurent hlupák, pak kdo jiný na tom nese vinu, než on sám se svou chamtivostí? Než se pustil do zápasu, měl reálně zhodnotit své možnosti a neměl lézat v oblacích egoistických iluzorních ambicí. Pokud váš obchodní konkurent vsadil všechno, co měl, a prohrál, je to jen jeho vina. Teď jsou jeho peníze, jeho firma a obchod vaší zaslouženou odměnou. Vy jste byli silnější, chytřejší a šikovnější. Vám patří odměna!“

„A co morálka, slušnost?“ zeptal se zamyšleně Voloďa.

„Morálka a slušnost jsou věci velmi hypotetické a relativní. Na tomto světě vám nikdo nedá jednoznačnou definici těchto pojmů, protože každý člověk je bude vykládat ze svého úhlu pohledu, na základě prožité zkušenosti a utvrzení vlastní významnosti na tomto světě. Vezměme si například vojáky. Vy víte lépe než kdokoli jiný, co znamená morálka a slušnost během vojenských akcí, když vypukne boj ne na život, ale na smrt. Jaká může být morálka a slušnost k protivníkovi, který vás má zabít? Vy jste jej přece nepřitáhli za uši do tohoto ringu, kde jde o život. Přihlásil se on sám. A když se už přihlásil, tak dostane to, co si zaslouží. V obchodě je situace stejná. Jen tam nefiguruje s pojmem válka, ale s pojmem konkurence. Jenže mnoho skutečných válek bylo rozpoutáno právě kvůli konkurenci mocných tohoto světa. A všechny ostatní příčiny válek, které pak byly představeny široké veřejnosti, to jsou jen pohádky pro stádo, a slouží k tomu, aby se v něm probudil duch

nacionalismu, aby polichotily velikášství jejich pastýře a současně odpoutaly pozornost od důležitých problémů. Nic víc.“

„Copak lidstvo je stádo?“ namítl Voloda. „Vždyť jsou to lidé.“

„Samozřejmě, jsou to lidé, jenže hloupí lidé. Jsou to otroci, které ti moudří ovládali a budou ovládat. A je jedno, jakou podobu slovo ovládání má. Protože člověk v davu už není samostatnou osobností, je pouze součástí tohoto davu. V davu člověk není schopen myslet samostatně, reálně hodnotit situaci a ‚fakta‘, štědře poskytovaná řečníkem. Protože člověk v davu vidí tisíce dalších lidí, stejných, jako je on sám, a je inspirován touto jednotou, touto obrovskou silou. Skutečně to je obrovská síla, jenže nepatří ani jednotlivci ani nikomu jinému z tohoto lidského davu. Je to síla řečníka! Právě on přetváří tuto sílu a posílá správným směrem, vkládá do paměti každého jednotlivce příslušné modely, které má napodobovat a které jsou pečlivě zaobalené do vznešených slov. Neboli zcela jednoduše využívá mechanismy manipulace s vědomím. Nic víc. Proto, ať už se na to díváš z jakékoli strany, stádo je stádo, které poslušně kráčí za zkušeným pastýřem. Je pravda, že je dnes ovládání stáda nazýváno různými hezkými slovy, ale podstata se nemění. Chápu, chlapi, že slyšet tato slova není zrovna příjemné, jenže je to pravda. A pravda má vždy trpkou pachuť. Jen vám chci otevřít oči, abyste viděli svět takový, jaký ve skutečnosti je.“

Toto je, chlapi, život, kde v podstatě nikdo nikoho nepotřebuje a nikdo nic nedělá nezištně. Podívejte se třeba na to, jak probíhají politické volby, nezáleží na tom, která je to politická strana. Slibují lidem hory doly. A po volbách? Pomocí stáda ovcí a oslů se politik dopraví do svého vlastního ráje a pak před nimi zabouchne bránu. Lidé žijí dál v chudobě stejně jako dříve. O koho má zvolený politik starost v první řadě? No, přece o sebe, o své vlastní příjmy. Pak o svou rodinu. Dál o své příslu-

hovače, aby líbali pánovi ručičky a nezapomněli na jeho ‚dobré skutky‘. O lid samotný se nikdo nestará a starat se nebude. Protože lidi v podstatě nikdo nepotřebuje. Stojí na nohou? Mohou pracovat? Pak je vše v pořádku. Vždyť stejně nemají kam jít, tak si zanáduvají, zabručí a nějak přežijí. Vždyť jsou to jen tažná zvířata, která žijí ve stáji, krmí se zbytky a pracují od rána do večera. Existují jen proto, aby vytvářeli zisk pro elitu a množili se, a tak zajistili pro své pány příliv čerstvé pracovní síly v podobě nových otroků. Chápu, že není příjemné slyšet něco takového. Ale podívejte se kolem sebe. To je realita. Ještě mnohokrát si vzpomenete na má slova, protože je to životní pravda!

Myslíte si, že se od doby otrokářství do dnešního dne se něco změnilo?! Ale vůbec ne. Změnily se jenom způsoby vlivu na otroky, nikoli lidé samotní. Změnily se formy řízení otroků, ale otroctví samotné nikdo nezrušil! Jen se podívejte na dnešní svět, na to, jak vládnoucí elita vykořisťuje davy, využívá je pro vlastní obohacení. Jednoduše vnucuje lidem koncepce, které jsou pro ni výhodné, utváří vkus a chování davu, záměrně kontroluje a standardizuje člověka.“

„A jak mě může kontrolovat,“ překvapeně pronesl Žeňa, „pokud já sám určuji, co mám dělat. Jsem svobodný člověk!“

„Jste svobodný člověk?“ ironicky se zeptal Ahriman. „No, dobře. Zrovna pozitří anglická královna pořádá banket v Buckinghamském paláci na počest vážených hostů. Sejdeme se tam a budeme pokračovat v našem rozhovoru.“

„U anglické královny? V Anglii?“ upřímně se divil Žeňa. „A jak se tam dostanu?“

„Jste přece svobodný člověk,“ zasmál se Ahriman a s posměchem dodal: „A řekněte mi, ‚svobodný člověče‘, máte prostředky aspoň na to, abyste se dostal do už zmiňované Anglie? Všimněte si, že nemluvím o tom, jak se dostanete do paláce a na banket.“

Žeňa zřejmě přišel do rozpaků a zmlkl. Na pomoc mu přispěchal Stas:

„Ale pravá svoboda přece nespočívá v geografickém přesunu člověka. Vidím to tak, že se skutečná svoboda nachází uvnitř nás samotných. Jsou to myšlenky, vjemy a nakonec volba.

„Jak mi může elita něco vnucovat, když si žiji sám podle sebe? Vždyť já si sám rozhoduji o tom, jak budu žít,“ podivil se Stas.

Ahriman se pousmál.

„To si jen myslíte, mladý muži, protože jste se neza-
býval seriózní analýzou vlastního života, tím, jak žijete
a co vás nutí v životě dělat různá rozhodnutí. Ve skuteč-
nosti ani nevidíte, že váš život, váš vkus, vnímání, vaši
volbu někdo šikovně ovlivňuje a usměrňuje. A to proto,
že elita potřebuje otroky, žádné svobodné lidi! Prostě
vy si to představujete tak, že abyste byli ovládáni, musí
existovat přinejmenším nějaký dozorce s bičem, který
nad vámi bude stát. To jsou předsudky. V moderním
světě s vyspělými technologiemi je vše mnohem jedno-
dušší a účinnější. Elita ve vašem vědomí šikovně vytvo-
řila tohoto dozorce, který vám říká, jak máte žít, koho
a co máte v životě upřednostňovat. A povedlo se jí to
pomocí starého způsobu ovlivňování lidí, kterému dnes
říkáme reklama.“

„Ale copak je reklama starý způsob? Vždyť se v televi-
zi objevila teprve nedávno,“ nechápavě pronesl Ruslan.

„To se vám jen zdá. Ve skutečnosti tento jev exis-
tuje téměř stejně dlouho jako lidstvo samo,“ vysvětlil
s úsměvem Ahriman. „Moderní slovo reklama pochází
ze starolatinského ‚reclamare‘, což znamená ‚vyhlašo-
vat‘, ‚požadovat‘, ‚vykřikovat‘. I dřív byla aktivně využí-
vána v písemné podobě, a zejména pak v podobě ústní,
jako veřejné vyhlašování požadované informace pro-
střednictvím příslušných lidí – vyvolávačů na tržištích,
heroldů, zvěstovatelů a jiných. Je to prastarý způsob
ovlivňování lidí. A je založen na nezpochybnitelné psy-

chologické zvláštnosti člověka věřit právě tomu, čemu věřit chce, vydávat přání za skutečnost. Chytrá reklama pouze oživuje v člověku „spící“ potřebu. Je nakažlivá a nutí člověka, aby ji napodoboval.“

„Spící“ potřebu?“ zeptal se Jirka. „Co to znamená?“ Ahriman to hned vysvětlil.

„Ty kupříkladu pocítuješ nejistotu, máš nízké sebevědomí a zároveň se v sobě snažíš potlačit tyto pocity. Jenže oni nikam nezmizí. Jen „dřímají“ ve tvém podvědomí a čekají na kladné řešení tohoto osobního emočního problému, případně celého souboru psychologických problémů. A najednou se před tebou objevuje reklama, která tě přesvědčuje, že právě předmět reklamy ti poskytne to, po čem toužíš. Přičemž vše vypadá tak optimisticky, že ti to přirozeně zvedne náladu, protože už podvědomě probíhá stimulace tvé „spící“ nerealizované potřeby. V konečném důsledku budeš stejně jako pes I. P. Pavlova na známý signál zvonku slintat a prahnout po šikovně nabízené zakamuflované „kostce cukru“.

Reklama využívá širokého spektra speciálních technologií k tomu, aby emočně působila na spotřebitele. Apeluje na tvá přirozená přání. Například být zdravý, mít úspěch, bohatství, štěstí, dobře vypadat; na tvou ctižádost, vědomí vlastní důležitosti, mánií velikášství; na snahu zlepšit své postavení ve společnosti a tak dále. Čili v podstatě jdou lidé jako stádo za uměle vytvořeným přáním a ani netuší, že právě toto je ten bič, který šikovně používá elita.

Probuďte se a rozhlédněte se! Vždyť téměř vše, co považujete za nezrušitelné, ve skutečnosti vymýšlejí lidé stejní jako vy. Jsou jen o trochu sebejistější a průbojnější. Kdo píše zákony, jimiž se řídí život ve společnosti? Lidé. Kdo udává tón v módě? Lidé. Kdo stanovuje ideály? Opět ti, kdo umí šikovně vnutit svůj názor ostatním. Chytří lidé vytvářejí idoly, hvězdy, hrdiny pro celé národy. A tak tomu bylo vždycky, v prvobytné společnosti stejně jako i dnes a také ve všem: preferencemi

u jídla a zboží počínaje a výtvarným uměním konče. Podívejte se kupříkladu na Picassa. Vždyť já bych to snad i nohou nakreslil lépe. A jeho práce jsou předkládány lidem s pochvalnými ódami, je vychvalován jako mistr zostřených výrazových děl v duchu neoklasicismu, zakladatel kubismu, jehož obrazy mají obrovský společenský význam. Nebo vezměme si Černý čtverec od Maleviče. Jednou měl asi mizernou náladu a jednoduše z nudy zamazal plátno černou barvou. Lidé jsou z tohoto zašpiněného plátna nadšeni, nacházejí v něm hlubokou filozofii. A budou ji nacházet dál, dál budou věřit tomu, co se před nimi hlásá! Protože to bylo profiltrováno přes mechanismy psychologického ovládnání davu.

Nebo třeba takový John Rockefeller starší. Tento člověk se stal legendou, jeho jméno zná celý svět. Přičemž ještě za života se jeho obraz změnil na jakéhosi milého staříka, který dává miliony na dobročinné účely, rozdává dárečky dětem. I když ve skutečnosti vytvoření tohoto ideálního obrazu bylo pouze dovednou hrou se slovy, která formovala ‚veřejné mínění‘ pro naivní publikum. John byl držgrešle jako málokdo. O jaké dobročinnosti tu může být řeč? Chlapci, zapamatujte si prostou pravdu – seriózní obchodníci nikdy nerozhazují peníze na dobročinnost bezúčelně. Budou vynakládat peníze na tento projekt pouze v tom případě, že to pro ně bude výhodné, pokud budou mít možnost využít tuto akci jako reklamu pro svůj byznys, pro svoji image a svou prestiž ve společnosti. Nebo pokud v něm zahlédnou ještě jednu šikovnou možnost, a to jak prát špinavé peníze. Jen tak, pro nic za nic, nikdo z nich ani prstem nehne. No, takže John Rockefeller jednal velmi moudře. Aby nemusel utrácet kapitál na podporu své ‚image‘ prostřednictvím ‚drahé‘ dobročinnosti, vymyslel něco lepšího. V roce 1903 Rockefeller najal mladého reportéra Ivy Lee a udělal z něho rodinného ‚poradce‘, kterému velmi dobře platil za jeho služby. Tento pisálek jednoduše převrá-

til veřejné mínění tím, že místo držgrešle Johna vytvořil v tisku kladný obraz velkého dobrodince té doby, který se stará o lidi. Proto nevěřte všemu, co slyšíte a vidíte. Tento svět je fraška skrz naskrz!“

Takže, přátelé, přemýšlejte! A přemýšlejte dobře, kým se chcete stát – mečícím jednotlivcem ve stádu nebo pastýřem tohoto stáda. Promiňte mi mé přirovnání, ale je to fakt! Já si například myslím, že je lepší být pánem stáda. Protože jen tehdy pocítíte a pochopíte, co je to Svoboda v pravém slova smyslu, co je to rajský život. Vy se snažíte dosáhnout duchovní výše. Ale pokud si tady, na tomto světě nemůžete vytvořit nebeské podmínky ke své existenci, tak jak můžete doufat, že se dostanete do ráje tam, když se tady odsuzujete k chudobě, nemocem a obavám? Podobné věci přitahují podobné! Vždyť k tomu, abyste mohli něco tvořit, musíte být sami tvůrci! A proto musíte umět ovládat své podvědomí, mít znalosti a sílu. Tak se změňte, staňte se svobodnými lidmi! Tento svět byl dávno před vámi rozdělen na chytré a hlupáky, tak se zařaďte mezi ty chytré, jinak z vás udělají hlupáky.“

„Hmm,“ zamyšleně protáhl Viktor, „ten život je přeci jenom složitý.“

„Nejtěžších je jen prvních sedmdesát let a pak si začnete zvykat,“ s úsměškem pronesl Ahriman. Všichni se zasmáli. „Ale když budu mluvit vážně, nejsložitější je to, abyste dokázali odmítnout stereotypy, které jsou vám vnucovány, zabít otroka, který je uvnitř vás. A všechno ostatní už bude velmi jednoduché. Je potřeba brát a dělat ze sebe nového, svobodného člověka! Jen se podívejte, kolik toho už znáte: jak pracovat se svým podvědomím, jak začít podnikat...“

„A jak dosáhneme úspěchů v obchodě?“ začal se nečekaně zajímat Ruslan. „Prostě, aby lidé nakupovali jen moje zboží?“

„Jednoduše. Proč objevovat Ameriku, když už byla dávno objevena.“

„No jo,“ přikývnul Žeňa a se smíchem řekl: „hlavní je, abychom na cestě do téhle Ameriky nezakopli o klacky pod nohama.“

„Využij reklamu,“ navrhnul Ahriman Ruslanovi. „přítáhne ti takové množství zákazníků, jaké si jen budeš přát. Nauč se jako násobilku pět zlatých pravidel a cílů své reklamy: zaprvé informovat, zadruhé zaujmout, zatřetí přesvědčovat, začtvrté vsugerovat, zapáté připomínat. Čím nezvyklejší bude vaše reklama, tím víc bude hrát na neviditelné struny u lidí, tím bohatší a úspěšnější budete vy sami.“ Teď už se Ahriman obracel k ostatním a řekl: „Odhalím vám jedno velké tajemství: lidé, jen tak mezi námi, sami nevědí, co chtějí. Vzpomeňte, co napsal Saltykov-Ščedrin ‚něco jsem chtěl (ale nevěděl jsem co): ani konstituci, ani jesetera s křenem, ani někoho oškubat‘. A podobný stav převládá v každém člověku. Tak tuhle nerozhodnost využijte. Pomožte člověku, aby díky vaší reklamě určil svou ‚pravou potřebu‘ v podobě vašeho výrobku. Pamatujte na to, že prodávat se ziskem můžete i lejno, pokud mu uděláte dobrou reklamu. A lidé jej budou kupovat s velkou radostí, budou se o něj dokonce i rvát. Jak řekl George Bernard Shaw, pokud budeme lidem neustále tvrdit, že koňský zadek je ideálem krásy, pak tomu za chvíli uvěří. Lidé jsou jen lidé. Pokud chtějí být sami podvedeni, tak jim v tom nebudeme bránit.“

Ahriman šel chvíli mlčky a pak s úšklebkem pronesl:

„Vzpomněl jsem si na jednu legrační příhodu ze svého života, která se týká právě našeho tématu. Kdysi dávno jsem byl pracovně v Německu, projížděl jsem jedním menším městem a zastavil jsem se v místní restauraci, abych se naobědval. Bylo to celkem příjemné zařízení, sympaticky vybavené, s výbornou kuchyní. Tato restaurace se nacházela v centru města. Překvapilo mě, že v době oběda tam nebyli prakticky žádní hosté. Zeptal jsem se majitele restaurace, proč tomu tak je. Začal si mi stěžovat, že se velmi snažil, udělal, co bylo v jeho

silách, ale nedaří se mu přilákat lidi. Stálé klienty prakticky nemá. A každým dnem se mu daří hůř a hůř. Tak jsem mu z legrace poradil, aby přivázel vedle restaurace osla. A co myslíte? Vzal si to k srdci. Poslal svého pomocníka do nejbližší vesnice a ten mu přivezl osla. Přivázali ho u vchodu. Dovedete si představit, jak bylo oslovi?! Ještě před chvílí tiše a klidně spásal trávu na palouku a najednou ho zavezli neznámo kam na hlučné místo, kde pořád jezdí auta a chodí lidé. Osel začal ze strachu řvát a pořádně nadávat, což samozřejmě přitáhlo pozornost lidí. Ihned se kolem seřadila skupina zvědavců. Lidé se začali seskupovat kolem restaurace, spousta z nich se podívala na osla a pak začala vcházet do restaurace. Když jsem se za několik dní vracel zpátky ze své cesty a zajel jsem to této restaurace, nebyla tam žádná volná místa. Jakmile mě ale majitel uviděl, pozval mě, abych s ním poobědval v jeho pracovně a povyprávěl mi, jak mu moje rada pomohla. Tak jsme se spřátelili. Od té doby obchod majitele restaurace rychle stoupal. Stal se významným a váženým člověkem, který teď spravuje celou síť restaurací ve velkých městech. A to všechno, dá se říct, díky mé radě.“

„A taky díky těm oslům, kteří mu přinesli zisk,“ dodal Žeňa.

Všichni se rozesmáli a Ahriman spokojeně oznámil.

„Tak vidíte, už začínáte pronikat do podstaty obchodu. Ve skutečnosti na tom opravdu nic složitého není. Prostě jen buďte vždycky o hlavu vyšší, všimněte si toho, co ostatní tolik nevidí, a využijte toho ve svůj prospěch. Pamatujte si, přátelé, opakují vám to ještě jednou, pokud dosáhnete toho, že v plné míře zapojíte svého Affixe, můžete ovlivňovat podvědomí jiných lidí a nutit je dělat to, co je pro vás výhodné. Ale všechno začíná prací na sobě samotném, na svém podvědomí. Všechno ostatní jsou jen technické záležitosti. Právě podvědomí vás zásobuje myšlenkami a vším nezbytným k realizaci vašeho projektu. Hlavní je správné naladění, správné

myšlení a, co je mimořádně důležité, upřímná víra v to, že se vám nepochybně všechno podaří! Rudyard Kipling má jednu vynikající báseň, na kterou bych vás rád upozornil. Pozorně poslouchejte.“

Ahrimanův hlas se změnil, byl nějak čistší, krásný a vzletný. A z jeho úst začala vycházet slova, která se dotýkala našich srdcí:

„Když bezhlavost svým okem klidně měříš,
ač tupen, sám že nejsi bezhlavý,

když podezříván, pevně v sebe věříš,
však neviníš svých soků z bezpráví,

když čekat znáš, ba čekat beze mdloby,
jsa obelháván, neupadat v lež,

když nenáviděn, sám jsi beze zloby,
slov ctnosti nadarmo však nebereš,

když umíš snít a nepodlehnout snění,
když hloubat znáš a dovedeš přec žít,

když proti triumfu i ponížení
jak proti svůdcům společným jsi kryt,

když nezoufáš, ač pravdivá tvá slova
lstí bídáků jsou pošlapána v kal,

když hroutí se tvé stavení a znova
jak dělník v potu lopotíš se dál,

když spočítat znáš hromadu svých zisků
a na jediný hod vše riskovat,

zas po prohře se vracet k východisku,
a nezavzdychnout nad hořem svých ztrát,

když přinutit znáš srdce své a čivy,
by s tebou vytrvaly nejvěrněj,

ač tep a pohyb uniká ti živý
a jen tvá vůle káže ‚Vytrvej!‘

když něhu sneseš přílišnou i tvrdost,
když svůj jsi, všem nechť druhem jsi se stal,

když sbratřen s davem, uchováš si hrdost
a nezpyšniš, byť mluvil s tebou král,

když řekneš: ‚svými vteřinami všemi
mně, čase, jak bych závodník byl, služ!‘

pak pán, pak vítěz na širé jsi zemi
a co je víc: pak, synu můj jsi muž!“*

Když se Ahriman odmlčel, zavládlo slavnostní ticho. Byli jsme jednoduše okouzlení touto nádhernou básní. Jako první narušil dlouhé mlčení Viktor.

„To byla ale působivá báseň, nikdy jsem nic takového neslyšel.“

„Ó, v životě toho uslyšíte mnohem víc, mladý muži. Hlavní je, abyste se naučili slyšet a ne jen poslouchat,“ zdůraznil Ahriman.

Tato báseň nás tolik zasáhla, že jsme si ani nevšimli, jak jsme se ocitli v cíli naší cesty. Mlčky jsme přišli k ohništi. Nejpodivuhodnější bylo to, že u ohně na břehu neseděli jenom dva námořníci, kteří podle Ahrimanova pokynu střežili ubohý „majetek“ našeho nicotného tábora, ale také Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří byli na zpevněné cestě za námi. A podle toho, že už dopíjeli čaj, na nás museli čekat celkem dlouho. Bylo zřejmé,

* Z anglického originálu báseň If (Když), přeložil Otokar Fischer

že i oklikou do tábora přišli rychleji než my po přímé cestě.

„To je ale paradox!“ rozesmál se Žeňa, když uviděl u ohně Senseie. „My jsme si mysleli, že jste beznadějně pozadu!“

„Krocán taky myslel,“ zasmál se dobrosrdečně Nikolaj Andrejevič, „a skončil v polévce.“

„No, budeme se zřejmě učit až do konce svých dní,“ z legrace pronesl Stas.

„Předpokládali jsme, že když sejdem z cesty, tak si zkrátíme trasu,“ podivil se zase Viktor. „Ale museli jsme jít dál a bylo to i namáhavější. Kdybyste to věděli...“

Žeňa se poškrábal na zátylku, nasadil chytrý výra a pronesl:

„Kdyby mi rozum dopředu ráčil sdělit, co přijde pak.“

Po této klauniádě se všichni znova rozesmáli. A když smích utichl, Sensei pronesl:

„Solomon kdysi řekl: ‚Uviděl jsem, že je užitečnější moudrost než hloupost, že je užitečnější světlo než tma... Ale dozvěděl jsem se i to, že stejný úděl postihne jak moudrého, tak hlupáka.‘“

Sensei a Ahriman si vyměnili pohledy a oba se něčemu smutně pousmáli. Kamarádi zřejmě moc nepochopili to, co Sensei řekl, a snažili se pokračovat v rozhovoru s Ahrimanem, který byl přerušen a který se týkal obchodu. Ale Ahriman měl zřejmě své plány. Plynule přeměroval naši pozornost na nádheru své jachty. V noci opravdu vypadala ještě krásnější než ve dne. Celá zářila díky obdivuhodnému osvětlení pochodněmi. Bylo jich tolik, že světlo, které z nich vyzařovalo, vytvářelo kolem jachty zvláštní, nasycenou auru. Z jachty se nesla příjemná melodie.

„Co to tam máte? Večerní diskotéku?“ zajímal se s úsměvem Žeňa.

„No, něco na ten způsob,“ zasmál se Ahriman.

„Vaši zaměstnanci mají štěstí,“ závistivě pronesl Žeňa. „S takovým člověkem, na takové jachtě a navíc kolem

světa! Jů! A k tomu vítr! Uvnitř je jachta určitě stejně krásná jako zvenčí, že?“

„No, uvnitř je mnohem hezčí,“ tajemně pronesl Ahri-man. „Měl bych pro vás takový návrh. Pokud nejste moc unavení, mohli bychom se projít na moji jachtu, samozřejmě jestli chcete.“ A tajemně dodal: „A mimochodem, není tam jen dobrá hudba, ale také zmrzlina a ovoce.“

„Chceme, chceme!“ skoro sborově zakřičeli rozradostnění kluci.

Ahriman se přátelsky usmál a řekl svému pomocníkovi:

„Veliare, zaříd to.“

Veliar se zdvořile uklonil a odvedl kluky k loďce. Já jsem taky nejdřív šla spolu se všemi. Ale když jsem se podívala na vodu a na houpající se loď, znovu mi začalo být špatně. Organizmus začal zase vysílat nějaké zvláštní signály nepochopitelně špatného vnitřního pocitu. A přání nalodit se spolu se všemi bylo najednou pryč. I když se musím přiznat, že jsem se moc chtěla podívat na jachtu, tím spíš, že tam šli všichni kluci, Taťána a dokonce i Nikolaj Andrejevič. Ale pro můj organizmus byl zřejmě celý dnešní den příliš namáhavý. Sotva jsem se doplazila do tábora. Hned, jak jsem se ocitla u našich stanů, celá jsem se uvolnila a nasměrovala sílu vůle na zasloužený relax a odpočinek. Organizmus hned zachvátila slabost a přání odpočinku. Když se moji kamarádi začali usazovat do člunu, který je měl odvézt na jachtu, moc dobře jsem chápala, že propásnu šanci podívat se na to, co možná už nikdy v životě neuvídím. Ale momentální stav mého těla mě definitivně utvrdil v tom, že bych se měla co nejrychleji dostat do svého stanu, aby se se mnou nestalo něco nečekaného. S těžkým srdcem jsem odmítla lákavou nabídku podívat se na Ahrimanovu jachtu a vydala se směrem ke svému stanu. Zaplavil mě zvláštní pocit: na jedné straně jsem se na sebe zlobila za to, že můj organizmus postihla slabost v tu nejnevhodnější chvíli; na druhé straně jsem

ale cítila radost a klid, že se mi nakonec podaří si od všeho toho odpočinout. Tak nebo onak, když jsem se odebrala na své „lože“, nerozebírala jsem do hloubky příčiny tohoto stavu. Jednoduše jsem si chtěla trochu odpočinout, protože, jak je už odedávna známo – nejlepším lékem je spánek.

Nevím, kolik uběhlo času, ale probudila jsem se se zvláštním pocitem, že se něco stalo. Taťána ve stanu ještě nebyla. Začala jsem naslouchat svému tělu. Byla jsem v docela neobvyklém stavu. Nechápala jsem, jestli se mi všechno jenom zdá, nebo jestli je to skutečnost. Pokud jsem spala, tak odkud se vzala taková absolutní jasnost a neobyčejná čistota mysli, nepochopitelné nadšení, pocit přívalu nových sil, jako bych se znovu narodila? Štípla jsem se, abych rozptýlila veškeré pochyby. Bylo to zvláštní, ale spíš jsem si domýšlela, že si způsobuji bolest, než že bych bolest skutečně cítila. Zvedla jsem se z postele a vyšla ze stanu. Nemohla jsem se vyznat ve svých pocitech. Tělo jsem měla neobyčejně lehké a pohybovalo se jaksi plynule. Když jsem například chtěla zvednout ruku, nezvedla se hned, ale až za několik okamžiků. Všechno to pro mě bylo velmi zvláštní a zajímavé.

Vzduch kolem byl neobvykle hustý. Ale víc mě překvapilo ticho, které vládlo kolem. Neslyšela jsem ani hudbu, ani veselí kamarádů, dokonce ani obvyklé šumění mořských vln, které narážejí o břeh. Všude kolem bylo podezřelé ticho, jako by úplně všechno na tomto světě vymřelo. To ve mně vyvolalo zvláštní směsici pocitů. Jako by všechno kolem bylo mrtvé. Já jsem ale chápala, že to živé je, jen to nežije. Bylo to živé a neživé zároveň.

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se na obrovské nebe. Bylo posypáno jasnými hvězdami, jako by na sametovém obrazu někdo rozsypal malé trpytivé diamanty. Taková krása a klidná harmonie vesmíru mě ještě více nadchla. Pohlédla jsem směrem k moři. V této černé prázdnotě svítila Ahrimanova jachta tak, jako by to

byla osamělá hvězda bez známek života. Sama jsem se až podivila takovému přirovnání. Ale až pak jsem pochopila, že byla opravdu bez života. Nikdo na ní nebyl, ani kamarádi, ani námořníci. Nebyla slyšet ani hudba, ani rozhovory. Jako by na této jachtě nikdy nebyl žádný veselý a bezstarostný život. Nezvyklé bylo nejen tohle záhadné ticho, ale také vnímání času. Lépe řečeno, jeho úplná nepřítomnost. Jako by tento pojem vůbec neexistoval. Jako by se vytratil někde v zákoutích věčnosti a nezanedbal o své existenci žádný náznak své bývalé přítomnosti.

Z takového neobvyklého pocitu ustrnulého času, který se roztáhl do věčnosti, mi až přeběhl mráz po zádech. Všechno bylo nepřirozené, nezvyklé, jako bych se dostala do úplně jiné sféry reality: blízké a zároveň tolik vzdálené, velmi známé, rodné, ale také cizí, která lákala svou novotou, bezčasovostí a absolutním tichem. Byla jsem jednoduše okouzlená tímto zdánlivě běžným, ale úplně neobvyklým a podivuhodným světem. A najednou jsem uslyšela hlas.

„Pokolení odchází, pokolení přichází, ale země stále trvá. Slunce vychází, slunce zapadá a dychtivě tihne k místu, odkud opět vzejde ... Všechny řeky spějí do moře, a moře se nepřeplní; do místa, z něhož vytékají, se zase vracejí k novému koloběhu... Co se dálo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového... Nelze podržet v paměti věci minulé; a ani budoucí, které nastanou, nezůstanou v paměti těch, kteří budou potom...“

Nejdřív se mi zdálo, že se tento hlas rozléhá odněkud shora, jakoby z hvězd. Zvedla jsem hlavu, ale kromě jejich záře jsem nic neviděla. Pak se zdálo, že přichází ze země pod nohama. Ale pod nohama jsem měla jenom sypký písek. Pak jsem cítila, že mě hlas obklopuje ze všech stran a začala jsem se rozhlížet kolem sebe. Ale ať jsem se podívala kamkoli, všude vládla tma. Až poslední slova mi ukázala zdroj zvuku. Teprve teď jsem si

všimla dohořívajícího ohně na břehu, kolem kterého se dělil Sensei a Ahriman. Když jsem je uviděla, zaradovala jsem se. Ale jen co jsem vykročila směrem k nim, svět jakoby nečekaně prasknul. Ozval se jakýsi nepřirozený ostrý zvuk, který se podobal zvuku trhající se látky nebo možná výboji elektrického proudu. Najednou jsem uslyšela něco záhadného, chvíli ostře, pak zas tlumeně. Zvuky se nesly tak, jako by se vítr proháněl přes prasklé sklo v okně ve větrném počasí. Svět jakoby se rozdělil na dvě části. Silou vůle jsem se snažila soustředit a rozpoznat tyto zvuky, nalomit tuto nereálnou realitu, která se pohybovala mezi světy. Kupodivu se mi to podařilo. Koncentrovala jsem se ještě víc a uslyšela nejdřív úryvek frázi a pak velmi zvláštní rozhovor.

„Jak jsem už unavený, Rigidene, kdybys jenom věděl,“ zazněl neobvykle čistý hlas, který podle všeho patřil Ahrimanovi. „Každý den pořád to samé. Žádná kreativita v této sedí.“

„No, Abraxasi, znamená to, že jsi pracoval na slávě,“ zazněla odpověď Senseiovým melodickým hlasem.

„Ále, já už dávno pracovat nemusím,“ Ahrimanův hlas se proměnil ze srdečného na smutný a odsuzující. „Nadšenců je teď tolik, že profesionálové tu už nemají co dělat. Nebaví mě ani se na to dívat. A ty ještě doufáš, že z tohoto projektu něco bude?“

„Možná, že se to ještě podaří. Vždyť cesty Otce jsou nevyzpytatelné a nevyčerpatelná je Jeho síla a vůle.“

„Nevím, Rigidene, nevím... Přece jen část celku je částí proto, že ve své individualitě vykazuje charakteristiky celku. Za těchto podmínek a tak velké převaze matérie se sotva může stát částí celistvou jednotkou, tím spíš ve stádiu zakončení daného projektu.“

„Dokonce i při takové změně konjunktury má přece jen část šanci stát se celkem,“ pronesl Sensei.

„No ano, když pozorujeme to, co se děje, dá se říct, že se šance bude rovnat poměru jedna ku miliardě,“ jízlivě řekl Ahriman.

„Možná ano, ale stejně je to pro ni reálná šance,“ zamysleně odpověděl Sensei.

Nastalo krátké ticho. Stála jsem se zatajeným dechem, bála jsem se pohnout a ztratit koncentraci, díky které jsem tak jasně slyšela tento rozhovor, jako bych poslouchala přes škvíru v prostoru.

„Uklidňuje mě jedna věc, že celé toto globální běsnění brzo skončí,“ pronesl Ahriman. „Takže se mi zdá, že zbytečně ztrácíme čas na tyto reálné šance. Berou nám příliš mnoho sil a prostředků, ale výsledek skoro žádný.“

„Možná máš pravdu, ale...“

„Samozřejmě, že mám pravdu!“ tvrdě oznámil Ahriman. „Tuhle strukturu mám prostudovanou dokonale. Vy se tu jednou za čas zjevíte, ale já se odsud nemůžu vzdálit ani na okamžik. Jen si vzpomeň na předchozí projekt!“

„Ano, tehdy měli všichni dost práce.“

„A výsledek se dostavil. A tady? Úplný standard... Takže se z něho sotva podaří něco vyždímat,“ na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Jak už mám všeho toho dost, kdybys jenom věděl. Už mě nebaví ty nekonečné experimenty. A proč jsme se do toho vůbec pouštěli? Jak nám bylo dřív dobře.“

„A čím to byl nápad?! Kdo tě nutil, Abraxasi? Sám ses přihlásil!“

„Ano, Rigdene, kdybys jen tenkrát věděl, že moje iniciativa bude potrestána tím, že svůj návrh budu také muset provést,“ se smutným úsměškem pronesl Ahriman.

„To je přirozený proces tvoření,“ smutně se zasmál jeho společník.

V tu chvíli jakoby svět vybuchnul, jako by dal někdo hlasitost na plný výkon. Zvuková vlna rozbila tento zvláštní dvojí svět na tisíc malých kousků. A celý nahromaděný zvuk obyčejného světa se najednou provalil do prostoru, úplně jako rozbouřená voda z obrovského rozbitého akvária. Zmocnil se mě příšerný strach o život. V tomto neuvěřitelném rámusu jsem si raději sedla,

celá jsem se schoulila, přimhouřila oči a zakryla uši rukama. Hrůza se zmocnila celého mého těla. Začala jsem se trást. Strach narůstal jako sněhová lavina. Ale přes tuto hřmějící kakofonii zvuků ke mně, k mému velkému překvapení, začaly doléhat ozvěny nadšených výkřiků kamarádů. To trochu zmenšilo můj strach z toho, co se dělo.

Stálo mě velké úsilí, abych se trochu uklidnila a přinutila se otevřít oči. A když se mi to nakonec podařilo, klidné zvuky se znovu vrátily do svých starých, obvyklých kolejí. Nejdřív jsem slyšela pleskání vln o břeh. Pak jsem uviděla Ahrimanovu jachtu, na jejíž palubě stáli mí kamarádi. Tleskali a nadšeně volali: „Hurá!“ a dívali se při tom na nebe, kde dohořívala drobná, různobarevná světýlka ohňostroje. Zahřměla další salva a do nebe nad mořem vyletěla velká oslepující hvězda. Byla tak krásná, že jsem se jí prostě musela nechat unést a můj rozum zapomněl na všechny ty obavy. Když hvězda osvětlila velký prostor jasným, neopakovatelným světlem, zhasla a udělala místo novému ohňostroji. Následující salva zbarvila nebe a objevila se neobyčejně krásná koule, která byla utkána z mnoha svítících plamínek. Byla jsem okouzlená ohňostrojem a chvíli jsem pozorovala jeho neobyčejné obrazce v podobě podivných květů, kruhů, fontán. Palbu doprovázely nadšené výkřiky kamarádů, kteří navíc hvízdali a tleskali. Kvůli ohňostroji bylo nebe nad mořem tak jasně osvětleno, že byl břeh ozářený jako ve dne.

Rozhlédla jsem se a pocítila hroznou zimu. Mé tělo se jako předtím zlehka trásl. A není se čemu divit. Vždyť jak se ukázalo, stála jsem bosýma nohama na studeném písku. Navíc ještě od moře foukal chladný vítr a přivál tak na břeh vlhký vzduch. Bylo zvláštní, že jsem si toho všimla až teď. Sportovní oblečení, které jsem měla na sobě, mě vůbec nehřálo. Kvůli zimě mi naskočila husí kůže a tak jsem šla rychle k ohni, kde seděl Sensei a Ahriman. Pocit nezvyklé lehkosti těla zmizel.

Svět začal být znovu jaksi hrubý, chladný a nekomfortní, i když to byl pořád ten stejný svět, který znám od dětství. Nevím proč, ale chápala jsem, že rozdíl tohoto světa od tamtoho, ve kterém jsem se pohybovala donedávna, si budu uvědomovat jen první minuty a pak bude všechno znovu zapomenuto a všechno se vrátí do normálu. Proto, když jsem se blížila k ohni, snažila jsem si užít si těchto neuvěřitelných pocitů, které se mi podařilo vnímat. Mezitím jsem znovu uslyšela pokračování rozhovoru Senseie a Ahrimana. Jen tentokrát už byly hlasy úplně přirozené a obvyklé a zvuk jejich řeči sílil tak, jak měl, podle toho, jak jsem se blížila k ohni, a ztrácel se v rámusu nového ohňostroje.

„...A ty, Sensei, doufáš, že z nich bude něco pořádného?“ s úšklebkem pronesl Ahriman svým normálním hlasem, zřejmě pozoroval nekonečnou oslavu života na své jachtě.

„Každý má šanci,“ odpověděl Sensei. „Takže, Ahrimane, není na mně a není ani na tobě, abychom se za ně rozhodovali. Je to jejich volba.“

„Ano... volba,“ zamyšleně řekl Ahriman.

„No, co bys chtěl. To je ta demokracie,“ z legrace pronesl Sensei.

Ahriman, jako by se probudil, a také z legrace řekl:

„Ale ani mi nemluv o tom demos kratos!“

Hlasitě se rozesmáli. Mezitím jsem přišla k ohni a snažila jsem se aspoň trochu ohřát. Zřejmě nikdo nečekal, že se tu objevím.

„Ó,“ překvapeně pronesl Ahriman, „a já jsem si myslel, že jsou všichni na jachtě.“

Při těchto slovech jaksi šibalsky pohlédl na Senseie, ten se ale jen spokojeně usmál a vítězoslavně mu oznámil:

„Jak to vypadá, všichni ne,“ a teď už se obracel ke mně a pronesl: „Posaď se. Tak co, promrzla jsi?“

V tu chvíli zaburácel další výbuch ohňostroje a na břehu se rozhostilo světlo jako ve dne. Sensei se na mě

podíval takovým přívětivým, vřelým pohledem, že mou duši okamžitě zaplavil klid, bylo mi příjemně a dobře. Zajímavé bylo, že pocit chladu se okamžitě ztratil.

„Ale ne,“ s úsměvem jsem odpověděla a chlubitě jsem dodala: „já se jen tak otužuju.“

Sensei se podíval na mé bosé nohy a jako starostlivý rodič řekl:

„Otužování je samozřejmě výborná věc. Ale je potřeba, aby se na něj zvykalo tělo postupně. Takže dnes už má, myslím, dost. Radši se běž about.“

Pohlédla jsem na své bosé nohy, které promrzaly na studeném písku. Myšlenka na to, že bych v blízké budoucnosti mohla onemocnět, mně samotné radost nedělala. Proto jsem šla rychle vyplnit Senseiovu prosbu.

Mezitím co jsem si šla pro tenisky, ohňostroj skončil a mé rozjásané kamarády začali dopravovat na břeh. Hluk a povyk z různých zážitků začal rychle zaplňovat prostor této části souše. Připojila jsem se k ostatním, kteří na mě vysypali všechny své emoce. Obklopili Ahri-mana a Senseie a jeden přes druhého se dělili o zážitky z toho, co viděli.

„Sensei, škoda, že jsi nebyl s námi. Je to tam tak nádherné!“ nadšeně vyprávěl Žeňa a gestikuloval rukama. „Jsou tam takové sochy, obrazy, tomu by mohlo závidět každé světové muzeum.“

„Jo!“ podpořil ho Viktor. „A jaký je tam luxusní nábytek, kam se hrabou královské paláce.“

„A všechno je to z mahagonu,“ chlubitě dodal Ruslan, jako by to byl jeho majetek.

„A je ozdobený pravým zlatem!“ se zvláštním nadšením podtrhla Taťána.

„A hlavně takové zdařilé spojení starého zpracování a nového zařízení,“ pronesl nadšený Volodja svým hlu-bokým hlasem.

Ahri-man se spokojeně díval na kamarády, kteří si navzájem skákali do řeči a s očima plnými nadšení vyprávěli o bohaté výzdobě jachty. Když ale uviděl zmate-

ný pohled Nikolaje Andrejeviče, který ve srovnání s divokými ohlasy kamarádů vypadal jaksi smutně, zeptal se:

„A vám se tam taky líbilo?“

„Ano. Velice krásná jachta. Jenom nemůžu něco pochopit,“ Nikolaj Andrejevič se tázavě podíval na Senseie. „Uvnitř je mnohem větší než zvenčí.“

„Ó, to je moje velká hrdost,“ rychle odpověděl Ahriman a spokojeně zdůraznil. „Je to zdařilé dispoziční řešení. Pracovala na něm spousta odborníků. Dokázali vytvořit iluzi rozšíření prostoru.“

„To je podivuhodné,“ pronesl Nikolaj Andrejevič tak, jako by se snažil v hlavě srovnat nesrovnatelné.

Ale ostatní už nečekali na to, co k tomu ještě Nikolaj Andrejevič dodá. Zdálo se, že si toho ani nevšimli. Znovu se nechali unášet bouřlivými dojmy, které se spíš týkaly jídla, výzdoby, veselí a ohňostroje. Tento nezdůraznitelný proud emocí by určitě pokračoval až do rána, ale Ahriman jej přerušil stejně nečekaně, jako když nám navrhnul, abychom se podívali na jeho jachtu.

„Jsem rád, že se vám všechno líbilo a že jste si dobře odpočinuli. Ať je pro vás dnešní den dobrým impulzem pro vaši šťastnou budoucnost. Jsem si jistý, přátelé, že všeho tohoto luxusu snadno můžete dosáhnout i vy sami.“

„Vynasnažíme se!“ vzrušeně vyhrknul za všechny Ruslan.

„Doufám,“ usmál se Ahriman, vyměnil si jakýsi zvláštní pohled se Senseiem, jako by jen oni dva věděli něco víc, než bylo proneseno nahlas. „Ale já se bohužel budu muset vydat na cestu. Jak se říká, moře volá.“

„Co? To už je všechno?“ rozčileně pronesl Košta.

„To je mi líto, rádi bychom si s vámi ještě popovídali,“ řekl Viktor. „Takové lidi, jako jste vy, nepotkáváme každý den.“

Ahriman se spokojeně usmál, pohlédl směrem k Senseiovi a odpověděl Viktorovi.

Kresba Anastasie Novych
Ahriman

„Nedělejte si starosti. Ještě budeme mít spoustu času na to, abychom si popovídali.“

„Opravdu?!“ radostně vykřikli všichni a ještě víc ožili.

„Uvidíme vás brzo?“

„Dřív, než si myslíte,“ usmál se Ahriman a začal se loučit.

Musím poznamenat, že se s ním všichni loučili velmi srdečně, ne jako při setkání dnes ráno. Všichni mu dlouze tiskli ruku, pronášeli spoustu děkovných slov, někteří pokládali poslední otázky a ti, kteří nemohli vyjádřit své velké nadšení, mu emotivně potřásali zápěstím. Jen Sensei se s ním rozloučil stejně prostě, jako se s ním ráno přivítal. Krátce mu stisknul ruku. Ahriman znovu galantně políbil „dámám“ ruku a my už jsme na toto šlechetné gesto reagovaly úplně přirozeně. Po těchto projevech všeobecné familiárnosti šli všichni Ahrimana vyprovázet. Námořníci zapálili krásné pochodně a připevnili je kolem člunu. Schovali motor a znovu vytáhli vesla. Jen co Ahriman nastoupil do loďky a postavil se, z jachty se rozezvučela okouzující melodie Měsíční sonáty od Beethovena. Hudba to byla nádherná. Zněla tak harmonicky a klidně, jako by ji hrála samotná příroda.

Když se loďka odrazila od břehu, kamarádi si ani nevěšimli, že vstoupili do vody a mávali Ahrimanovi, přáli mu šťastnou plavbu a všechno nejlepší. Tak jsme stáli, očarovani vzrušující, dojemnou chvílí loučení. Loďka osvětlená pochodněmi se pomalu vzdalovala od břehu za pleskotu vody do taktu okouzující melodie smutné hudby. Ze všeho toho se nám draly slzy do očí.

Brzy, když se posádka nalodila na jachtu, nám Ahriman naposledy zamával. Motory se rozběhly. Jachta se otočila a zahalená do překrásného světla se začala vzdalovat po měsíční stezce na otevřené moře v doprovodu nádherné hudby velkého skladatele. Když nám zmizela z dohledu, kamarádi začali smutně vycházet z vody. A i když jsme hudbu už dávno neslyšeli, v hlavě mi znovu

a znovu jako nekonečná deska zněla tato podivuhodná melodie. Kamarádi byli očividně zarmoucení z rozloučení s Ahrimanem, který za pouhý jeden den elegancí svého rozumu, luxusem, distingovaností a zároveň mistrovstvím boje, obchodním duchem, udivující otevřeností nejenže získal naše sympatie, ale dobyl si také mladá srdce.

Když kluci uviděli Senseie, který stál mimo celou skupinku, hned se na něho vrhli s otázkami.

„Sensei! A kdy k nám zase přijede?“ dožadoval se odpovědi Ruslan.

„Když řekl brzy, tak brzy,“ klidně odpověděl Sensei.

„To je ale skvělý muž!“ nadšeně pronesl Voloda.

„A to ve všech směrech,“ unešeně dodal Žeňa, který s ním souhlasil.

„Přesně tak,“ potvrdil Viktor. „Chtěl bych být jako on... Říkat pravdu přímo... všechno přímo! Tomu říkám svoboda myšlení, tomu říkám síla intelektu!“

„A kolik má peněz?“ chamtivě se zeptal Andrej Senseie. „Je hodně bohatý?“

„No, musím říct, že neznám nikoho, kdy by měl takové množství peněz. Kontroluje největší světové korporace.“

„Teda!“ bylo slyšet nadšené zvolání kamarádů.

„S takovou chytrou hlavou se ani není čemu divit,“ poznamenal Stas.

„Určitě patří do elity elit?!“ napůl se ptal a napůl křičel Žeňa, tak, jako by ho tato myšlenka právě napadla. „Je to Archónt!“

„No aby ne,“ bez nadšení odpověděl Sensei. „Je to Vrchní Archónt!“

„Ahriman je v čele elity?!“ skoro sborově se zeptali ohromení kamarádi.

„Ano,“ jaksi samo sebou pronesl Sensei, na chvíli závažal a dodal: „Jeho právě jméno je Abraxas.“

„Abra... kdo?“ překvapeně pronesl Žeňa.

„Abraxas,“ zopakoval Sensei.

Ale takové slovo zřejmě nikomu nic neříkalo. Zato já jsem uvnitř ztuhla. Toto jméno jsem během dnešního zvláštního večera neslyšela poprvé. Takže ten rozhovor u ohně, který jsem považovala za svoji halucinaci, opravdu proběhl? Po takovém zjištění mi přeběhl mráz po zádech.

„Hm, a proč jsme o něm dodnes nikde neslyšeli?“ podivil se Viktor.

„Slyšeli. A ne jednou. Jednoduše je jenom známější pod svými pseudonymy.“

„Samozřejmě, když ovládá podobný obchod, chtě nechtě se musí maskovat,“ soucitně poznamenal Voloda.

„Přesně tak,“ zasmál se Sensei.

„Počkejte, a pod jakým pseudonymem jsme o něm mohli slyšet?“ ztrácel se v dohadách zmatený Viktor, zřejmě si vybavoval všechny jemu známé bohaté lidi na světě.

Všichni pohlédli na Senseie se zatajeným dechem.

„Pod jakým?“ zamyšleně zopakoval otázku Sensei.

Sensei vylovil cigarety z kapsy a beze spěchu si zapálil. Pak se podíval směrem k moři na třpytivou stříbrnou měsíční cestičku. Vypustil lehký obláček mléčně bílého kouře do noční mlhy a unaveně pronesl:

„Satan.“

Úryvky z knihy Sensei ze Šambaly. Kniha 4

Život je podivuhodný. Je tak mnohostranný, různorodý a nepředvídatelný jak pro celé národy, tak také pro každého člověka zvlášť. Odehrávají se v něm události utajené i zřejmé, rychlé a působivé. Tajemná je také neviditelná stopa, kterou tyto události zanechávají v lidské paměti. A nejenže zanechávají, mění také nepozorovaně další osud jak člověka, tak i národů podle jejich osobní volby.

Když jsem si znovu svůj deník pročetla už v období mého samostatného dospělého života a vzpomínala na tuto dobu, přece jen jsem došla k závěru, že poslední den odpočinku u moře naší ještě tehdy mladé party v čele se Senseiem, byl jedním z nejvýznamnějších dní v mém životě. Tento den, který ve mně nejenže zanechal nezapomenutelné dojmy, ale také hluboce ovlivnil můj pohled na svět, pochopení globální struktury tohoto světa, ještě více upevnil mou duchovní pozici, přesně určil smysl mého života. A jsem za to vděčná Senseiovi. Vždyť během následujících let formování mé osobnosti jsem byla schopna lépe pochopit to, co nám tam tehdy řekl.

Po nečekané návštěvě hosta jménem Ahriman, který se objevil v našem stanovém „městečku“ na břehu moře daleko od civilizace, jsem se pořádně nevyspala. Celou noc mě mučily děsné noční můry, které byly spojené s událostmi včerejšího dne. Otroci, dav, nadvláda Archóntů, Veliarovy bodavé pohledy, Ahrimanův přívětivý úsměv. A všechno to na pozadí jakéhosi vnitřního svíravého pocitu, stísněnosti a bezvýchodnosti. Nejenže se tento hororový seriál, který se promítal z podvědomí do mého snu, protáhl až do rána, navíc byl ještě doprovázen různými vnějšími speciálními efekty, které přicházely od mé sousedky ve stanu – od Taťány. Musím říct, že ta se taky celou noc natrápila: buď hekala, nebo sebou škubala, nebo prudce rozhazovala rukama. A protože náš stan byl pro dva lidi celkem těsný, je jasné, že jsem citelně registrovala celý tento zvukový a bojový proces Taťánina snu, a se strachem jsem se probouzela po podobných „speciálních efektech“, které doplňovaly můj „horor“. Dá se říct, že noc jsme prožily náramně.

Nad ránem se mi i přece jen podařilo klidně usnout. Ale můj nerušený odpočinek v závěrečné části snění trval jenom chvíli. Ke konci, zřejmě aby se „divák“ nevzdálil z tohoto „hororu“, se mi zdálo něco tak strašného, kvůli čemu jsem se rychle vzbudila se strachem. I když jsem otevřela oči, stejně jsem nemohla pochopit, jestli bdím nebo ne. A když jsem si uvědomila, že tato děsivá „realita“ byla jen pouhým snem, s velkou úlevou jsem si oddechla a spadl mi obrovský kámen ze srdce. Jak málo stačí člověku ke štěstí – jen se probudit z cizí reality.

Tiše jsem se zasmála sama sobě. Musela jsem včera tak „ujet“, věnovat tolik pozornosti Ahrimanovým vyprávěním. Teď se to všechno slilo do jednoho neměnného výsledku. Je to zajímavé. Copak je možné ovládat své sny a ještě lépe je řídit? Pomyslela jsem si, že až bude

příležitost, tak se na to musím detailně zeptat Senseie. Vždyť ve spánku trávíme prakticky osm hodin denně! A je to vůbec spánek? Jak kdysi řekl Nikolaj Andrejevič, který je psychoterapeut, sen je jen změněný stav vědomí. A pokud to tak je, pak jej můžeme určitě nějak ovládat tak, abychom zapracovali na Duchovním principu. Proč ztrácet celých osm hodin denně jen tak a dávat je do moci svého Materiálního principu?! To přece není možné! Jsem si jistá, že musí existovat způsob, jak využít tento čas racionálněji. Život je tak krátký a je v něm důležitá každá chvilka, kterou prožijeme ve prospěch Duchovna.

Ale jen co jsem si dala své myšlenky do relativního pořádku, už se objevil další problém. Nečekaně se mi v ústech rozšířila hořko kyselá pachut' a hned se mi začaly tvořit sliny, jako bych si kousla do tlustého plátku citronu. Tento docela nezvyklý pocit zase způsobil, že jsem si přesně vybavila včerejší den. Právě tehdy nám Ahriman (nezvaný host, který k nám připlul na své vlastní luxusní jachtě a strávil s námi prakticky celý den) během naší společné procházky z městečka navrhl, abychom se přesvědčili o síle svého podvědomí. My jsme s tím okamžitě a rádi souhlasili, s výjimkou Nikolaje Andrejeviče a Senseie, kteří byli v tu chvíli pozadu a povídali si o něčem jiném. Ahriman udělal krátký úvod, pomohl nám, abychom se soustředili, a prakticky každý z nás z jakéhosi důvodu ucítil v ústech tuto nepochopitelnou pachut' citronu, která se vzala neznámo odkud. Ahriman slíbil, že jen co se následující ráno probudíme, naše podvědomí slovo od slova obnoví ve vědomí úplně všechno to, o čem nám vyprávěl během své návštěvy. My jsme tomu samozřejmě nevěřili. Žeňa dokonce řekl, že přes jeho vlastní „hráze a přehradu z tohoto proudu pronikne leda tak pár kapek“. Nato se náš host jen po usmál, upřeně se zadíval chlapci do očí a slíbil mu jarní povodeň s velkým rozvodněním. My jsme to v tu chvíli samozřejmě nebrali vážně. Ale teď...

Když jsem si prakticky okamžitě vybavila vzpomínky na tuto včerejší příhodu, v mých myšlenkách se, úplně jako při opakovaném přenosu v rádiu, rozezněl Ahrimánův proslov. Bylo to zvláštní, ale všechno se mi opravdu vybavovalo slovo od slova, takže jsem se nejdřív trochu lekla a přišla do rozpaků. Ale pak jsem rychle popadla svůj deník a začala do něj všechno postupně zapisovat, abych na nic nezapomněla. Ale jak se pak ukázalo, to mi rozhodně nehrozilo. Poměrně dlouhou dobu jsem strávila nad tím, abych si všechno zapsala, a pak jsem si radši ještě všechno znovu přečetla, abych nic nevynechala. Moje paměť mi opět poskytla stejný text a opakovala ho znovu a znovu jako ohraná deska. Při tom jsem samozřejmě začala pořádně panikařit, protože mi konečně došlo, že jsem svou vlastní hloupostí a navícitou spadla do mazané pasti svého podvědomí, které bylo lákavě přikresleno Ahrimanovými slovy. Zbytečně jsem včera podcenila svou paměť! A to všechno kvůli vlastní nevědomosti, chtěla jsem to jen tak z legrace vyzkoušet. To jo, to jsem si to teda zkusila! Teď se určitě někdo směje, ale já to rozhodně nejsem. Co to máme my lidé za špatnou vlastnost! Věčně pochybujeme, věčně utěšujeme své Ego, jako bychom se rozmazlovali znalostmi, a nesnažíme se poznávat. Výsledkem je, že se dostáváme do takových situací, kdy musíme až v poslední chvíli volat: „Pomoc! SOS! Kde jste kdo!“ Většinou ale ať křičíme jakkoli, nám jako tonoucím stejně nikdo pomoci nemůže, jen my sami. A to se stalo i mně.

No co, sama na tom nesu vinu, sama musím napravovat své omyly a chyby. Měla jsem si rychle uspořádat myšlenky. Jako „rychlou pomoc“ jsem se snažila odpoutat pozornost od tohoto „budoucího proudu“ a soustředit se na meditaci Lotosového květu. Nejdřív se mi nic nedařilo, protože pozornost mých myšlenek byla odváděna jednotlivými frázemi z Ahrimanova proslovu. A této dotěrnosti jsem se vůbec nemohla zbavit, dokud jsem nepochopila, že takovýto proud myšlenek

nerozptyval mou pozornost, ale naopak ji přitahoval. Takže jsem to slyšet chtěla, lépe řečeno, ne mě, ale moji Materiální podstatu to k tomu táhlo. Tak o co jde? Vždyť má přání jsou v mých rukou! Když jsem si uvědomila, v čem dělám chybu, začala jsem už cíleně provádět Lotosový květ, protože se všechna má přání a všechny úmysly spojily do jednotného soustředění a ignorovaly všechno ostatní.

I když Ahrimanův proslov utichnul, stejně se projevoval kdesi na jiné úrovni myšlenek. Ahriman je prostě Ahriman! V tu chvíli jsem se rozhodla, že odhodlaně a nezdolně provedu novou meditaci zacílenou na Lotosový květ, o které nám nedávno při jednom meditačním cvičení řekl Sensei, když popisoval nekonečnou variabilitu Lotosu. Před tím byly moje pokusy o osvojení si nové meditace neúspěšné, i když Sensei nejednou zdůrazňoval, že všechno záleží jen na samotném člověku, na jeho podstatě, která se skrývá v jeho nitru. Ale tentokrát, zřejmě díky čistotě a upřímnosti mých úmyslů, se Lotosový květ projevil zcela jiným způsobem.

Jakmile jsem dosáhla přesné koncentrace na sluneční pletení, nečekaně jsem uviděla vnitřním zrakem Lotosový květ! Viděla jsem ho přesně, tedy ne, že bych si ho jen představovala jako vždy. Tento květ byl prostě nádherný. Takový jsem nikdy v životě neviděla! Sněhobílé lístky vyzařovaly jasné, ale zároveň jemné světlo. A zprostřed květinčky vycházela navíc ještě zlatá záře. Nejpodivuhodnější bylo to, že byla tato božská květinčka živá! Zpozorovala jsem, že čím více své něžnosti a lásky jsem květince věnovala, tím více reagovala na mé upřímné pocity chvěním svých velmi jemných a čistých lístečků. Nejdřív bylo toto chvění sotva patrné, podivuhodně živé, řekla bych „dýchající“. A pak se květinčka začala probouzet a stále více se projevovala. A určitě chvíli se mi to jakoby zdálo, ale pak už jsem skutečně slyšela velmi příjemný zvuk, který vycházel z jednoho z chvějících se lístečků. Bylo to jako sladká píseň lehkého

vánku. Vzápětí se rozezvučel ještě jeden lísteček, vydával prostřednictvím vibrace podivuhodný zvuk, který se nepodobal žádnému mně známému zvuku. A po něm se „projevil“ třetí lísteček v této narůstající melodii. Doslova za chvilinku jsem se celá ponořila do okouzující lotosové symfonie, která se skládala z harmonických, jemných a velmi příjemných tónů. Tato hudba mě zkrátka okouzila svým božským zvukem. A čím víc jsem se do ní ponořovala, tím víc ve mně narůstal pocit vnitřní všeobjímající radosti a nekonečné svobody. Ale nejpodivuhodnější byl pocit, kdy se tento nádherný zvuk, vycházející z Lotosu, začal měnit na jasné, jemné světlo, které mě jakoby zahalilo ze všech stran a naplňovalo mě zevnitř svou neobyčejnou čistotou. Přitom ve mně vyvolalo dosud neznámý pocit naprostého štěstí, ve kterém jsem se jednoduše celá otevřela a ponořila se do nekonečné extáze. Jako bych zmizela spolu s tělem. Zůstal jenom Lotos a vědomí obrovské nadpozemské Lásky!

Když jsem opustila stav meditace, cítila jsem se tak skvěle, že se mi chtělo z celého srdce obejmout svět. Měla jsem výbornou náladu. Nejpodivuhodnější bylo to, že v mých myšlenkách vládla absolutní jasnost a čistota. Žádný náznak „ohrané desky“ s Ahrimanovým proslovem se neobjevil. Vyšla jsem ze stanu plná optimizmu, s pocitem radosti ze zdařilé meditace a pro mě tolik významného vítězství během ranní odplaty svému Materiálnímu principu.

* * *

... Stáli jsme v kruhu spolu se Senseiem. Stas, který využil této chvíle, se k němu obrátil.

„Sensei, ale teď vážně, odpusť nám to! Úplně jsme ztratili hlavu. Čestné slovo, tak nás to mrzí a tolik se stydíme,“ dával si ruku na srdce chlapec při své upřímné řeči.

„Ano, Sensei,“ pokračoval Viktor. „Promiň! Abych pravdu řekl, vůbec jsem nečekal, že je ve mně tolik ahrimanovštiny, tolik prázdného egocentrizmu. Šel jsem jak tupý beran na provaze. Až je mi z toho samotnému zle!“

„Přesně tak,“ pomyslela jsem si, když jsem slyšela taková upřímná slova starších kluků. „A já jsem taky dobrá! Sensei s námi ztratil tolik času, abychom někomu jen tak slepě neuvěřili, ale sami uvědoměle dělali svou volbu, cenili si duchovna a chápali, co to je život. A my jsme se zachovali jako selátka! Ahrimanovi stačilo jen půl dne, aby nás namočil do louže nekonečných majetkových přání naší Materiální podstaty! Jakou cenu má to, jak Ahriman chytré ovládnul naši důvěru, celá tahle fraška, nevtíravé rady, na které reagovala naše Materiální podstata jako hladový pes na hvízdání svého pána. A to nejdůležitější je, jak snadno zaměníme své snahy o dosažení duchovna za bažinu materiálního světa, přes kterou musíme projít, abychom realizovali svá přání.“

„To by taky mělo po tom, jak se nás včera zmocnil materialismus,“ téměř jednohlasně s mými myšlenkami smutně pronesl Stas. „Takový do očí bijící podvod! Když jsem si to všechno uvědomil... Celou noc mě trápilo svědomí! A pak ještě vedle tento... pštros.“

„Chlapec kývnul směrem k Žeňovi. Také my jsme se na něj podívali. Žeňa zrovna v tu chvíli klečel s tričkem nataženým přes hlavu a usilovně se snažil zahrabat hlavu do suchého písku. Zřejmě se učil nový způsob jak utišit vlny, který mu poradil Viktor. Když jsme se na Žeňu podívali, bezděčně jsme se pousmáli. Ale pak se naše vážné pohledy znovu obrátily k Senseiovi.“

„Hm,“ smutně vzdychnul Viktor, „mysleli jsme si, že nás nemůže nic svést z duchovní cesty. A chovali jsme se jako největší... Ano, promiň...“

„To nic, moji milí,“ dobrosrdečně pronesl Sensei. „Vždyť jste jenom lidé. Když jste si tohle všechno uvědomili, tak je to dobře. Takže Ahriman nepřijel zbytečně...“ Sensei se na chvíli odmlčel, díval se na nás zamyšle-

ným, hlubokým pohledem a pak vesele pronesl: „Dobře, vytáhněte tamtoho pštrosa z písku a jdeme se koupat!“

Všichni jsme úplně ožili. Obličejе všech se rozzářily, zmizely veškeré stopy obav a vnitřního utrpení. Tato jednoduchá lidská slova pro nás znamenala opravdu mnoho. A znovu mě ohromila Senseiova Podstata. To, že zůstal i v takové situaci lidským Člověkem. Vždyť pokud si to rozebereme, tak nám vychází, že jsme svým včerejším chováním a hloupými přáními zradili Senseie, zradili sebe, svůj duchovní princip. Ale pokud naše duchovno záviselo na tom, že se usmíříme s vlastním svědomím, pak co se týká Senseie, této neobyčejné Duše, skutečně jsme cítili jakousi stísněnost a dokonce nás bolely duše za tuto sprostotu a projevy egocentrizmu. A to nás tížilo ještě víc než muka v našich nitrech.

Ale Sensei to jednoduše přijal a odpustil nám. A ani na sobě nedal znát, že by se stalo něco zvláštního, že by se urazil nebo byl s něčím nespokojený. Jiný by nám určitě na jeho místě dal v nejlepším případě tříhodinovou přednášku o morálce a v nejhorším by nás poslal někam jinam se vším tím naším váháním a zdráháním. A měl by pravdu! Ale tak by se určitě zachoval člověk, a ne Sensei! Ten nás naopak přijal s pochopením, jako starostlivý rodič roz dováděné děti. Řekl jen několik slov, dobrých a vřelých, ale takových, která nám nejenže umožnila, abychom pochopili podstatu našeho omylu, ale také zahřála duši každého z nás. A v tomto tichém odpuštění se ukrývala podstata jeho Veliké Duše.

OBSAH

Prolog	3
Sensei ze Šambaly. Kniha 3	5
Úryvky z knihy Sensei ze Šambaly. Kniha 4	202

18+

MEZINÁRODNÍ ONLINE FÓRUM

GLOBÁLNÍ KRIZE. **ODPOVĚDNOST**

2. PROSINCE 2023 | 17:00 SELČ

SLEDUJTE VE SVĚM JAZYCE NA [CREATIVESOCIETY.COM](https://creativesociety.com)

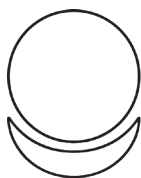
TVOŘIVÁ SPOLEČNOST – to je mezinárodní projekt, který na dobrovolnické bázi sjednocuje lidi z více než 180 zemí. Cílem projektu je v co nejkratší době zákonnou a mírovou cestou přejít na nový tvořivý formát společnosti na celém světě, ve které život člověka bude nejvyšší hodnotou.

PODPORUJEME

**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**
creativesociety.com

ALLATRa

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRa – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRa – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRa** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRa

NE NÁSILÍ V RODINĚ
A SPOLEČNOSTI

ALLATRa TV

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRa, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty: • allatra.org • info@allatra.org

Kniha AllatRa

Je to živá encyklopedie prapůvodních duchovních znalostí o světě, společnosti a člověku.

Nejenže s každým hovoří o jeho osobních věcech, ale zároveň dává odpovědi na nejniternější a utajované otázky, které člověk drží v sobě a neodváží se o nich říci ani nejbližším lidem. Kniha AllatRa přenáší člověka do uchvacujícího stavu všestranného poznávání Pravdy a uspokojuje touhu po hledání smyslu života naplněním z životodárného Pramene.

Je základem prapůvodních Znalostí potřebných pro duchovní probuzení a kardinální transformaci jak člověka, tak i celého lidstva.

- ☉ Duše — to nejcennější v člověku
- ☑ Sekce věda
- ☉ Význam duchovního rozvoje člověka
- ☉ Smysl lidského života
- ☉ Vícerozměrná konstrukce člověka
- ◊ Starobylé duchovní praktiky a meditace
- ☺ Atypické chování dítěte
- ☺ Společnost a člověk
- ⚖ Co se děje po fyzické smrti?
- 🔍 Co spojuje všechna náboženství?
- ☆ Pracovní znaky
- ☺ Posvátné symboly ikon
- ⚙ Uspořádání vesmíru
- ☉ Co je to systém živočišného rozumu?
- ☹ Co se skrývá za super schopnostmi?
- ☹ Dialog s Bohem
- ☹ Posvátný Grál
- ☹ Starobylá podobenství

Kniha je bezplatně dostupná na stránkách: allatra.tv/cs

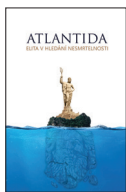
SENSEI ZE ŠAMBALY. 1. DÍL

byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události z let 1990 - 1991. Ne-spoutaná energie vnitřního hledání ji přivede k setkání se zvláštním, velmi vzdělaným mužem, mistrem východních bojových umění a velmi tajemnou osobou - Senseiem. Jeho neobvyklý pohled na svět, který proniká až do samotné hloubky duše, fascinující filozofie a znalosti o světě a o člověku, dynamické bojové umění a moudrost v každodenních situacích, alternativní medicína, starobylé duchovní praktiky (včetně účinné techniky k ovládnutí negativních myšlenek), projevy fenomenálních lidských schopností. Nejdůležitější je ale to, že najde odpovědi na své hlavní vnitřní otázky a na základě své vlastní zkušenosti pozná, že je lidem darována shora nejmocnější tvořivá síla - síla víry a lásky.

SENSEI ZE ŠAMBALY. 2. DÍL

Zábavná dobrodružství mladých lidí, uchvacující fi lozofi e Senseie a jeho neobyčejné ukázky. Moudrá legenda o Bódhisattvovi, nevšední pohled na podstatu člověka, ohromující vyprávění Senseie o prvním slovanském lékaři z 11. století, světci Kyjevské Rusi -Agapitu Pečerském Lékaři Nezištném. To a mnoho jiného se dozví čtenář, před nímž se odhalí úplně jiný pohled na svět, historii a věčné otázky lidstva.

ATLANTIDA. Elita v hledání nesmrtelnosti

Pravda o původu elity v moderní lidské společnosti, o jejím hledání nesmrtelnosti. Elita – to jsou služebníci Ela. Historie předpotopní vysoce rozvinuté civilizace – Atlantidy, zmiňované ve světovém literárním dědictví Sumeru, Babylonie, Hellady a také v mýtech různých národů světa. Vysoce rozvinuté technologie, boj o moc, klimatické zbraně, jaderná válka dávné minulosti, megality, unikátní technologie prodlužování života za hranici druhu, nesmrtelnost v těle pro vyvolené. Fakta a důkazy. Jak se ideologie potomků Atlanťanů odrazila na moderním světonázoru lidstva?

Historie vývoje spiknutí světové elity. NÁHLÉ A RYCHLÉ ZMĚNY KLIMATU. Poslední předěl. Nyní záleží na volbě každého z nás!

SENSEI ZE ŠAMBALY. 4. DÍL

Tato kniha je pokračováním předchozích dílů knih, kde Sensei odhaluje svým přátelům hluboké znalosti světových dějin zahrnující období od starověkého Egypta až po současnost. Tato kniha odhaluje mnoho tajemství. Ale to není nic ve srovnání s tím, co v sobě SKRÝVÁ.

EZOOSMÓZA

Se skrytou realitou se člověk setkává dennodenně. Poznání jejich tajemství pomáhá člověku nejen získat zkušenosti, jak v tomto světě existovat, ale udělat další krok k tomu, jak více poznat sebe samého... Mnohé tak zvané lidské nemoci, nenadále depresivní stavy, pokusy o sebevraždu, nešťastné případy či vraždy jsou často důsledkem projevu činnosti skrytých sil. Kdysi byli odvážlivci, kteří se jim postavili a chránili lidi na té straně reality. Nyní je miska vah Dobra a Zla v rukou samotného člověka. O všem rozhoduje jeho ezoosmóza.

VĚDOMÍ A OSOBNOST. OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU

Tato kniha, vydaná v redakci Anastasie Novych, je tištěnou verzí pořadu „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“ s účastí Igora Michajloviče Danilova. Úplnou verzí pořadu najdete na internetových stránkách allatra tv (<https://allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost>).

Toto je živý rozhovor s Igorem Michajlovičem Danilovem. Toto je živá kniha. Toto je počátek globálních událostí, které se budou neodvratně vyvíjet dál.

OSTEOCHONDROZA PRO PROFESIONÁLNÍHO PACIENTA

Kniha je skutečný objev pro ty, které již dlouho trápí problémy páteře, a pro ty, kdo se s tímto setkali poprvé. Dozvíme se, jak funguje páteř a co máme dělat, abychom ji udrželi zdravou po dlouhou dobu. Jednoduchým a živým jazykem jsou v knize vysvětleny základní pojmy z anatomie páteře, jednotlivé fáze vývoje nemoci, nejnovější výzkumy a metody léčení v oblasti regenerace poškozené meziobratlové ploténky metodou vertebroritologie - odstranění vyhrěznutí meziobratlové ploténky bez nutnosti operace.

1. vydání, 2014
Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.
Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.
Vestecká 541, 252 50 Vestec

České vydání © IBIS, 2014
Překlad © Hana Prchlíková, 2013
Obálka © KRM Advertising s. r. o.

Kontaktní adresa: Nakladatelství IBIS s.r.o.,
info@ibisbooks.cz
www.ibisbooks.cz